

ЧАРЛС МУН БЕНЕТ ДНЕВНИКЪТ НА ПИРАТА

Превод от английски: Борис Миндов, 1990

chitanka.info

ГЛАВА I

ГИБЕЛТА НА „ДРЪЖ!“

От момента, в който ме довякоха пред капитана, схванат и гладен от лежане в трюма след тридневно плаване в открито море, аз го намразих.

— Пътуваш контрабандно, а? — усмихна се той подигравателно и ме погледна злобно. — Е, знаем как да се разправим с такава измет на борда на „Дръж!“.

Въпреки плачевното ми състояние у мен все още бе останала смелост. Изпънах се (бях с половин глава по-висок от него) и посрещнах гневния му поглед, без да трепна.

— Сурова необходимост ме принуди да пътувам контрабандно — подзех аз, — готов съм на драго сърце да работя за издръжката си. Ако сте съгласен...

— Казвай „сър“, когато разговаряш с мен — прекъсна ме той, като в същото време ми зашлеви една плесница. Колкото и слаб да се чувствувах, щях да скоча върху него, ако не бяха двамата, които ме държаха. Но изразих омразата си с поглед и в гнева си капитанът ме удари още веднъж.

— Отведете го — нареди той. — Нека мие палубите един-два часа. После вижте дали готвачът може да му отдели някакви остатъци от храната.

Помъкнаха ме и пъкнаха в ръцете ми един парцал. Бях годен по-скоро за лазарета, отколкото за работа, ала може би повече от час се стараех доколкото мога. Най-после спрях, напълно изтощен, да си почина върху парцала, но още същата секунда първият помощник забеляза това. Вземайки пример от капитана, той се завтече към мен, като вулгарно ме ругаеше, и макар че се залових отново за работа, доколкото ми позволяваше изнемощението, той така ме фрасна с юмрук, че се проснах.

— Още не си заслужил койката си, гад такъв — изръмжа помощникът, като ме гледаше кръвнишки. — Хайде, ставай и побързай

с миенето.

С голямо усилие се привдигнах на крака. Но щом се изправих, въпреки че се олюлявах на нозете си, ме обзе свиреп гняв. Макар и все още млад, вече бях вкусил гордостта да бъдеш капитан на кораб. Защо аз, който бях командувал собствен кораб, трябваше да търпя такова безчовечно отношение? С премрежени очи видях, че помощникът пак се приближава към мен с явното намерение да продължи боя. Събрах цялата сила, която ми бе останала, и замахнах към озъбеното му лице.

Ударът улучи точно в целта. Един миг той стоя така, олюлявайки се зашеметен, със смешно изражение на смайване върху лицето. После се строполи на палубата. Но усилието се оказа прекалено голямо за мен. Аз безизразно загледах поваления, ала внезапно коленете ми се подкосиха и светът се замъгли пред мен.

Опомних се, когато ме обля вода. Отворих уморено очи и видях един от членовете на екипажа, който ме гледаше втренчено и не без известно съчувствие. Беше нисък, слаб дребосък. Облеклото му — бедно и при това мръсно. Каквито и претенции за хубост да имаше, те напълно се проваляха от силното му кривогледство, а поради постоянно излагане на слънце кожата му бе добила необикновен червен цвят, който правеше цялата му външност още по-смешна. И въпреки всичко това можеше да се усмихва весело и когато забеляза, че го гледам, ме удостои с най-хубавата си усмивка.

— Трябва да те плискам с вода, приятелю — каза тихо той. — Старият ми заръча да те облея най-малко с дузина ведра. Ако не се удавиш в тях, после щял да одере кожата ти.

Затворих очи и уста, докато той изпразни върху треперещото ми тяло поредното ведро, което бе издърпал от морето. Бях толкова слаб, че не можех дори да възразя, а само лежах и гледах как метна празната кофа през парапета, после я изтегли обратно, като я дърпаше ту с едната, ту с другата ръка.

— Ама здравата прасна Джим Побойника — продължи дребосъкът, стараейки се да не повишава гласа си повече от обикновен шепот. — Право в ченето го цапардоса, а като падна, тилът му така издумка по палубата, че едва не я проби. Особено приспивателно си скътал ти в юмрука си.

Опитах се да заговоря, ала нов порой ме задави. Но когато се съвзех, видях, че човекът не бе спуснал кофата, за да загребе отново

вода.

— Старият се е прибрал — рече той, — тъй че банята става излишна. Името ми е Том Прайс, друже... Веселушко Прайс ме наричат. А твоето как е?

— Бърт Дебнъм — отвърнах, — и благодаря. Ти си първият, който ми говори човешки от много дни насам. Никога няма да забравя това.

Веселушко Прайс запристъпва стеснително с босите си нозе по мократа палуба и наведе глава.

— Ами дребна работа — каза той — Бих направил и повече, за да ти помогна, ако можех. На — продължи, като се озърна предпазливо и пъкна ръка в джоба на панталоните си. — Изяж това, друже.

Храната, която извади, би отхвърлило всяко уважаващо себе си куче, ала за един умиращ от глад, таен пътник тя беше дар божи, Поблагодарих на Веселушко с кимване и лакомо забих зъби в жилавото и вонящо месо. В това време новият ми приятел тихомълком се измъкна и скоро се върна с канче възсолена вода.

— Съжалявам, че не можах да ти намеря нещо повече за ядене — каза той, докато аз пиех жадно. — И нашата храна, на простите моряци, не е твърде обилна.

И тъй през цялото време, докато бях на „Дръж!“, не намерих друг приятел освен Веселушко. Три пъти капитанът на име Хокинс заповяда да ме вържат и да ме бият с бич; неведнъж с голяма мъка се въздържах да не се нахвърля върху му, когато се отнасяше жестоко е мен. Колкото до помощника, макар че никога вече не посмя да ме докосне, тровеше живота ми, като денем и нощем ме караше да върша най-мръсната и най-опасна работа, която му дойдеше наум. Останалите членове на екипажа, доколкото смееха, също се отнасяха грубо с мен, за да се подмазват на по-старшите. И макар че много пъти си патеше за своята доброта, все пак Веселушко Прайс правеше всичко възможно, за да ми помага. Вярно, това, което вършеше, не беше много, ала съзнанието, че поне един човек на този кораб ми мисли доброто, ме възпираше да не се хвърля през борда и ми даваше сили да търпя мълчаливо грубостите и злочинствата на другите, въпреки че мисълта да си отмъстя, някога не излизаше от главата ми.

— Няма избавление, Веселушко — казах на единствения си приятел един ден, докато се съвземах от удар с жегла, от който цял час

бях лежал в безсъзнание. — Той като че ли иска да ме убие. Боя се, че никога вече не ще видя земя.

— Глупости, Бърт — отвърна Веселушко, промивайки раната на чедото ми, при все че капитанът го гледаше убийствено. — Ти си млад и як, няма да се оставиш една медуза като стареца да те подтикне към самоубийство. Само се усмихвай и търпи, а щом корабът влезе в пристанище, плюй си на петите. Пък ако искаш, и аз ще дойда с тебе.

Стиснах ръката му в отговор.

— Добър човек си ти — добавих аз, — ала се боя, че няма изход. Ако не ме убие наистина, което би сторил, стига да имаше смелост, аз не ще мога да изтърпя повече издевателствата му. Или ще реша да скоча зад борда, или някой ден ще му дръпна такъв бой, какъвто заслужава. А това значи да ме оковат във вериги и да ме обесят за бунт, щом влезем в пристанище.

Но не било писано да стане нито едното, нито другото. Не бяха минали и два дена, и на хоризонта се показва непознат платноход, който промени курса си, за да ни подгони. Когато се разбра, че сме преследвани, на борда настъпи голяма суматоха.

— Дали не е „Страшни“? — запита се капитан Хокинс, като се взираше през телескопа си в далечния кораб. — От няколко месеца той снове из тия морета.

— Господ да ни е на помощ, ако е той — отвърна вторият помощник преbledнял. А първият кресливо взе да дава команди да се вдигат все повече платна, докато най-сетне ми се стори, че мачтите ще бъдат отнесени под напора на вятъра.

Но въпреки всичките ни усилия непознатият се приближаваше бързо. Много преди залез слънце той беше вече на един оръдеен изстрел от нас и сякаш за да не остави никакво съмнение кой е, изпрати гюлле, което изсъска във въздуха и падна точно пред носа ни.

— Да опитаме ли с един изстрел, сър? — попита вторият помощник, който служеше и за артилерист, защото имахме само едно малко оръдие и недостатъчно хора.

— Мислиш ли, че ще можеш да го достигнеш? — попита капитанът.

— Съмнително е, сър. Опасявам се, че той не ни отстъпва нито по далекобойност, нито по скорост.

— Тогава не стреляй още. Те няма да ни обстрелват повече, отколкото е нужно. Ако пък видят, че сме слаби, може да станат безразсъдни. Обикновено корсарите не са много предпазливи.

Изглежда, капитанът разсъждаваше правилно, защото срещу нас бе даден само още един изстрел и гюлето падна далеч от целта. Междувременно ние не намалявахме броя на платната си и цепехме стремително вълните, докато мачтите на „Дръж!“ заскърцаха от напрежението.

Скоро обаче вятърът отслабна, после съвсем спря и корабът ни легна неподвижно върху вълните, а „Страшни“ беше на по-малко от двеста ярда зад нас. До смрачаване имаше още много време и Когато преследвачът ни вдигна на върха на мачтата си флага с черепа и кръстосани кости и започна да спуща лодките си, капитанът изпъшка.

— Свършено е е нас — промърмори той.

А аз? Аз се радвах, преливах от радост. Какво щях да загубя, ако ме сполетеше смърт, когато пиратите завладееха нашия кораб? Поне мъченическият ми живот щеше да свърши и ако съдбата бъдеше благосклонна, щях да видя капитан Хокинс, постигнат от същата участ.

— Трябва на всяка цена да ги отблъснем — извика капитанът, като хапеше устни. — Всички да заредят мускетите и да напълнят pistolетите си. Ще избием колкото можем повече хора от лодките им, преди да ни вземат на абордаж. След това сечете със сабите, и то мъжки, ако не искате да ходите но дъската.^[1]

И тогава нареди на втория помощник да стреля срещу „Страшни“, който стоеше с борда си към нас и представляваше лесна мишена. Помощникът се прицели с оръдието си и запали фитила. В следващия миг всички викнаха „ура“, към което не се стърпах и се присъединих, защото гюлето падна точно върху палубата на „Страшни“. Ликуването ни беше краткотрайно. Почти веднага (последва ответен изстрел, който разби нашето оръдие и уби втория помощник и един моряк до него. Още две гюлета от пиратския кораб паднаха сред нас, преди лодките му да се доближат толкова, че да се появи опасност за собствените им хора.

В това време по заповед на капитан Хокинс екипажът на „Дръж!“ обстрелваше пиратите от приближаващите се лодки. Те се разпръснаха, но яки мишци ги насочиха отново с пълна скорост към нас, явно че въпреки силния ни огън жертвите им бяха малко. Аз

вдигнах мускета си заедно с останалите и се прицелих в един висок кестеняв юначага, който стоеше до носа на най-близката лодка. Животът му бе в ръката ми, защото съм добър стрелец, ала в последния момент свалих пръста си от спусъка.

— Няма да сторя нищо, за да спася „Дръж!“ — казах на Веселушко, който се бе снишил до мен. — Ще се смея, когато ония приятели се качат на борда ни и някоя сабя разпори капитана.

— Ти много си изпати на този кораб — съгласи се Веселушко, — ала знай от мен, че на „Страшни“ е още по-лошо, ако доживееш да стъпиш на борда му. — След тези думи той вдигна заредения си мускет и застреля пирата, когото аз бях пощадил.

— Защо не се биеш? — чух зад себе си хриплив глас и когато обърнах глава, видях капитан Хокинс, който ме гледаше свирепо. Един куршум бе опърлил лявата му буза и кръвта се стичаше по шията му. Лицето му лъщеше от пот, а в очите му се четеше страх, ужас и страх. Но аз не изпитвах ни капчица съчувствие към тоя човек, а само злорадство, че този, който се бе отнасял толкова лошо с мен, най-вероятно сам щеше да умре или да изпита мъчения.

— Чуваш ли ме? — продължи той, когато вдигнах ухиленото си лице към него.

— Да! — отвърнах. — А сега и ти ме чуй. Дори да можеш да спася теб или кораба ти само с едно помръдване на веждата си, пак нямаше да го сторя.

— Няма и да имаш такава възможност — рече той, насочи пистолета си към главата ми и гръмна. Но аз го бях изпреварил. Инстинктивно се наведох и чух как куршумът изсвистя над главата ми. Преди той да успее да извади друг пистолет, аз бях вече на разстояние за удар, с вдигната сабя.

— Идат! — изкрещя Веселушко почти в ухото ми и когато се обърнах, видях мургави пирати да прекрачват перилата.

Засвяткаха пистолети, саби звъннаха под дъжд от искри. Аз обаче не нанесох удара си, а се обърнах отново към капитана.

— По-добре побързайте, ако искате да защитите кораба си — подвигнах подигравателно и го блъснах по посока на абордажниците. Тогавя той ме остави и се присъедини към боя, а аз останах само зрител. Единствено така можеш да се сдържа да не се присъединя към бранителите защото кръвта винаги кипва във вените ми, когато се

разменят удари. Обаче не исках да се бия за „Дръж!“ и жестокия му капитан, а не можех и да си помисля да мина на страната на пиратите.

Най-много привличаше вниманието ми участието на капитана в боя. Макар и със здраво телосложение и страшилище за екипажа си, той не обичаше да рискува живота си в ръкопашен бой. Ала пленяването му от пиратите значеше почти сигурна смърт, придружена с изтезания; той знаеше това не по-зле от мен. Ето защо се присъедини към усилията на своите хора да изтласкат абордажниците от палубата, ако не с радост, то поне с решителност. Съсече един от пиратите, чийто пистолет заяде, сграбчи друг дребен човек и го преметна в морето, после се нахвърли върху някакъв висок, слаб неприятел, който вероятно спадаше към командния им състав, ако се съди по начина, по който насърчаваше другарите си с думи и с личен пример.

У този пират капитанът намери повече от достоен противник. Два пъти се спаси от яростния замах на оръжието му само по щастлива случайност. После, когато пак се отдръпна, за да не бъде промушен, кракът му се подхлъзна и той падна по колене.

Високият пират вдигна сабята си за смъртоносен удар. В същия миг Веселушко Прайс притича и запокити към тържествуващия пират един празен пистолет, който го удари в лицето. Оня политна назад и капитан Хокинс се оттегли от битката, оставяйки Веселушко да понесе последиците от това, че го бе спасил.

В очите на капитана имаше особен блясък, когато се измъкна от боя. В тях все още се таеше страх, но и лукаво пламъче, сякаш опасността да бъде пленен от пиратите бе помътила мозъка му и той бе измислил някакъв отчаян план да ги измами. Изглежда, не ме забеляза, макар че мина близо покрай мен, и аз тръгнах по петите му, за да узная какво крои.

Той си запробива път към барутния склад и не беше нужно много въображение, за да се разбере какво е намислил да прави. Вместо да рискува да бъде пленен от пиратите и може би да върви по дъската, той щеше да вдигне във въздуха кораба си и всички на борда му. Разстроеният му от страх мозък сигурно не бе разсъдил, че и самият той щеше да стане жертва на експлозията. Както и да е, когато капитанът вдигна пистолета си, за да стреля в склада, и се изкикоти силно, като че очакваше да получи някакъв приятен подарък, ръката ми сграбчи китката му така внезапно и с такава сила, че той извика от

болка и изкусна пистолета си на земята, без да стреля. Но изненадата му бе мимолетна. След миг се отскубна и скочи върху мен, ръмжейки като див звяр. Служеше си със зъби и с нокти, и с крака и трябваше да напрегна всичките си сили, за да отблъсна нападението му, толкова силен и енергичен го бе направила лудостта му. Като видя, че не може да ме надвие, капитанът промени целта си и с отчаяни усилия се помъчи да се докопа но пистолета, който го бях накарал да изпусне.

— Луд ли си? — извиках аз, отблъсквайки го — Нима искаш да направиш на пух и прах всички ни заедно със себе си?

— Дай ми го, проклет да си! — изрева той, лигите му течаха също като на див звяр и отново се нахвърли върху мен още по-свирепо отпреди.

Борбата ни бе прекъсната от появяването на четирима пирати, между които бе и високият, който преди малко едва не уби капитан Хокинс. Двама от тях ме сграбчиха, макар че аз не оказвах никаква съпротива, а гневният пристъп на капитана светкавично премина и той застана прав, блед и жалък, да посрещне участта си.

— Значи не ви стига, че се биете с нас, ами сте слезли тук да се биете и помежду си, а? — каза високият пират с дрезгав глас.

— Вярно — съгласих се аз, — предпочетох да се бия тук с капитана вместо с вас. И ако послушате съвета ми, ще се погрижите да не вземе оня пистолет там. Ако не го бях спрял преди малко, той щеше да вдигне във въздуха този кораб и вас с него.

— Излиза, че ти се биеш на наша страна — рече дългунестият, като ме изгледа проникателно — Пък и ми се струваш пишкин момче. Не е изключено да ти се удаде възможност да се присъединиш към нас. Хората не ни достигат, та винаги приемаме на драго сърце подходящи доброволци.

Аз не отговорих нищо на това, само се подчиних, като се качих мълком на палубата, последван от капитан Хокинс. Екипажът на „Дръж!“ бе прекратил всякаква съпротива. Петима-шестима от него, между които и първият помощник, както и трима от пиратите, лежаха мъртви на палубата. Още толкова се грижеха за страшните си рани. За моя радост установих, че Веселушко Прайс е жив, макар че една дълбока резка през бузата му кървеше силно и той изглеждаше блед от загубата на кръв. Успях да се приближа до него, когато всички оцелели

от „Дръж!“ се събраха около мачтата, и при първа възможност направих каквото можах, за да превържа раната му.

В това време отново задуха лек ветрец. Пиратският кораб застана плътно до борда ни и двата кораба бяха съединени здраво един с друг. Тогава започна работата за прехвърляне на нашия товар и всичко ценно на палубите на „Страшни“. Всички хранителни припаси и стоки бяха пренесени в трюма на пиратския кораб, а другите неща, като дрехите на капитана, едно ковчеже с пари от каютата му и разни джунджурии, намерени някъде долу, бяха струпани на палубата за подялба между пиратите.

Много ме изненада методичността, с която пиратите пристъпиха към работа. Неведнъж ми бяха разказвали за тяхната дързост и смелост, но винаги си ги бях представял като абсолютна разпусната пасмина. Ала работата се вършеше старателно и бързо. Високият пират, който ми бе предложил да се присъединя към тях, сега надзираваше разграбването на „Дръж!“, но не беше главатарят, защото чух да се споменава за „Едноокия“ и подразбрах, че с този многозначителен прякор бе известен самият пиратски капитан.

Слънцето вече опираше с крайчеца си извивката на морето, когато завърши плячкосването на „Дръж!“ Преди въжетата, които свързваха двата кораба, да бъдат прерязани, високият пират, когото бях чул да наричат Дългия Джон, се завтече към мястото, където стояха насъбрани оцелелите от „Дръж!“

— Ти излез от строя — заповяда той, сочейки към мен, и аз тутакси се подчиних.

— Ето го момчето, Грийзър — каза той на един жълтокос, широкоплещест тип, който стоеше близо до него и подобно на Дългия Джон явно беше един от помощник-капитаните на „Страшни“. — Дали си въобразявам, или наистина е лика-прилика с някого, когото и двамата познаваме добре.

Грийзър ме погледна и зяпна от смайване.

— Кълна се във всички кораби, на които съм стъпвал досега, той е лика-прилика със самия Еднооки — извика и се плисна силно по бедрото, за да подчертае откритието си.

— Прав си — рече Дългия Джон, доволен, че мнението му се потвърждава. — Закриеш ли левия му илюминатор, ще ти трябва цял живот, додето познаеш кой от тях е капитанът на „Страшни“.

Бяха направени още няколко забележки в същия смисъл, които скоро разпалиха любопитството ми да видя пиратския главатар, на когото по думите на всички съм приличал много. Бях чувал, че всеки човек си има двойник някъде по света, и явно ми бе писано да срещна своя в образа на главатаря на една долнопробна тайфа главорези.

Вниманието на всички обаче се отклони от мен и се насочи към капитана. По нареждане на Дългия Джон той бе измъкнат измежду другите пленници и изглеждаше толкова блед и уплашен, че почти го съжалих, въпреки че се бе отнасял много лошо с мен.

— Значи възнамеряваше да взривиш кораба си, а? — запита пиратът. — Странно желание да завършиш живота си по този начин, ала аз никога не съм отказвал някому да изпълня каквото и да било негово разумно желание. Вържете го за мачтата, момчета, и ще насипем ивица барут до склада. После ще се приберем на „Страшни“, ще подпалим ивицата и капитанът ще може сам да хвъркне във въздуха.

Хората са чудни създания. Преди един час капитан Хокинс бе направил всичко възможно, за да взриви кораба си. Това, което тъй силно желаше да стори, когато лудостта го държеше във властта си, сега също тъй силно желаше да избегне. Той падна на колене, обзет от безкраен ужас, и бръщолевейки, замоли за пощада. Тогава пиратите го обсипаха с подигравки, защото най-много от всичко презираха страха. Двама от тях го сграбчиха грубо и го помъкнаха към мачтата. Внезапно аз взех решение и пристъпих към Дългия Джон.

— Аз спасих и теб, и останалите от екипажа ви, които ни нападнаха — рекох. — Ако не бях попречил на този човек да взриви кораба, сега всички щяхме да бъдем на парчета.

— Е, та какво? — попита той.

— Искам награда, нищо друго.

— Вероятно ще получиш. Ако за отплата ти пощадим живота, ще бъдеш ли доволен?

— Не — отвърнах аз. — Животът не ме привлича. Някога бях капитан на кораб, на един от най-прекрасните плавателни съдове. Сега съм прокуденик, който не очаква друго от живота освен жестоки удари. Няма да имам нищо против, ако ме убиете още в този миг.

— Тогава какво искаш? — попита помощникът рязко.

— Разплата! Човекът, когото се каните да убиете, дълго време ме измъчваше. Караше да ме бият и се отнасяше с мен по-зле, отколкото с куче. Искам само да ми позволите да премеря силите си с него в ръкопашен бой. Когато го убия, можете да направите същото и с мен, все едно ми е.

— Изпълни желанието на момчето, Дълги — каза Грийзър и останалите пирати заръмжаха одобрително. — Едноокия няма да има нищо против и утре ще наблюдаваме изключително зрелище.

Дългия Джон също нямаше нищо против. Той се поколеба само няколко секунди, после обяви решението си.

— Нека бъде според желанието ти. Ако нашият капитан се съгласи, утре двамата ще се бие, въоръжени с ножове. И за да накараме това страхливо псе да се бие по-добре — защото сега прилича повече на сухоземен плъх, хванат от морската болест, отколкото на борец, — ще обещаем да подарим живота на победителя.

В очите на капитан Хокинс отново проблесна надежда и той ме загледа злобно, сякаш ни най-малко не се съмняваше в способността си да ме погуби. Дългогодишният живот по море като капитан, комуто никой не бе дръзвал да оспори правото да бие, му бе дал погрешна представа за неговата ловкост в единична борба. Колкото до мен, аз изобщо не се съмнявах в изхода от предстоящия двубой. Макар и изтощен от продължителни лишения, пък и полугладният ми, отруден живот на борда на „Дръж!“ не бе допринесъл с нищо, за да подобри здравето ми, все пак се чувствавах по-силен от Хокинс. И ако тялото ми отслабнеше, знаех, че споменът за издевателствата на капитана щеше да ми вдъхне нови сили.

Ето защо, чувствавайки се щастлив, както никога от седмици насам, аз се прехвърлих на борда на „Страшни“ заедно с останалите от екипажа на „Дръж!“. След като се отделихме от бившия ни кораб, останахме един час на палубата. Не бяхме се отдалечили много от „Дръж!“ и от палубата му започнаха да се вдигнат огнени езици, да пълзят нагоре по мачтите и да обхващат платната и целия останал такелаж. Преди да ни отведат долу, в далечината се виждаше ярко петно от пламъци, а после до нас над водата долетя грохот от експлозия, явно огънят бе стигнал до барута в склада.

— Сега и ти загуби кораба си, както аз загубих моя — казах на капитан Хокинс, докато ни отвеждаха долу. — Имаш едно-единствено

утешение. Няма да доживееш да изпиташ мъките, на които бях подложен аз.

— Ще видим — отвърна той, скърцайки със зъби.

Предполагам, че аз бях единственият оцелял от „Дръж!“, който спа добре тая нощ. Дори сънувах. Най-малко десет пъти се бих с капитан Хокинс и при всяка схватка го сполетяваше все една и съща участ.

[1] Пиратите карали пленниците си да вървят със завързани очи по дъска, закрепена на борда на кораба, докато паднат в морето. — Б. пр. ↑

ГЛАВА II

ПРИСЪЕДИНЯВАМ СЕ КЪМ ПИРАТИТЕ

На другия ден, дълго преди зазоряване ни освободиха от оковите и ни заповядаха да излезем на палубата. Корабът пореше вълните, тласкан от лек вятър; оказа се, че всички пирати с изключение на кормчията са се събрали в средната част на кораба.

Самият пиратски главатар, когото бях чул да наричат Едноокия, седеше тържествено на едно преобърнато буре. От едната и другата му страна стояха прави двамата помощници Дългия Джон и Грийзър. Когато погледнах човека, който командуваше прословутия „Страшни“, веднага забелязах колко много прилича на мен. Като се изключи черното парченце плат, превързало лявото му око, почти можеше да се каже, че гледах собствения си образ в огледало. Но ми се струва, че в неговото лице имаше повече жестокост и лукавство, отколкото в моето, макар че, трябва да призная, откак бях избягал по море като момче, животът ми беше доста суров и труден.

Няколко минути ние — жалка сбирщина моряци — стояхме пред него, преди той да благоволи да ни обърне внимание. Когато най-последно погледна към нас, Едноокия ни огледа поред с единственото си пресметливо око, сякаш да реши каква участ ще бъде най-подходяща за всекиго от нас. Ала когато погледът му падна върху мен, той трепна от изненада, после ми кимна да изляза напред.

— Казах, че имаме пленник, който ще ви изненада — подсмихна се Дългия Джон. — Не е ли отрязъл главата ви, сър?

Едноокия, или капитан Грим, както се обръщаха към него моряците, не отговори с думи. Той се изправи, застана до мен и ме огледа от глава до пети. Нямаше и четвърт инч разлика във височината ни, а и общото ни телосложение беше почти еднакво. Косата ми като неговата беше тъмнокестенява на цвят и естествено къдрава. Чертите на лицето ни също бяха сходни — дълъг орлов нос, доста хлътнали бузи и изпъкнала брадичка. Ако носехме едни и същи дрехи, с една превръзка върху окото ми за маскировка, моряците трудно биха

познали кой от нас е техният главатар. Лесно можехме да минем за братя близнаци.

Капитан Грим не каза нищо, когато сам видя поразителната прилика помежду ни. След като завърши внимателния си оглед, той ми даде знак да се върна при останалите пленници и седна на мястото си.

— Къде е човекът, опитал се да взриви кораба, който завзехте снощи? — запита той. По даден знак от един от помощниците капитан Хокинс, прежълтял от страх, бе изтикан напред.

— Ти ли си тоя, дето го е спрял? — попита Едноокия, поглеждайки към мен. Аз кимнах. — Защо искаш да се биеш с него... мъж ли е тоя, дето хленчи така за милост? Защо не ни оставиш да го хвърлим на акулите, както заслужава?

Тогава описах на пиратския капитан ужасните си страдания на „Дръж!“ и разказът за моите мъки разпали още повече гнева му срещу жалкия изверг, който се свиваше на палубата.

— Не искам друг да го накаже — заявих аз, — желая да се бием като мъже и да си отмъстя за жестокостите, на които ме подлагаше. Дайте ми правото да застана лице срещу лице с него в честна борба, а после можете да правите с мен каквото пожелаете. Няма да възроптая.

— Сериозно ли говориш? — запита той бързо. — Ако ти позволя да се биеш с този страхливец, ще се закълнеш ли, че след това ще вършиш каквото ти заповядвам?

Кимнах. После добавих:

— Ако остана жив, но в това почти няма съмнение. — Обещанието ми беше може би безразсъдно, ала бесният гняв, който бушуваше у мен срещу жестокия Хокинс, ме заслепяваше.

— А какво ще кажеш ти, храбри морски капитане? — запита капитан Грим, като се обърна към Хокинс, който чакаше да чуе съдбата си.

— Аз няма да се бия — отвърна той мрачно. — Каква полза? Дори и да го надвия, вие пак ще ме убиете.

Едноокия го изгледа презрително.

— Това и заслужаваш — рече той — и ако моите хора не чакаха с нетърпение да видят как тоя човек тук ще те разпори, веднага бих те накарал да се разходиш по дъската. Но ако се биеш и победиш, ще обещавам да ти пощадя живота. Ще те сваля на един познат остров, където има много възможности да те открият и приберат, а ще

разполагаш също с изобилие от дивеч за храна. Ще те оставя там със сечива и оръжие, можеш да избереш и един от помощниците си да слезе с теб. Това ще стане, разбира се, само ако победиш. Лично аз смятам, че нямаш голям шанс. И тъй ще се биеш ли?

Докато по-рано бе страхливец, сега Хокинс кипеше от енергия. От него зависеше да спаси живота си, който бе смятал за изгубен. Да се бие и да победи, и то човека, когото неведнъж бе повалял на палубата. От начина, по който ме гледаше, разбрах, че именно така течаха мислите му. Но мога да ви уверя, че надеждите му за победа не ме безпокояха ни най-малко. Ръцете ме сърбяха да стисна дебелия му гуша.

— Добре, ще се бия с него и ще го надвия — изръмжа Хокинс и започна да се съблича до кръста. Докато аз следвах примера му, пиратите образуваха кръг около нас и взеха да се обзалагат на големи суми за предстоящия двубой.

— Успех, друже! — прошепна Веселушко Прайс и стисна ръката ми, преди да го изблъскаят заедно с другите пленници извън кръга. Аз му поблагодарих с поглед. Знаех, че ако победя, може би щеше да ми се удаде да спася и неговия живот и така да му се отплатя за добрината, която бе проявявал към мен на „Дръж!“.

— С какво да бъде? — попита капитан Грим екипажа си. — С абордажни саби или с ножове?

— С ножове! — ревноха повечето от тях и дадоха всекиму от нас по една остра кама. Аз не умеех да си служа с такова оръжие, затова реших да се освободя бързо от него и да използвам юмруците си, които ми бяха вършили добра работа в много схватки по време на моряшката ми кариера.

— Хайде, юнаци! — подвикна Дългия Джон, който се бе самоназначил за съдия на схватката. При тези думи зрителите се смълчаха, а Хокинс и аз се приближихме на няколко ярда един от друг и започнахме предпазливо да се въртим в кръг.

Хокинс нападна пръв. Посегна да ме удари право в сърцето, ала едно мигновено отклоняване на погледа му, преди да нанесе удара, ме предупреди навреме. Аз замахнах светкавично с лявата си ръка и го улових за китката. Бързо извиване и ножът му иззвънтя на палубата. С крак го завъртях така, че той изхвъркна извън досега му. Една минута

след началото на двубоя Хокинс стоеше пред мен обезоръжен и безпомощен.

Не от кавалерство захвърлих своя нож и свих пестници. Колкото и силна да бе омразата ми към Хокинс, тя ме подтикваше не толкова да желая смъртта му, колкото да го пребия до безсъзнание, за да почувствува, че съм по-силен от него. Ето защо запратих камата си така, че тя изсвистя над главите на зрителите и се заби трептяща в мачтата; чух грубо ръмжене — смесица на одобрение и учудване от постъпката ми.

За миг Хокинс бе зашеметен от загубата на оръжието си, но когато видя, че и аз съм в същото положение, ужасът в очите му се смени с ликуване. Той замахна свирепо към мен, ала аз се сниших така, че юмрукът му мина безвредно над рамото ми. Същевременно светкавично замагнах с десния си юмрук и се ухилих, като чух, как противникът ми изпъшка от удара в брадата му.

Обаче съвсем нямах намерение да се отбранявам от неговите удари и да дебна за възможности да му нанасям своите. Искях да го удрям често и силно; да забивам до болка кокалчетата на пръстите си в него; да натъртя месата му и да сломя духа му. Малко ме беше грижа, че при това можеше и аз да търпя жестоки удари. Бях свикнал на удари и възнамерявах да се оставя да ме бие, колкото бе необходимо, като се старая през всичкото време да му нанасям двойно повече.

Тъй че щом започна да се върти около мен, търсейки слабото ми място, капитан Хокинс (ако трябва да продължавам да го кича с този чин, когато корабът му бе потънал, а той бе пленник) скоро бе жестоко изненадан. Без да обръщам внимание на силния удар, нанесен ми в гърдите, и на страшния ритник, с който се опита да спре напора ми, аз скочих право върху него и го фраснах два пъти с все сила. Той политна назад, зашеметен от мощта на ударите, но аз продължих да налитам и той трябваше да събере целия си запас от сила, за да ме отблъсне. Ние стояхме непоколебимо лице срещу лице, забравили да се браним, и само се удряхме един друг с всичките си сили. И макар че юмруците му непрекъснато се стоварваха върху лицето и тялото ми, аз бях така разпален, че не усещах никаква болка, а тръпнех от радостта, че мога да налагам безспир човека, който се бе отнасял към мен като към най-презряно куче.

Колко време трая схватката, не мога да кажа. Сигурно само няколко минути, макар че по-късно се видях толкова изранен, като че се бяхме били с часове. Смътно чувах ликуващите викове на пиратите, съпровождащи нашата продължителна борба, и постоянно пред очите ми бе бледото лице на човека, когото мразех. Колко яростно удрях това лице! Как се подсмиввах всеки път, когато юмрукът ми попадеше между обезумелите от страх очи или се разкървавяваше в здравите зъби.

На два пъти той се строполи пред мен и двата пъти с мъка се изправи на крака. Може би жаждата да спаси живота си му даваше сили да продължава изнурителния двубой, но мисля, че вече бе забравил за тази уговорка. По-вероятно бе мисълта, как може да бъде победен от човек, когото толкова често бе повалял, да поддържа духа му. Независимо от подтика той се биеше, доколкото можеше, а аз злорадствувах всеки път, когато се мъчеше да се изправи на крака, за да продължи борбата, защото това ми даваше възможност да го налагам все повече.

Най-после един страшен замах на левия ми юмрук го улучи право в брадата, той вдигна ръце и се строполи на палубата. Лежеше свит на кълбо, без да помръдне. Аз обърсах кръвта, стичаща се към очите ми, и го загледах в очакване да стане и да продължи. Но като видях, че падналият е безжизнен, а лицето му — ужасно разкървано, изведнъж всичкият ми гняв и цялата ми омраза към него се изпариха и се извърнах засрамен, че бях осакатил така един ближен.

Въодушевени от победата ми, пиратите се втурнаха към мен с намерение да ме вдигнат на ръце, но аз им магнах отпаднало да се дръпнат, капитан Грим, забелязал желанието ми, също ги възпря с кратка команда. Само Веселушко Прайс пристъпи към мен с ведро вода и аз коленичих на палубата пред него, докато промиваше раните ми и доколкото можеше почистваше следите от боя. Пиратите бяха престанали да крещят и чакаха мълчаливо да се съвзема, когато изведнъж един от тях нададе рязък предупредителен вик и скочи напред.

Той щеше да закъснее да ме спаси, ако при вика му не бях се метнал инстинктивно настрана. И тъкмо навреме, защото, когато се дръпнах, ми се мярна святкаща стомана и един нож се заби дълбоко в палубата точно там, където само преди секунда бях коленичил.

Свестил се от последния удар, капитан Хокинс се бе видял близо до оръжието, изтръгнато от ръката му в началото на боя. Като забелязал, че съм обърнат гърбом, той бе съзрял в това възможност да предизвика обрат в моя вреда и с жажда за убийство в сърцето си се бе хвърлил върху мен.

Това подло покушение накара пиратите да нададат гневен вой. Като глутница вълци те връхлетяха върху нещастния капитан и за няколко минути щяха да го разкъсат на парчета, ако не бе командата на капитана им, и дейната намеса на двамата му помощници, които спасиха Хокинс от тази участ. Разтреперан от страх, той бе дотътрен пред Едноокия, за да чуе присъдата му.

— Гад такъв — изрече пиратският капитан, като го гледаше с явно отвращение. — Разправят, че ние, морските разбойници, сме били много коварни хора, ала никой от нас не би постъпил така.

Тогава ми се стори, че Грим казва истината, и сърцето ми се изпълни със симпатии към него и неговите пирати; често бях чувал да се разказва за тяхната безразсъдна дързост и изключителна храброст. По-късно се убедих, че самият Еднооки е от най-коварните хора, бродещи по море, каквито бяха и повечето от нехранимайковците, които му служеха.

— Ако не се бе опитал да убиеш този човек, след като той те победи — продължи капитанът строго, — щяхме да ти пощадим живота, защото ти се биеше добре. Но сега за теб може да има само един край. — После, обръщайки се към Дългия Джон, нареди: — Сложете дъската!

Заповедта му бе изпълнена незабавно. И все пак, макар че Хокинс едва не ме бе убил, аз не можех да гледам как загива, без да се опитам да го спася. Предишната ми омраза бе изчезнала с последния удар, който го бе повалил. Но капитан Грим остана непреклонен към всичките ми молби. Той гледаше как поставят дъската, сякаш аз не съществувах, и като видях, че молбата ми остава без отклик, дръзнах да сложа ръка на рамото му.

В същия миг Едноокия се обърна рязко към мен и устните му се разтегнаха така, че се озъби свирепо като звяр.

— Не ме пипай, куче такова! — кресна той. — Помни, че самият ти си пленник и може да те сполети същата участ. — Но настроението му пак се промени и ме запита с по-мек глас: — Значи предпочиташ

той да намери смъртта си по друг начин, а? — Аз кимнах, а Едноокия се обърна към Дългия Джон. — Нека тръгне по друг път — рече той. — Има и по-дълги пътища към смъртта, а тоя човек заслужава да страда докрай.

Напразно умолявах Едноокия да измени заповедта си. Думите ми подействуваха не повече от пяна, разбиваща се в гранитна скала. Капитан Хокинс бе завързан за мачтата с вдигнати високо над главата ръце и пиратите започнаха да го измъчват. Макар че дълги години съм скитал по света и съм виждал много страхотии, от които погледът сам се извърща, никога дотогава не съм ставал свидетел на такива зверски жестокости и от тази гледка ми се повдигна. Страдалческите му писъци раздираха въздуха и ме накараха да се разкая, че бях възразил на идеята да ходи по дъската. Веселушко Прайс, който стоеше близо до мен, хълцаше като дете при тази сцена, а един от пленниците припадна.

— Не може ли да се направи нещо, за да бъде избавен от тия мъки? — попита Веселушко, когато Хокинс ни погледна с умоляващи очи. Във внезапното си желание да спася своя бивш противник от мъки аз съвсем забравих за опасността да бъда повикан да изтърпя същото наказание. Скочих към пиратския капитан, който толкова се смая, че не можа да направи нищо, за да ми попречи, измъкнах един от pistolетите, затъкнати в пояса му, и го насочих към страдалеца. В следващия миг куршумът с гръм улучи целта и ми се стори, като че с последния си поглед капитан Хокинс ме благослови, задето го бях избавил от жестокото изтезание.

След гърмежа настъпи тишина, която трая, докато pistolетният дим се разпръсна. Очите на всички се извърнаха към пиратския капитан, за да видят как ще се отнесе към такава дръзка постъпка.

Ръката му се спусна към дръжката на другия pistolет и го издърпа. Той бавно го насочи право в гърдите ми и като погледнах зад оръжието, видях студения, безмилостен гняв в окото му. За момент си помислих да скоча върху него в отчаян опит да спася живота си, ала прецених, че такъв опит беше обречен. Затова скръстих ръце колкото е възможно по-хладнокръвно и зачаках смъртта.

— Значи смяташ, че можеш спокойно да си играеш с мен? — запита Едноокия с безстрастен глас и пръстът му натисна спусъка...

За мое учудване осъзнах, че продължавам да стоя, продължавам да съм жив. В последния миг, преди да стреля, Едноокия бе сменил прицела. Куршумът само перна върха на ухото ми, потече кръв и толкова. Това внезапно отменяне на смъртната присъда без малко не прекърши привидното ми хладнокръвие, ала някак успях да остана със скръстени ръце, уж безразличен към участта си.

— Ти си много храбър — каза Едноокия и почти допусна в гласа му да прозвучи възхищение, — но помни, че и благоразумието е толкова полезно качество, колкото е смелостта. Да не си посмял никога вече да правиш опит да осуетиш желанията ми. Сега те пощадих само защото искам да се присъединиш към екипажа ми. Когато се върнем на Тортугас^[1], може да ти възложи една специална работа.

Посрещнах погледа му колкото можех по-дръзко.

— Благодаря ти, че ме пощади, защото властта да бъда убит беше в твои ръце, макар че постъпката ми сигурно не заслужаваше смърт. А що се отнася до присъединяването ми към вашия екипаж, мое право е да откажа.

Той ме изгледа подигравателно.

— Сънувам ли, или ти наистина обеща да правиш каквото ти заповядвам, ако ти позволя да се биеш с човека, когото току-що застреля? Независимо от всичко аз те съветвам да свържеш съдбата си с мен. Отказът ти ще означава мъчение и смърт. Ако пък се съгласиш, ще имаш възможност да забогатееш с малък риск за живота ти. Когато нападнем богати търговски кораби, някои от нас загиват, макар че доста често екипажите им са толкова изплашени, че не оказват никаква съпротива. Други биват пленявани от военни кораби и тогава веригите им дрънчат, когато ги бесят на Екзекуционния кей^[2]. Но повечето от нас оцеляват, забогатяват и си живеят царски с вино и най-изискана храна. Кръстосваме 2–3 месеца, завемаме на абордаж няколко кораба и пипваме някоя и друга дрънкулка; та кой не върши това, щом има смело сърце? После се връщаме в някое от тайните си пристанища за почивка и ремонт или отиваме на Тортугас, където слизаме на брега и прекарваме чудесно, докато ни се свършат парите, след което отново вдигаме котва и отплаваме да търсим нова плячка. Е, момче, не закипява ли кръвта ти само при мисълта за такъв живот? Пиратството, ти казвам аз, е най-добрият занаят за един смелчага!

Докато държеше тази дълга реч, окото му святкаше, гласът му стана гръмовит и бузите му поруменияха. Личеше, че животът, който описваше, е привлекателен за него, лицата на хората му отразяваха същото задоволство. А и на мен възможността да се присъединя ми се видя привлекателна. Вярно, жестокостта, с която се бяха отнесли към капитан Хокинс, ме бе отвратила, но това беше един вид сурова присъда за коварния удар, който той се бе опитал да ми нанесе. През целия си живот бях обичал морето, но още в млада възраст ми бе възложено командването на кораб, тъй като работех усърдно и имах добро състояние, ала бях изоставен от хора, които смятах за приятели, лишен от командния си пост и доведен до пълна нищета. Чудно ли е тогава, че безгрижният живот, предлаган ми от капитан Грим, ме привлече и че възможността да спечеля състояние, заедно с изкушението за приключения накараха кръвта да потече по-бързо в жилите ми! Но това щеше да бъде сериозна стъпка. Вярно, бях обещал да се подчинявам на пиратския капитан, но нима това обещание ме обвързваше? Как щях да се чувствавам, когато ме накараха да напада невинен търговски кораб? Макар че светът ме бе онеправдал жестоко, честно ли беше да се опитам да си отмъстя така, че да причиня страдания на мнозина, които не ми бяха сторили нищо лошо?

Тези и много други въпроси се тълпяха в мозъка ми. Мислите за смели приключения ме дърпаха на една страна; страхът да причиня смърт на невинни хора ме теглеше на друга. Докато се колебаех, очите ми се спряха на останалите пленници от „Дръж!“. Забелязах поспециално напрегнатото от страх лице на моя добър другар Веселушко Прайс.

— Ще предложите ли същото и на тия хора? — попитах аз. — Ще дадете ли възможност на всички, които желаят, да се присъединят към вашата банда?

Проницателният ум на капитана може би долавяше насоката на мислите ми. Във всеки случай Едноокия отговори, че участта на другите пленници зависи от мен.

— Откажеш ли да се присъединиш към нас, всички останали... — той посочи пленниците с широк замах — ... без изключение ще отидат зад борда. Ние имаме достатъчно хора, но ти си ми особено нужен. Присъедини се към екипажа на „Страшни“ и ще предложи и на другите същото: „Присъединете се или ще умрете!“

Погледнах пленниците и в очите на не един от тях прочетох недвусмислена молба.

Животът по море под командуването на жестоки капитани не прави хората светци. Знаех, че повечето от тях ще пожелаят да се присъединят към пиратския екипаж, само и само да спасят живота си. Но не всички! Един-двама може би щяха категорично да откажат, макар такъв отказ да значеше смърт.

Взех решение.

— Добавете още малко към вашето предложение, сър — рекох аз. — Ако се присъединя, нека тия, които желаят, да бъдат свалени с припаси и оръжие на някой годен за живеене остров.

След моментно колебание Едноокия се съгласи.

— Нека бъде, както желаяш — каза той, — но обещавай и ти самият да не избягаш. — Когато обещах това, нареди корабът да промени курса си, като ме увери, че се насочва към някой подходящ остров, за да остави ония, които нямат кураж да станат пирати.

— Може пък да няма такива, на които дотолкова да им липсва смелост — обади се Дългия Джон. Но когато им бе поставен въпросът, четирима от моряците на „Дръж!“ пристъпиха напред, предпочитайки да бъдат оставени на пуст остров, отколкото да приемат пиратския живот. Веселушко Прайс понечи да се присъедини към тях, но после ме погледна и остана при новоприсъединилите се към екипажа на „Страшни“.

— Не можех да те изоставя, друже — прошепна ми той по-късно. — Пиратският живот никак не ме привлича, ала двамата с теб завързахме хубаво приятелство и щом ти оставаш на борда на този кораб, същото ще направя и аз.

Зарадвах се на решението му, защото много се бях привързал към този човечец.

Когато в отговор стиснах ръката му, той добави:

— Но предчувствувам, че животът ми ще свърши на тоя кораб. Помни ми думите, така ще стане.

Още преди да се мръкне, хвърлихме котва в удобно заливче на един горист остров.

Повечето от пиратите, включително и аз, получихме разрешение да слезем на брега и скоро видях, че няма да бъде особено трудно на изоставените хора да си намират храна и вода. Ето защо по-скоро със

завист, отколкото със съжаление гледах малката групичка, свалена на брега, когато на другата сутрин „Страшни“ потегли. С решението си да се присъединя към пиратския екипаж аз се бях лишил от всякаква възможност да възстановя доброто си име, като докажа невинността си по обвинението, което го бе очернило; и в дъното на душата си съжалявах, задето свързвам съдбата си с морските разбойници.

[1] Тортугас — група коралови островчета в Мексиканския залив. Испанският им откривател Хуан Понсе де Леон ги нарекъл така поради изобилието на костенурки (на испански „тортугас“). — Б. пр. ↑

[2] Екзекуционен кей — място в лондонското пристанище, където обесвали пирати. — Б. пр. ↑

ГЛАВА III

ЕДНООКИЯ Е РАНЕН

Два дена по-късно участвах в първото си пиратско деяние. Тия, които четат повествованието ми, от понататъшния му развой ще научат, че с течение на времето аз станах, ако не толкова жесток и безсърдечен, колкото самия Еднооки, то поне съратник в пиратския занаят. Но да не мислят, че падението ми беше леко. Няма да ги отегчавам, като им разказвам за лъжливото обвинение, което ме бе лишило от чина и богатствата ми и ме бе принудило да се кача скришом на „Дръж!“ като беглец от правосъдието. Но колкото и да бях огорчен от ближните си, аз едва не се отрекох от обещанието си пред Едноокия, когато той съзря в далечината кораб и се впусна настървено да го преследва.

Тъй като притежавах известно умение като артилерист, повериха ми едно от пиринчените оръдия. След ожесточена гонитба най-после се приближихме на разстояние един изстрел от набеязаната си жертва и капитан Грим ми заповяда да запратя едно гюлле на борда ѝ.

— Свали някоя мачта, ако можеш — добави той, — макар че на такова разстояние трябва да си много точен стрелец.

— Слушам, сър — бе моят отговор, ала ми тежеше на душата и докато гледах през мерника, мислех да откажа. Тъкмо навреме, за да ме спаси от последиците на такава постъпка, нашата жертва развя на мачтата си златния пряпорец на Испания (още преди това ние бяхме вдигнали пиратското знаме) и в същия миг изстреля към нас едно гюлле, което плясна в морето на един ярд от корпуса ни.

Това ми беше достатъчно. Както повечето англичани, и аз смятах испанците за традиционни врагове, при все че по това време между Испания и Англия имаше мир и Морган^[1] гниеше в тъмница в резултат на испанското влияние в английския кралски двор. Ето защо бързо насочих оръдието с цялото умение, което притежавах, и запалих фитила. Всички артилериисти опънаха шии да видят резултата от

изстрела и когато гротмачтата на испанеца рухна на палубата, ечна такава „ура“, че почти заглуши гърмежа на второто ни оръдие.

— Отличен изстрел! — извика Едноокия, когато овациите замряха. Екипажът на нашата жертва полагаше отчаяни усилия да отсеке и махне останките от счупената мачта, но не му дадохме време. Префучахме край тях, тласкани от вятъра, и ги обсипахме с бордов залп. После корабът ни направи завой и когато подехме обратно срещу вятъра, дадохме бордов залп с оръдията от другата страна. Тази маневра се повтори още два пъти и всякога нашите оръдия сееха страшно опустошение по палубата на другия кораб, а в същото време почти нито едно гюлле от безредната им стрелба не улучи някаква цел на нашия борд.

— Не можем да продължаваме да рипаме напред-назад като дама в танцувален салон — извика след малко капитан Грим. — Пригответе абордажните куки, Грийзър. Дългия Джон ще предвожда отряда, който ще нападне откъм кърмата. Останалите да вървят след мен!

Двата кораба се сближиха бързо, тъй като кормчията умело управляваше нашия. Неколцина от неприятелите под прикритието на фалшборда дадоха залп с мускети в наша посока, с който свалиха един от оцелелите от „Дръж!“ и раниха двама от пиратите. След това до нашия парапет застанаха в редици хора с мускети и обсипаха испанеца с така добре насочен огън, че малцина от екипажа му се осмелиха да стрелят отново и повече жертви от куршуми не дадохме.

Ала когато двата кораба застъргаха бордовете си един о друг и ловко хвърлените абордажни куки не им даваха да се разделят, нашите абордажници срещнаха решителна съпротива. Макар че мнозина от испанците се търкаляха сгърчени на палубата в резултат на оръдейния ни огън, много други, въоръжени с пистолети и саби, наизскачаха от укритията си, за да ни дадат отпор. Дългия Джон, в чийто отряд влизах и аз, едва стъпи на неприятелската палуба и бе повален с удар от приклада на мускет. Двама други, които се добраха до палубата на испанеца преди мен, бяха отблъснати и паднаха в морето между двата кораба. Когато сам успях да стъпя на вражеския кораб, нападнаха ме едновременно двама души; единият, явно офицер, се биеше със сабя, която проблескваше като светкавица в ръката му, толкова умело си служеше с нея.

От другия си противник се избавих чрез сполучлив кос удар с абордажната сабя, която се заби надълбоко във врата му. Докато падаше, той се блъсна в офицера си и го накара да залитне. С победен вик се втурнах и извъртях сабята си надолу, за да нанеса смъртоносен удар, но залитането се оказа само моментално и офицерът ловко избегна несръчния ми замах и със светкавичен ответен удар едва не ме промуши. След това в течение на няколко минути животът ми висеше на косъм. Аз бях силен и енергичен и не за пръв път си служех с абордажна сабя. Ала и противникът ми беше опитен фехтовач и на няколко пъти по чудо избегнах върха на сабята му. Вече усещах, че се задъхвам и краката ми се подкосяват от напрежението.

Устните на испанеца бяха разтеглени в жестока тържествуваща усмивка. Тъмните му очи играеха от радост, докато упражняваше върху мен фехтовъчното си изкуство. У мен се надигна гняв срещу него и бях готов да дам дори живота си, само и само да го сразя. Но въпреки всичките ми усилия неукротимият връх на святкащото му оръжие винаги ме възпираше.

— Готов ли си да умреш? — попита той на английски, макар че щях да го разбера и да ми го бе казал на родния си език.

В отговор аз предприех още една яростна атака. Усетих бодване на сабята му по ръката си, после страшно извиване на китката, сабята ми отхвъркна и падна със звън на палубата на десетина ярда от нас.

Аз стоях обезоръжен, беззащитен и засрамен. Ала колкото и горчив да е споменът ми за този момент, с гордост си припомням, че смелостта не ме напусна.

— Вие печелите, дон — изрекох с твърд глас, — но поне мога да ви покажа как умира англичанин.

Той дръпна сабята си назад и аз се приготвих за удара му. Наистина възнамеряваше да ме съсече и кой можеше да го упрекне за това? Корабът му бе нападат от пирати, които се славеха сред моряците със своята пословична жестокост, а във вихъра на такъв бой нямаше време за романтично рицарство. Ала не ми било писано да умра тъкмо в този момент. Точно когато оръжието на дона се устреми напред, екна предупредителен вик и някаква фигура се хвърли върху гърба на моя враг. Видях в ръцете ѝ нож, който няколко пъти се вдигна и се спусна, после коленете на дона се подгнаха и той падна ничком на палубата.

— Благодаря ти, Веселушко — казах аз, когато моят изпитан приятел се изправи на крака, и развълнувано го прегърнах.

— Не си ли ранен? — запита той тревожно. Веднага го успокоих, а после побързах да намеря загубеното си оръжие. Битката продължаваше да бушува яростно из целия кораб, докато донът и аз при саблениа си дуел се бяхме придвижили към кърмата, където ни разделиха другите сражаващи се.

Когато се обърнахме, за да се присъединим отново към нашите другари пирати, трима испанци, които ни бяха забелязали, с викове се втурнаха към нас. Веселушко повали първия с бърз пистолетен изстрел, а после всеки си избра противник и сабите ни заработиха.

Този път мой враг беше един исполин, с половин глава по-висок от мен. Той притежаваше огромна сила, убедих се в това, когато удари сабята ми, проби отбраната ми и едва не ме рани. Ала разбираше слабо от фехтовка и разчиташе да победи, като се осланяше единствено на силата си. Само след неколкominутна работа с краката го накарах да загуби равновесие, шмугнах се под сабята му и го повалих на палубата.

Обръщайки се към Веселушко, видях, че той е в опасно положение. Не бях забелязал, че когато ни нападаха, моят приятел нямаше никакво друго оръжие освен пистолета, изпразнен още при първия пристъп, и кинжала, с който бе повалил дона. Той правеше всичко възможно с това слабо оръжие и за щастие противникът му бе дребен човек и лош боец. Когато се обърнах, Веселушко бе коленичил и вдигнал кинжала в отчаян опит да предпази главата си от жестокия удар, който другият се готвеше да му нанесе.

Испанецът стоеше на един ярд от Веселушко и с две ръце държеше сабята високо над главата си, за да увеличи силата, с която тя щеше да се стовари. Кинжалът на Веселушко нямаше да бъде в състояние да отбие такъв удар, колкото и слаб да беше противникът. Ала удар изобщо не последва. Без никакъв предупредителен звук аз скочих и се озовах зад испанеца, преди да е замахнал със сабята си. Той запищя, когато го сграбчих през кръста, но аз не обръщах внимание нито на писъците, нито на ритането и дърпането му, докато го мъкнех към борда на кораба. Вдигнах го високо във въздуха, той замаха надолу към мен със сабята си, но сам се рани при тези свои усилия. После, като напрегнах всичките си сили, аз го отблъснах и се

наведох през фалшборда да гледам как тялото му описа дъга във въздуха и падна в морето със страшен плясък на десетина или може би повече ярда от борда на кораба.

— Отлично изпипано, друже — достигна до ушите ми груб глас и когато се обърнах, видях до себе си Дългия Джон, съвзел се от удара, който го бе повалил на палубата. — Не стой и не зяпай така удавника. Около оная мачта има още неколцина, които трябва да разпердушиним.

Погледнах накъдето сочеше и видях петима-шестима испанци, насъбрали се около мачтата, гърбом към нас, с лице към двайсетина свирепи пирати, които ги бяха обкръжили. Въпреки кипежа на боя, собствените ми дела в него и кръвожадността, която обзема и най-добрите по душа, когато чувствата им са разпалени в сражение, за миг изпитах съжаление към тези хора, които се биеха така храбро срещу тройно по-многочисления от тях неприятел. Но аз бях хвърлил жребия си с пиратите. Нямаше връщане назад. Ето защо, като се постарях доколкото можех да потисна чувството на състрадание, което изпитах, аз си плюх на ръцете, стиснах отново дръжката на сабята и скочих до Дългия Джон, който с дрезгав вик: „Иде ваш съратник, юнаци мои“ се втурна към мястото, където испанците бранеха последната си позиция.

Когато с няколко скока се озовах до него, видях пиратския капитан, проснат на палубата. „Не е умрял“ — рекох си аз, докато го отминавах, защото забелязах, че окото му ме гледаше. Ала по лицето му имаше кръв и си помислих, че може да е опасно ранен, но грижите за ранените трябваше да се отложат за след сломяването на всякаква съпротива. Ето защо всички се втурнахме към мястото, където се водеше последният бой.

Съпротивата, все така ожесточена, се ръководеше главно от един висок, широкоплещест младеж на двайсетина години със светла кожа. Той никак не приличаше на испанец и това скоро бе потвърдено от енергичните викове на английски, с които съпровождаше ударите си и окуражаваше своите съратници.

— Дръжте се! — ревна той, след като обезоръжи един от пиратите и повали друг на колене. — Не отстъпвайте, юнаци мои. По-добре шест инча стомана, отколкото дъската, а под нея акулите. На ти! — и като се наведе пъргаво, за да избегне едно яростно мушване на Грийзър със сабя, младият англичанин вдигна нагоре свития си пестник и нападателят му залитна назад, плюейки кръв и зъби.

Щом разбрах, че младежът е мой сънародник, аз престанах да се бия. Сега виждах целия ужасен смисъл на сделката, която бях сключил с капитан Грим — да се присъединя към неговия екипаж. Погледнах ръцете си. Те бяха изцапани с кръв. Бях отритнат от всички честни хора, разбойник, съратник на главорези. Моментът беше тежък, защото никой не обича да се види паднал толкова ниско. С ридание се заклех в себе си, че в никакъв случай няма да сторя нищо, за да навредя на този младеж, който така смело посрещаше смъртта и не знаеше какво е да се предадеш!

Но наруших решението си почти веднага, щом го взех, защото, докато наблюдавах младия англичанин, той отпрати страшен удар към един от най-упоритите си нападатели, ала загуби равновесие и падна напред по ръце и колене. Пиратът, причинил това падане, изрева гръмогласно „ура“ и вдигна оръжието си, за да убие безпомощния човек пред себе си.

— Остави го да стане! — извиках аз и сграбчих китката на пирата. Намесата ми даде време на младежа да се изправи на крака, а пиратът с ръмжене и ругатни бързо отскочи по-далеч от него, да не би да последва разплата. За нещастие младият англичанин не само не разбра, че аз бях спасил живота му, но и ме сметна за един от нападателите си и реши да се бие само с мен, преставайки да обръща внимание на другите пирати, които го обграждаха плътно.

— Всички да се дръпнат! — извиках, когато сабята му замахна към мен и аз я пресрещнах със своята. — Оставете ни да се бием сами!

Пиратите се подчиниха, предполагам не защото зачитаха желанието ми, а понеже усещаха, че ще се води схватка, която заслужава да се гледа. Останалите испанци вече бяха съсечени или пленени в сражението и от целия испански екипаж бе останал само този млад човек, който продължаваше да се бие, без да съзнава, че аз, който кръстосвах сабята си с неговата, бих дал много, за да го видя жив и здрав, далеч от лапите на пиратите.

Ах, как умееше да се бие тоя младеж! „Прас!“ — звънна сабята му о моята и силата на удара разтърси ръката ми от китката до рамото. Той бързо нападаше и отбиваше моите удари, размахвайки неуморно тежкото оръжие. От време на време по чиста случайност се спасявах от зееща рана — или нещо по-лошо — и макар че не желаех да нараня младия си противник, аз се боях, че заради собствената си безопасност

ще трябва да се опитам да го обезвредя. Колкото и да дебнех сгоден случай, доста време не ми се отдаде да пробия отбраната му. Изведнъж, докато пъхтах силно и учестено от ожесточението на двубоя, ми се яви очакваната възможност.

С великолепен удар аз преодолях отбраната на младежа и като се пресегнах, промуших рамото му. Никой, който видя това, не би могъл да ме упрекне в самохвалство, когато ви казвам: такъв удар, нанесен неумело, излага нападателя на ответен удар, който би могъл да се окаже смъртоносен, но аз бях безпогрешен — с удара си постигнах всичко, което целях, острието на сабята ми се заби достатъчно дълбоко в рамото на англичанина, за да обезсили ръката, с която той държеше сабята.

Отдръпнах се, като същевременно съжалявах, че бях ранил така младия човек, и се радвах, че е още жив и че няма нужда да го наранявам по-сериозно. Представете си изненадата ми, когато младежът, сякаш пренебрегвайки раните, прехвърли сабята си в лявата ръка и отново се стрелна решително към мен.

— Бре! Не е страхливец — чух гласа на Дългия Джон и не можех да не се съглася с него. Противопоставената ми сабя беше във всяко отношение толкова опасна и толкова неудържима, колкото и в дясната му ръка. Капчици пот се сбяха по челото ми и потекоха в очите ми, докато се мятах насам-натам, отбягвайки или парирайки яростните удари, които едва не сложиха край на живота ми. По едно време кракът ми се подхлъзна в локва кръв и аз коленичих като за молитва. Желанието ми да не нараня противника си прекалено сериозно стана още по-силно, когато го видях, че се спря в разгара на двубоя, докато аз отново се вдигна на крака.

— Довърши това младо петле, Бърт Дебнъм — подвижна ми някой. Докато боят продължаваше, други също се развикаха — подхвърляха груби шеги и даваха съвети, но аз все още не правех сериозни опити да сразя противника си. Веднъж той остави главата си незащитена и аз лесно можех да разцепя черепа му, но не го направих. Едва когато младежът пребледня и се замая от голямото напрежение, както и от загубата на кръв, най-последно успях да избия сабята от ръката му и с ритник на тежкия си ботуш да я запратя надалеч.

Останал без сабя, младият човек заопипва в колана си за нож. Но оръжието не беше вече там. Така, оказал се обезоръжен, той се изправи

с цял ръст и скръсти ръце на гърдите си. Въпреки момчешкото му лице в неговото държане имаше истинско достойнство, което направи впечатление дори на грубияните, които ни заобикаляха.

— Убий ме — каза той. — Ти ме победи в честен двубой.

— Не желая да те убивам — отвърнах. — И аз като теб съм англичанин.

— Не англичанин, а пират — тросна се той и видях как устните му се свиха презрително. Наведох глава от срам, защото язвителните му думи ме бяха жегнали, а новия си занаят познавах твърде отскоро, за да бъда безчувствен. Обаче съвсем нямах намерение да го ранявам повече, затова се извърнах сконфузен. Тогава Грийзър, който се бе съвзел от повалилия го удар, излезе наперено напред.

— Ако ти не искаш да го разпориш, аз ще свърша това — изръмжа той и размахна ножа си пред лицето на младежа. Англичанинът стоеше срещу главореза със спокоен поглед без да трепне.

— Удряй, и то по-бързо — каза той — Не съм въоръжен и не мога да ти сторя нищо.

Но аз нямах никакво намерение да гледам как се извършва убийство, защото само така можеше да се нарече това. Улових Грийзър за кърпата около врата му и го задържах здраво.

— Подлец — извиках гневно, като го раздрусих. — Ти чакаше да обезвреди този младеж и чак тогава се осмели да застанеш срещу него. Теб те бива повече за бавачка, отколкото за храбър авантюрист. — И като усуках докрай кърпата му, блъснах негодника така, че залитна.

Той не се съвзе бързо, но когато най-сетне се окопити, на прежълтялото му лице имаше застрашителна бръчка, която не ми вещаеше нищо добро. Той изгледа кръвнишки наобиколилите го негови другари пирати, които бяха наблюдавали тази сцена мълчаливо, сякаш да види дали може да разчита на тяхната подкрепа. Аз също огледах внимателно лицата им и това, което прочетох върху тях, никак не бе утешително. Грийзър беше техен любимец, помощник-капитан, който често бе пренебрегвал дълга си, за да угоди на екипажа. Аз бях новодошъл и макар че моята боеспособност им бе направила впечатление, смятах, че съм прекалил, посягайки на техния помощник-капитан. Нещо повече, аз го бях направил не в спор или игра със зарове — това можеха да ми простят, — а за да защита един

пленник. Те вземаха пленници единствено за да ги изтезават; изключение правеха само когато числеността им толкова намалееше, че имаха нужда от нови попълнения.

— Нима ще стоите така и ще гледате спокойно как този сухоземен дървеняк посяга на вашия помощник-капитан? — красна Грийзър, като забеляза мрачните погледи, хвърляни към мен. — Едващо се присъедини към нас и смята, че може да ни пречи да постъпваме с пленниците както си искаме. Като прилича донякъде на Едноокия, та си въобразява, че може да командува всички ни. Ще му позволим ли такова нещо, момчета?

— Дума да не става — извика един от моряците, а неколцина наругаха с ръмжене. Още по-зловещо бе това, че блеснаха оголени саби, прибрани след боя с младия англичанин, много от тях все още червени от кръв. Едно изщракване на затвора на пистолет от дясната ми страна също не убягна от моето внимание.

— Слушайте! — викнах високо, съзнавайки, че само смели думи и храбро държание могат да ме спасят. — Вие ми се сърдите, загдето посегнах на помощник-капитана ви. Имайте предвид, че го направих в момент на раздразнение и не исках да му сторя нищо лошо. Пък и той закачаше моя пленник.

— Негов пленник, а! Я го чуйте. Нали ви казах, че още малко и ще поиска да командува целия екипаж? Според мен на „Страшни“ няма място за такъв бърбров адвокат. Хайде, момчета, да го пратим зад борда барабар с неговия пленник.

При тези думи на Грийзър неколцина от пиратите пристъпиха напред, докато самият помощник благоразумно стоеше по-назад. Виждах, че не ми остава нищо друго освен да се бия. Англичанинът, за чието спасение бях направил всичко възможно, със стиснати юмруци се изправи до мен. От настъпващата тълпа изскочи верният Веселушко и застана от другата ми страна. Последен при нас пристигна Дългия Джон, първият помощник, който не само взе нашата страна с изтеглена, готова за сеч сабя, но се и опита да използва авторитета си, за да възпре екипажа.

— Не ви ли стига толкова кръвопролитие? — кресна им той, сочейки с оръжието си някои от труповете, пръснати по палубата. — Времето за бой мина, момчета. Сега е време да се заемем с плячката и да проверим дали на този кораб има нещо за сръбване. Казват, че тия

испанци пренасяли отбрани вина. Да видим дали ще ги предпочетете пред рома, прогизнали от грог къркачи! — По този начин Дългия Джон се опитваше да усмири моряците.

— Защо ме стисна така, че едва не ме удуши, а? — запита Грийзър, като разбра, че няма да се стигне до бой, и пристъпи напред. — Ти сам, Дълги, си началство. Би ли позволил някому от екипажа, и то на някакъв си новак, да се отнася тъй грубо с теб?

— Никой не би се и опитал, Грийзър. Мисля, че ти си виновен, щом не можеш да командуваш хората...

— Искаш да кажеш, че ти по умееш от мен да командуваш, а? Чувате ли го, момчета? Погледнете помощника, който ви е наплашил толкова, че не смеете да го докоснете дори когато ви пречи да правите каквото си искате. Хайде, момчета. Всички дружно да...

Думите му внезапно се смесиха със страшен вой от болка, когато Дългия Джон пристъпи напред и заби дългия си кинжал в тялото на втория помощник. Писъкът продължи още миг, после внезапно секна, като че животът го бе напуснал. Но Грийзър продължаваше да се държи на крака, докато десетина души го гледаха занемели. След това коленете на злополучният кандидат за главатар се подкосиха и той падна.

— Това е! — извика Дългия Джон предупредително. — Виждате какво се случи на Грийзър. Има ли и други бунтовници?

Въпреки ужасния пример моряците бяха толкова настървени, че нямаше да бъдат спрени така лесно. Сякаш подтикнати от един и същи порив, те връхлетяха яростно и четиримата бяхме принудени да отстъпим под напора на внезапната атака.

Схватката не трая дълго, ала боят бе жесток и четиримата скоро бяхме ранени. Аз трябваше да браня двама със сабята си, защото младежът от лявата ми страна нямаше друго оръжие освен юмруците си, ползата от които беше малка срещу стоманата. Освен това трудно можеше да си служи с дясната ръка. Дългия Джон, както винаги, се биеше със страшна сила и умение, затова беше най-малко пострадалият от нас и същевременно рани сериозно двама от нападателите си. Колкото до клетия Веселушко, който никога не се бе славил като добър боец, скоро бе повален на палубата и макар че храбро се изправи на крака, отново падна.

Въпреки упоритите усилия на Дългия и слабия отпор, който аз успях да окажа, ние не можахме да устоим дълго на бесния напор на разярените моряци. За наш късмет екна гръмлив глас, който ни заповяда да спрем боя. За моя изненада заповедта бе изпълнена моментално и когато се обърнахме, видяхме капитан Грим, който стоеше, облегнат на едно от оръдията на пленения кораб. Лицето му беше бледо и държеше едната си ръка на гърдите, като че там бе ранен. Ала единственото му око проблясваше строго, докато ни оглеждаше навъсен, досущ както учител сплашва с поглед ученици, които е хванал да вършат някаква пакост.

— За какво е цялата тази врява? — запитва той.

Дългия Джон понечи да каже нещо, но един от пиратите, зъл човек, избухна:

— До гуша ни дойде от теб и от Дългия Джон, та ще ви пратим по...

Ръката на Едноокия се вдигна светкавично от гърдите му, в нея имаше пистолет. Пиратът, който го бе предизвикал така, получи куршум право в средата на челото и падна мъртъв.

— Има ли още бунтовници? — попита капитанът, като захвърли изпразнения си пистолет и извади друг. — Никой не отговаря, а? Значи мога да сметна, че сте се вразумили. Ако не бях ранен и малко уморен, щях да кажа нещо повече за това спречкване. А сега — всеки по работата си! — И когато моряците се помъкнаха като набити палета, добави: — Гледай да не си отвличат вниманието от задълженията, Джон, само така ще укротим размирния им дух. А ти, Бърт Дебнъм, ме заведи в моята каюта, защото аз... се чувствавам... малко... уморен.

И при последната дума всичката кръв се отцеди от лицето му и той падна в безсъзнание на палубата.

[1] Хенри Морган — прочут пират, подвизавал се през XVII век с одобрението на английските власти, които по-късно му дали благородническа титла и го назначили за губернатор на остров Ямайка. — Б. пр. ↑

ГЛАВА IV

СТАВАМ АРТИСТ

Отначало помислих, че с припадъка на пиратския главатар метежът ще започне наново. Но единството на хората бе сломено и нямаше достатъчно смел човек да ги насъска пак да нападнат своите началници. Ето защо, макар че мнозина се спряха, за да видят какво ще се случи по-нататък, никой не посмя да ни докосне. Дългия Джон бързо схвана как стоят нещата.

— Заведи Едноокия в каютата му, Бърт — даде ми той знак през рамо. — А вие, приятели, докога ще се мотаете, та не прехвърляте товара на палубата. Хайде, размърдайте се! — Така с енергични команди, примесени с добродушни закачки, помощникът накара хората да се заловят отново за работа, като остави на мен да се погрижа за ранения капитан.

Поради усилията ми преди малко и загубата на кръв аз се нуждаех от вниманието на лекаря почти толкова, колкото и Едноокия. Ала трябваше някак да го смъкна долу и бях много благодарен, когато младият англичанин предложи да ми помогне.

— Съжалявам за думите, с които си послужих преди малко по ваш адрес — додаде той, когато коленичих до проснатото тяло, — че не сте никакъв англичанин, а само пират, нали разбирате. Аз се казвам Лен Григс и ако остана жив, ще се постарая някой ден да ви се отплатя за усилията да спасите живота ми.

— Това беше дребна работа — отвърнах аз. — Но вие бяхте прав. Като пират не съм достоен да се наричам англичанин. Ала както чухте от устата на помощника, аз съм още новак в този занаят.

Смъкнахме капитана долу не без известни затруднения, но докато го пренасяхме, той не помръдна и не издаде никакъв звук. Положихме го на койката му и аз се опитах леко да отместя скръстените ръце от гърдите му, за да мога да прегледам и да превържа раните му. Но едва пръстите ми докоснаха кожата му (макар и да

направих това много внимателно), той отвори окото си и се озърна, явно смаян.

— Къде съм? — попита, а погледът му блуждаеше по стените на малката каюта. — Аха, спомням си. Припаднах от загуба на кръв.

— Точно така, сър. А сега ми позволете да разгърна ризата ви...

— Не още — отвърна бързо той и притисна още по-силно ръце към гърдите си. — Кой е тоя с теб?

— Пленник от кораба, който току-що завзехме. Моля ви да пощадите живота му. Той е...

— Да, да. Ще го оставя жив. Но го накарай веднага да напусне каютата ми. Засега може да го настаниш в каютата на Дългия Джон — там ще бъде в безопасност. И се връщай бързо. Искам да ти кажа нещо.

Изпълних заповедта му и се върнах колкото можех по-бързо, като дори не се спрях да превържат раните ми, макар че една продължаваше да кърви обилно. Пиратският капитан лежеше в същото положение, в което го бях оставил. Когато влязох, отвори морно очи.

— Затвори вратата — каза той, — и то здраво. А сега седни до мен!

Капитанът се взря изпитателно с единственото си око в моите, сякаш се двоумеше доколко може да ми се довери. След малко издаде полувъздишка, полустенание.

— Аз съм ранен много тежко, Дебнъм. Боя се, че е почти смъртоносно. А щом хората узнаят това, ще се разбунтуват.

Не му отговорих нищо, тъй като не знаех какво да кажа. Безспорно властта на Едноокия над разюздания му екипаж беше по-голяма от тая на помощника. Ако наистина бе ранен сериозно, моряците можеха да избият своите командири, особено ако сметнеха, че капитанът е скрил някъде имане, на което могат да сложат ръка.

— Знаеш ли, Дебнъм — продължи Едноокия сериозно, — че ти и аз много си приличаме по физиономия? Сложи превръзка на лявото си око, облечи се в моите дрехи и всички ще помислят, че ти си капитан Грим!

— Искате да кажете...? — възкликнах аз съвсем излишно, защото вече бях схванал мисълта му.

— Искам да кажа, че ти трябва да се маскираш като мен. И да ме заместиш на палубата, докато оздравея. Щом като хората мислят, че съм здрав и силен както винаги, няма да се бунтуват.

Настъпи продължително мълчание. Планът беше твърде смел, но в самата му дързост се криеше блестяща възможност да успее. Нямаше да бъде трудно да се преобразява в пиратския капитан; чертите и телосложението ни бяха толкова сходни, че за цялата маскировка щяха да бъдат достатъчни една превръзка на околото ми и един от неговите костюми. Що се отнася до гласа му, той беше силен и решителен и лесно можеше да се имитира. Освен това имаше една-две особени привички, например да поглажда дясната си буза, когато мисли, или да забива десния юмрук в отворената си лява длан, когато е разгневен — те също лесно се подражаваха и вероятно щяха да попречат да се промъкнат в главите на моряците подозрения, че аз съм само маскиран като капитана.

— Как ще обясня отсъствието си от палубата? — попитах аз.

— Може например да си паднал зад борда. Разбира се, не наистина, иначе как ще можеш да се маскираш като мен и да се показваш на палубата? Но ако се пръсне слух, че си се удавил, планът ни положително ще успее.

— Ала когато оздравеете, може и наистина да ме хвърлите зад борда — възразих аз. — Във всеки случай тогава ще ми бъде доста трудно да оживея отново.

Едноокия се усмихна малко зловещо.

— Няма да позволя да те убият, щом отново се изправя на крака — обеща той, — макар че, запомни, разчитам да държиш езика си зад зъбите. Ти можеш да ми бъдеш полезен и друг път.

Той затвори околото си и като че потъна в размисъл.

— Сетих се! — възкликна след малко. — Ще те викам всяка сутрин да почистваш каютата ми. Тогава ще можеш да си навличаш моите дрехи и един час да се разхождаш по палубата. Когато се върнеш, ще облечеш собствените си дрехи и пак ще си бъдеш Бърт Дебнъм. Никой в кубрика^[1] няма да разбере, че съм ранен от куршум на испански пистолет.

— И никой друг ли няма да бъде посветен в тайната?

— Никой освен Дългия Джон. Той често влиза и излиза оттук да приема заповеди. Сега, когато Грийзър е мъртъв, ще трябва да си изберем нов помощник, но няма да му позволяваме да наднича в каютата. Е, съгласен ли си?

— Съгласен съм, само че ще поискам нещо за труда си. Не в злато... е, в края на краищата може мъничко. Но ако ви служи добре, ще очаквам да ми разрешите да напусна екипажа ви, когато пожелаея, със стотина гвинеи^[2] за път. Обещайте ми това и съм ваш.

Подпечатрахме споразумението си с бутилка вино. За голяма моя изненада капитанът успя да изпие дяла си, въпреки страшната рана, от която страдаше, и то все още непревързана. Когато предложих да отида за корабния лекар, той отново се отпусна на койката си, капнал от изтощение, но ми заръча да повикам Дългия Джон да го прегледа, защото помощникът имаше практически познания по хирургия. Когато се върнах с помощника в каютата на Едноокия, той ми заповяда рязко да вървя да се погрижа и за своите рани, като ми напомни да не се раздрънкам по въпроса, който бяхме обсъждали.

Първата ми работа бе да намеря Веселушко, защото много се безпокоях как се чувства след спречкването ни с разбунтувалите се пирати. Заварих го на койката му, с увит около главата кървав бинт. За щастие раните му не бяха дълбоки и въпреки че главата му се цепеше от болки, приятелят ми не бе пострадал особено. Той любопитствуваше много да узнае какво бях разговарял толкова дълго с Едноокия и когато се оправдах с умора, за да парирам въпросите му, той се докачи и без да каже нито дума повече, ме остави на доктора да се погрижи за раните ми, а после — да легна на койката си.

Няколко часа се мятах между будно и сънно състояние. Първо бях дегизиран като Едноокия и усмирявах разбунтувалия се екипаж с пистолет във всяка ръка. После поведох абордажници да завземат един търговски кораб, до който се бяхме приближили, но в последния момент се обърнах към хората си, свалих превръзката, която украсяваше лявото ми око, и казах на главорезите да правят с мен каквото щат. Друг път ме хванаха и ме поведоха към бесилката, но точно когато метнаха примката на шията ми, скъсах маскиращата превръзка и вместо да ме обесят като прословутия Еднооки, ме поздравиха с „ура“ като герой. Предполагам, че накрая съм заспал спокойно, но дълго преди да си бях отпочинал както трябва, една груба ръка ме улови за рамото и почти ме измъкна от койката.

— Какво има? — попитах аз, търкайки уморени очи с кокалчетата на пръстите си.

— Капитан Грим те вика бързо. Много е ядосан, затуй не се бави!

Последвах смутителя на съня ми до палубата и видях, че е все още студено утро. Навярно Едноокия искаше да ме подготви добре за ролята ми, преди да дойде време да се перча по палубата като капитан. Заварих го подпрян с много възглавници на койката, а Дългия Джон седеше вътре на едно преобърнато буре.

— Виж какво можеш да сториш с него — каза капитанът, когато влязох. — Косата му трябва да се пооправи, моята не е такава оплетено кълбо като неговата. Залавяй се за работа, пък аз ще ти давам нареждания.

Много дами губят по-малко време за тоалета си от това, което употребих аз, докато най-сетне задоволя внимателния оглед на капитана. Косата ми бе сресана и напомадена, после навита на къдрици. Ноктите на ръцете ми бяха подрязани, заострени и почистени от мръсотията, натрупала се по време на престоя ми на „Дръж!“. Раненият се опря и на много други подробности, които аз и помощникът бяхме пропуснали да забележим, и когато най-сетне облякох една от униформите му и заставах пред огледалото, не можах да се сдържа да не възкликна от вида си. Наистина изглеждаше като че самият пиратски главатар ме наблюдава от огледалото, само че имаше две очи вместо едно.

— Лепни едно парченце чер плат на левия му илюминатор, а после му отдай чест, Джон — рече капитан Грим с тон на задоволство. Платчето бе добавено незабавно и щом свикнах с неудобството да не мога да виждам с едното си око, аз започнах да се чувствавам наистина като прословутия капитан на „Страшни“.

— Походи малко, капитане — изкомандува Едноокия и докато правех това, другите двама сочеха недостатъците в държането ми и ме запознаха с някои от привичките на капитана. Научиха ме да стоя с ръце на хълбоците, да вадя пистолет досущ като капитана, да боравя със сабята му, да държа далекогледа пред дясното си око (колкото и да е чудно, обикновено аз си служех с лявото, може би понеже с него виждах по-добре) и на още много други обичайни постъпки на пиратския главатар. След половинчасово позиране те решиха, че съм годен да пристъпя към първото си явяване на палубата.

— Тези пистолети са заредени — отбеляза Едноокия, като ми подаде чифт оръжия, чиито дръжки бяха богато инкрустирани със сребро. — При най-малките признаци на съмнение у някого от екипажа, при най-лекия въпросителен поглед, при най-малката грубост стреляй! — И то смъртоносно! Аз винаги постъпвам така — добави той със злобен кикот.

Качих се на палубата, като Дългия Джон беше до мен, и цял час крачих напред-назад. Нито един от моряците не прояви дори бегъл интерес към мен. Самият Веселушко мина съвсем наблизко и освен че ми отдаде чест, не ми обърна никакво внимание. Отначало се чувствувах нервен от маскировката си, но скоро ме изпълни увереност и дори започнах да изпитвам сладостен трепет при мисълта, че командвам пиратски кораб.

— Време е да слезете долу, сър — каза Дългия Джон, — закуската ви ще бъде готова.

Когато слязохме, заварихме капитана в нетърпеливо очакване да му докладваме как е минало.

Докато разговаряхме, изящната ми премяна бе свалена, косата ми — превърната отново в разчорлено кълбо, а ръцете ми пак се замърсиха. Когато станах отново Бърт Дебнъм, аз се промъкнах обратно в кубрика и Веселушко пак ме обсипа с въпроси къде съм бил досега. Залапах бързо закуската си, но още преди да я довърша, бях повикан обратно в капитанската каюта, за да я почистя. Моряците ми подхвърляха много закачки, задето съм получил лека работа. „Хубаво ядене и вино колкото щеш“ — каза един от тях. Но щяха да се учудят, ако ме видеха, когато бях вътре в каютата на Едноокия. Щом вратата се затвори, тутакси трябваше да се пременя пак в изискан тоалет, след половин час отново се разхождах на палубата и по всичко личеше, че съм самият капитан Грим.

Плененият от нас испански кораб, който през нощта бе закачен с куки за нашия, окончателно бе разграбен и пуснат да се носи по вълните. На борда му бе поставен заряд и след малко той хвъркна във въздуха, а почернелите му дървени части се пръснаха по вълните. Според обичая пленниците бяха докарани пред капитана, за да чуят присъдата си. Сега, когато бях заобиколен от целия екипаж на „Страшни“ и очите на всички бяха вперени в мен в очакване да реша каква ще бъде съдбата на пленниците, изведнъж ме достраша. Това

беше най-тежкото изпитание. Дали дегизировката ми бе достатъчно добра? Ами ако някое зорко око забележеше някакъв недостатък и разкриеше на другарите си истината, че аз не съм техният капитан, а само едно от най-новите попълнения на екипажа им?

Тревожно се заоглеждах, а ръцете ми опипваха нервно дръжките на пистолетите. Но в ниции очи не съзрях подозрение. Лицата на всички бяха напрегнати от възмущение и от любопитство да узнаят какво развлечение ще им осигуря при ликвидирането на нещастните пленници. Дългия Джон, който стоеше близо зад мен и отгатваше безпокойството ми, се приближи плътно до мен, за да ме окуражи.

Пленниците бяха Лен Григс и трима испанци. Към последните изпитвах твърде малко симпатии, защото някога баща ми бил пленен от доковете и те го направили роб на галера, окован във вериги и шибан с камшици от жестоки надзиратели, които безпощадно биели робите по пейките. Най-последно избягал от този ад, но отново го заловили и този път го изтезавала Инквизицията. Той не искаше да ми разправя на какви издевателства е бил подлаган, ала най-последно се върна в Англия съсипан човек. Ставите му бяха подути и страшни за гледане; единият му крак бе извит навътре, а пръстите му — премазани така, че вече не можеха да му служат; по тялото си носеше белези от нажежено желязо, а гърбът му беше нашарен с резки, оставени от тежкия камшик. Сега, когато си спомних за това, стиснах силно зъби и се заклех в себе си да отмъстя за страданията на баща ми на някого от испанците, намиращи се в моя власт.

— Кой от вас би постъпил на този кораб, ако му се даде възможност? — попитах аз. — Може би ще успеете да спасите живота си по този начин.

Като чува думите ми, двама от испанците паднаха на колене и пелтечейки, изявиха готовност да се присъединят. Лен Григс стоеше със скръстени ръце, сякаш безразличен към съдбата си. Третият испанец, офицер, ако се съди по облеклото му, се изправи и впери презрителен поглед в хленчещите си сънародници.

— Все още има мъже в Испания — каза той на завален английски, — макар че тези псета може да ви накарат да си помислите обратното. Що се отнася до мен, аз няма да се присъединя към вашия екипаж от убийци. Правете с мен каквото желаете. Смятам, че е безсмислено да предизвиквам главорез като вас на смъртен двубой?

— Бий се и го убий, Еднооки — прозвуча груб глас, но аз не се поддадох.

— Нека смелият испанец почака — отвърнах. — На нока на реята винаги има въже, което може да ни избави от неговото присъствие.

— Може би все пак ще ме удостоите с куршум — каза той. — Въжето подхожда повече за крадци и пирати.

— Отлично ще подхожда и за испанец — отвърнах аз. — Но за вас ще се погрижим след малко. Що се отнася до тези двама нещастници — продължих, сочейки испанците, които все още бяха на колене, — едва ли ще има особена полза да ги включим в редиците си. Те не изглеждат добри бойци.

— Право казваш, капитан Грим — обади се един недорасъл дребосък, известен сред колегите си под прякора Малчо. — Те се спотайваха долу, докато превземахме кораба им, и аз лично плених и двамата.

Моряците се заляха от смях, защото Малчо им беше нещо като прицел за насмешки. Но той бе достатъчно храбър, макар и маломерен.

— Защо не оставиш този великан да съди пленниците си, капитане? — подвикна един от пиратите и предложението бе посрещнато с възторг. Аз също нямах нищо против, защото колкото и да мразех испанците, не ми беше по нрава да ги осъждам на изтезания и смърт.

— Така да бъде — извиках радушно. — Хайде, Малчо, заеми почетното ми място. Прави с тях каквото желаеш. След малко аз ще се погрижа за другите двама.

С такъв важен вид, че дори беше смешен за гледане, Малчо зае освободеното от мен място и седна като император.

— Целунете краката ми, роби! — бе първата му заповед и сред гороломен подигравателен смях един от пленниците се подчини смирено. Другият или разбираше, че няма надежда да спаси живота си, или пък беше по-смел от другаря си. Така или иначе едва когато пиратите го забоцкаха с камите си, за да го подтикнат, той се потътри напред да изпълни заповедта на своя съдия.

— Ха така — произнесе Малчо с доволна усмивка. — Е, какво ще кажете сега, приятели, да прекараме ли тия двамата през шпалир?

От много месеци не сме пращали никого от пленниците си на оня свят по тоя път.

Идеята бе приета с въодушевление. Двамата испанци, молещи отчаяно за милост, бяха домъкнати до мачтата. Оттам моряците се строиха в две редици, лице срещу лице, след като първо се бяха въоръжили с тояги или въжета, с които се готвеха да удрят нещастните пленници, когато минаваха между редиците им. В края на двойната редица стоеше най-едрият човек от екипажа, наричан Джексън Съкрушителния, който държеше в исполинските си ръце секира и се усмихваше от зловещо предвкушване.

— Кой ще е първият? — запита Малчо. — Какво? Никой от вас ли не иска да предприеме пътуването? Тогава аз трябва да решавам. Имаш ли монета, Бил? Благодаря. Сега ще я подхвърля. Ако падне с осмицата отгоре, ще пуснем най-напред мустакатия. Ако е обратно, ще бъде приятелчето, дето измокри гащите ми от сълзи. Хоп! Как е, Бил? Цифрата ли е отгоре? Тогава мустакатият дон има честта да мине пръв.

Вдигнаха нещастника на крака и развързаха ръцете му. В дъното на душата си съжалявах, че бях допуснал да се стигне до това изтезание, но се помъчих да успокоя съвестта си, като си опомних за мъките, изтърпени от баща ми, и си рекох, че екипажът наистина ще се разбунтува, ако се опитам да спася всички пленници. Въпреки всичките ми оправдания аз се чувствавах дълбоко засрамен от държането си, когато Малчо прати испанеца напред по мъчителния му път към смъртта, като го боцкаше по гърба с върха на една сабя.

Отначало жертвата стоеше неподвижно, ужасена от застрашителните лица, застанали срещу мен. Но подмушкването със сабята на Малчо и жестоките удари на моряците, които стояха най-близко до пленника, скоро го накараха да се размърда. Тогава испанецът отчаяно се помъчи да пробие през една от редиците. Жестоки ритници и удари осуетиха това му намерение. Зарадвани от упоритостта му, всички пирати, които можеха да го достигнат, го налагаха с оръжията, които държаха. Не ги беше грижа къде попадаха ударите им — по лицето, по шията, раменете или гърба — навред, щом можеха да причиняват страдания. Разбрал, че няма спасение за него, нещастникът най-последно се потътри по пътеката, по която трябваше да върви, докато ударите валяха като дъжд отгоре му. Понякога някой препречваше пътя му с крак, тогава той се връщаше и боят

продължаваше. С вдигнати над главата си ръце, за да се предпази, доколкото може, от безразборните удари, нещастникът се мъкнеше със залитане все напред и напред, докато най-после, зашеметен и окървавен, излезе на откритото място пред Джексън Съкрушителния.

Този юначага чакаше обляната в кръв жертва със злорадо изражение на лицето, което ме отврати така, че ми се догади. С най-голямо усилие се сдържах да не вдигна пистолета си и да не застрелям този обесник. Това щеше да бъде смела постъпка, но равносилна на самоубийство. Сега, когато хората бяха побеснели от жажда за жестокост, този изстрел само би насочил яростта им срещу мен, без да спаси пленниците.

Затова не помръднах. Може би от страх — наречете го така, ако щете, — но колцина в моето положение биха постъпили другояче?

Опитах се да отвърна очи от клането, което се готвеха да извършат. Ала някаква жестока сила ме подтикна да гледам. Джексън Съкрушителния вдигна голямата секира високо над главата си и лъскавото ѝ острие блесна като разтопен метал, когато слънчевата светлина се отрази в него. После оръжието се стовари с цялата сила на двете най-яки ръце на борда на „Страшни“.

Или секирата се подхлъзна в ръката на палача, или това бе направено нарочно, ала ударът не улучи, където трябва, и не донесе милосърдна смърт на ревящия човек. Вместо това острието се заби дълбоко в рамото му като почти отсече едната ръка, и той трябваше да изпита още предсмъртни мъки, докато брадвата се вдигне повторно. Този път острието вече не блесна от лъчите на издигащото се слънце. То беше червено от кръвта на изтезавания нещастник.

Джексън Съкрушителния удари пак и този път прицелът беше точен. Острата секира разцепи черепа на испанеца и викът му секна внезапно, а клетникът падна на потъмнялата палуба — страшна гледка за очите.

Докато аз извърнах глава, да не би нечие зорко око измежду пиратите да познае по ужасеното ми изражение, че не съм свикнал на такива зверски сцени, и така да се разбере, че не съм Едноокия, техният главатар, а човек, който се представя за него, неколцина от моряците с възгласи на дива радост пренесоха трупа до парапета на кораба и го запокитиха в морето.

— Готово, един е очистен — извика Малчо. Гласът му беше дрезгав от наслада пред жестокото развлечение, което ставаше по негово нареждане. — Остават още трима. Бил, докарай друг!

— Трима ли? — попитах аз, владеейки с усилие гласа си. — Не се лакоми толкова, Малчо. Остава ти да пратиш на оня свят само още един.

Джексън Съкрушителния измърмори нещо предизвикателно, но не долових думите му. А и тъй като не знаех как ще реагират моряците, разсъдих, че няма да е благоразумно да изострям положението, като поискам да повтори казаното. Ето защо се престорих, че не съм го чул, и загледах как мъкнат втория испанец към началото на двойната редица чакащи пирати.

Този страхлив нещастник, макар и непрекъснато подмушкван жестоко от своите мъчители, не искаше да тръгне между двете редици. Вместо това се тръшна на палубата и треперещото му тяло понесе всички удари с тояги и саби, с които пиратите охотно го обсипваха. Струва ми се, че той много скоро трябва да е загубил съзнание, защото писъците му спряха, но боят престана едва когато дрехите и кожата му станаха на дрипи. Тогава пренесоха клетото окървавено тяло до парапета и го хвърлиха безпощадно в морето.

След като унищожиха втората си жертва, моряците се заоглеждаха въпросително, явно не искаха да прекъснат забавлението си. Най-послед един от тях, Гъгър Факстън, взе думата от името на всички.

— Ще прощавате, сър, ама оня последният не ни развлече много. Нали така, приятели? Искаме да знаем какво ще стане с другите пленници? Можем ли да ги пратим по същия път?

Първият ми подтик беше да откажа рязко и безпрекословно. Ала заплашителните, почти бунтовни лица на хората ме накараха да се поколебая. Нима капитан Грим щеше да предизвика бунт само за да спаси един пленник? Осъдете поведението ми, ако щете — аз нито се оправдавам, нито се гордея особено с делата си като пират, — но реших да отстъпя малко пред екипажа. В едно бях категоричен: по-скоро да умра, отколкото да им дам да убият Лен Григс. Що се отнася до испанския офицер, имах твърде малък интерес да го запазвам. Сметнах, че ще бъде благоразумно да се съобразя отчасти с желанията

им, като им отстъпя високомерния дон, ако така можех да им попреча да убият младия англичанин.

— Вземете офицера — казах аз. — Но този англичанин няма да ви дам, поне засега.

Испанецът пребледня, като чу, че го осъждам на мъчения и смърт.

— Значи се страхуваш да премериш силите си е мен — изсъска той през зъби. — Убиец, свиня, английски пират, дано...

Като продължаваше да крещи всевъзможни зли прокоби за бъдещето ми, испанецът бе довлечен насила до мястото, откъдето трябваше да започне минаването му през шпалира. Той вдигна главата си високо и престана да ругае напусто, щом разбра, че скоро ще умре. Погледът му се зарея надалеч към морето, което несъмнено обичаше, после се впери отново в заобикалящите го свирепи лица. Устните му помръдваха леко, като че се молеше, и сред ругатни и подигравки два пъти се прекръсти.

Аз се укорявах, че съм страхливец и убиец, като виждах как този смел човек се готви да умре. Но не се намесих. А по-добре да се бях намесил и сам да намерех смъртта си, ако станеше нужда, вместо да бъда безучастен зрител на такава жестокост. Видях как испанецът се дръпна една крачка назад, сякаш да се засили по-добре, за да прелети набързо между редовете хора, които само чакаха да го заудрят жестоко.

Затворих очи, за да не гледам кръвопролитие. Екна вик, в който смайването беше примесено с безсилен гняв. Отворих очи навреме, за да видя как испанецът се издигна с великолепен скок и профуча над раменете на хората от дясната си страна. Ръце се пресегнаха към глезените му, но не успяха да го уловят. В следния миг той се озова до парапета на кораба и с тържествуващ вик се хвърли в морето.

[1] Кубрик — общо жилищно помещение за моряците, разположено под палубата на кораба. Б. — пр. ↑

[2] Гвинея — някогашна английска златна монета. — Б. пр. ↑

ГЛАВА V

БРОЖЕНИЕ НА „СТРАШНИ“

Минута мълчание, невярващо мълчание. После бясно втурване към парапета и яростни крясъци на гняв.

Главата на испанеца се виждаше на десетина ярда от кораба. Човекът плуваше енергично, но, разбира се, шансовете му да оцелее се равняваха практически на нула. Или щеше да плува до изтощение и тогава щеше да се удави, или, което беше по-вероятно, някакво чудовище на дълбините щеше да го разкъса.

Но макар че смъртта му беше почти неизбежна, аз ревах гневно на Малчо, когато той грабна мускет и се прицели в плувеца. Ако испанецът можеше да се спаси с плуване, нямаше да позволя никому да го лиши от тази възможност.

— Остави мускета, Малчо! — повторих аз, докато той продължаваше да се цели. — За бога, ако не го оставиш, аз ще...

Гърмежът на мускета прекъсна заплахата ми. Видях как на една стъпка от главата на плувеца отскочи струя вода. Забравил ролята, която приех, аз се хвърлих напред, сграбчих пирата и го раздрусих като плъх.

— Убиец! — креснах, но се опомних навреме. Аз не бях вече Бърт Дебнъм, а пиратският главатар на „Страшни“, следователно човек, равнодушен към живота и чувствата на пленниците, попаднали във властта му. Забелязах, че хората около мен ме гледат озадачено.

— Защо не изпълни заповедта ми? — извиках вече с друг тон. — За два дублона^[1] ще те хвърля зад борда и ще те оставя да плуваш подир испанеца.

— Какво има, капитане? — възрази един от моряците малко навъсено. — Защо не бива да стреляме по дона?

— Защото, глупав паток такъв, един куршум ще сложи край на живота му прекалено бързо. Нека си плува, докато се удави или го надушат акулите. А сега, ако някой друг от вас желае да спори, нека излезе напред, за да му светя маслото.

Престижът на капитана сред моряците обикновено е толкова голям, че след такава закана те биха се пръснали да си гледат работата. Ала сега страстите бяха разгорещени. Отначало никой не посмя да вземе думата от името на другите, не след малко Джексън Съкрушителния изскочи напред, стиснал в ръце голямата секира с окървавеното острие.

— Слушай, капитане — подзе той, в гласа и в наперената му поза имаше дързост, — не се опитвай да се държиш с нас като с тайфа хлапаци. Ние сме мъже, и то мъже, готови да се борят за това, което искат, набий си го в главата.

— Доколкото виждам, това, което искаш, е да те преметна през борда, барабар с хамака и с няколко фунта олово, вързани за краката ти — отвърнах аз. — Ако не желаяш да те сполети такова нещо, послушай съвета ми и се пръждосай.

Той ме гледаше злобно и забелязах, че стисна по-здраво дръжката на секирата си. В очите му проблясва коварно пламъче, като видя, че стоя със скръстени ръце в обсега на секирата му. Огледа приятелите си наоколо и когато чу одобрителните им възгласи, зловещо се усмихна.

— Няма полза от много приказки, капитане — извика той. — Аз и моите приятели искаме правата си. Ти сам каза, че можем да вземем трима от пленниците и да ги измъчваме. Един от тях избяга и сега си плува към безопасно място.

— Е, Съкрушителни, не съм виновен аз, че от непохватност пленниците ви се изплъзват. Впрочем какво искаш да направя?

— Нали ти му помогна да избяга? Нали тъкмо когато Малчо се готвеше да му простреля крилцата, за да го върнем обратно, ти ятака раздруса клетото моряче, че едва не му изби зъбите?

Аз не отговорих нищо, само следях очите му, да не би да реши да ме нападне, в тях се надявах да съзря предупреждение за подобна опасност.

— Питаш какво можеш да направиш — продължи Джексън. — Е — отговаряме аз и другарите ми, — ти остави един от пленниците ни да избяга. Дай ни другия вместо него. — И като изрече това, Джексън Съкрушителния посочи със секирата си натам, където стоеше Лен Григс.

— Никога! — отвърнах рязко аз. — И ако някой...

— Тогава на ти — изрева побеснелият исполин и вдигна секирата си. Имах малко време да действам, ала не бях заварен неподготвен. Посегнах към пояса си и стиснах дръжките на пистолетите. Измъкнах ги и двата ми показалеца се свиха бързо около спусъците. Двата куршума изхвъркнаха с един-единствен изстрел, а Съкрушителния беше толкова близо до мен, че не можех да не го улуча. Секирата се изплъзна от ръцете му и падна на земята. С предсмъртен стон той се строполи ничком на палубата.

Бързо захвърлих безполезните вече пистолети и измъкнах рапирата. Дългия Джон, който стоеше от лявата ми страна, пхна в ръката ми един от своите пистолети и с оголена сабя се приготви да отблъсне всякакво нападение. Лен Григс се наведе бързо, вдигна падналата секира на Съкрушителния и застана до мен.

— Хайде де! — креснах презрително. — Които мислят като Съкрушителния, ще бъдат сполетени от същата съдба.

Никой не се втурна напред. Един-двама погледнаха въпросително другарите си, но останалите гледаха трима ни, готови да им дадем отпор. Решителното ни държане беше непосилно за тях, тъй като им липсваше водач. Погледите им се сведоха пред нашите, повечето от тях наведоха смирено глави.

— Значи всички занемяхте като раковини — извиках аз, а гласът ми звучеше по-гръмко, тъй като вече бях спокоен, че няма опасност от бунт. — Тогава изслушайте ме, мекотели такива, и натикайте думите ми в люковете на мозъците си, ако имате мозък. Този екипаж не за пръв път се опитва да ме сплаши. Засега само един от вас е мъртъв за назидание. Ала следващия път, ако допуснете да се стигне дотам, ще изправа до мачтата по един на всеки шестима от вас и ще го застрелям. Кълна се в превръзката на окото си, че ще го сторя.

След това ги разпуснах и те се помъкнаха надолу или отидоха да си гледат работата.

— Хубаво ги насоли — каза Дългия Джон на ухото ми, — ала по-добре да слезем долу, докато Едноокия не се е качил да види какво става. Аз ще приютя този момък, Григс, в каютата си, докато хората се укротят напълно. След това ще го впишем в екипажа и можем да го настаним в носовата част.

Както бе загатнал Дългия Джон, капитан Грим седеше много възбуден на тясната си койка и окото му святкаше от напрежение. Той

бе чул голяма част от врявата на палубата и се питаше дали не са разкрили истинската ми самоличност и не са ме убили. Още пет минути и щял да скочи от койката си, каза ми той, и въпреки раните си да се довлече до палубата.

— Разкажете ми всичко — помоли капитанът и двамата с Дългия Джон (който бе дошъл в капитанската каюта) му описахме случилото се. Дългия Джон дори преувеличи ролята, която бях изиграл в случая, и откровено казано, между мен и този висок помощник-капитан се зароди близка дружба. Някак си всеки от нас разбираше, че другият не се чувствава удобно на този кораб на кръвопролитие и смъртта, и тази негласна връзка и симпатия ни спояваше здраво.

— Значи си убил Джексън Съкрушителния, а? Хм, той беше отличен боец, не отричам, ала според мен винаги си е бил опасен човек. Да не би да си убил и Сондърс Тъмния? Ако е така, ти си царят на пиратите.

— Не, никой друг от екипажа ти не бе убит освен Съкрушителния. Защо споменавах за Сондърс Тъмния? — попитах аз.

— Защо споменавам за Сондърс Тъмния ли? Защото след мен той е най-опасният човек на този кораб. При това близък приятел на Съкрушителния. Не мога да си представя как така не се е опитал да отмъсти за смъртта на приятеля си.

— Защото аз го държах под прицела на пистолета си — изкикоти се Дългия Джон. — Само ако помръднеш, щеше да му бъде за последен път, а той знаеше това.

— Тогава защо, за бога, не го застреля бе, глупчо. Да не би да ти прилошава, като видиш малко пролята кръв? — усмихна се подигравателно Едноокия.

Помощникът се изчерви леко.

— Не ще и питане, сър — отвърна той съвсем спокойно, но виждах, че е ядосан. — Нима не съм бил винаги в предните редици на абордажниците и не съм се сражавал добре като всички, включително и като вас? Аз пощадох Сондърс Тъмния не защото го обичам — зная, че е много опасен, — а понеже преди малко и тримата бяхме на косъм от смъртта. Ако Сондърс умреше, щеше да ми остане само един куршум в случай, че ни нападнаха, което непременно щяха да сторят. Сега ние щяхме да сме трупове, а и вие, сър. Както сте ранен, нямаше да можете да се защитите, ако бяха нахълтали тук.

— Аз не съм чак толкова безпомощен — отвърна пиратският главатар, като извади изпод възглавницата си чифт пистолети. — Все пак ти си напълно прав. Но със Сондърс Тъмния трябва да се разправим колкото е възможно по-скоро, защото докато той е жив, винаги ще има вероятност да ни намушкат с нож в тъмното — тебе, Дебнъм, докато си дегизиран като мен, и мене — когато бъда отново на крака.

Тези последни негови думи продължаваха да ме преследват, когато отново се разхождах по палубата в ролята си на пиратски главатар. Аз постоянно се оглеждах нервно и плахо, защото мисълта да ти забият нож в ребрата съвсем не е приятна. Веднъж, когато Сондърс Тъмния се приближи до мен, аз се спрях внезапно, готов всеки миг да сграбча дръжките на пистолетите си. Но той, изглежда, не забелязваше присъствието ми, тъй като бе зает с някаква работа във връзка с почистването на палубите. Въпреки това чувствах, че само чака сгоден случай и че зад тези тъмнокестеняви, невинни наглед очи мисли как да отмъсти за убития си приятел. Единствената ми надежда беше неговото отмъщение да се стовари върху истинския капитан Грим, а не върху мен, въпреки че всъщност аз бях убил Джексън Съкрушителния.

Веселушко Прайс много любопитствувахе къде съм прекарвал времето си, когато отидох при него в кубрика отново като самия себе си — Бърт Дебнъм. Оправдах се с първото нещо, което ми дойде на ум: че имам много добър почерк и че капитан Грим ми е възложил да препиша грижливо дневника, който е водил през време на пиратските си скитания. Веселушко се задоволи с това обяснение по-лесно, отколкото бях очаквал, и тъй като мислеше, че при сутрешната крамола съм бил долу, ми описа живо и потресаващо целия случай, в който, без да знае, аз бях играл такава важна роля.

— Тоя Еднооки е голям храбрец, Бърт — заключи той, — независимо дали е пират или не. Когато Джексън Съкрушителния пристъпи към него със секира в ръка, като се готвеше да си послужи с нея, славният Еднооки даже не мигна. Стоеше студен като айсберг до момента, в който Съкрушителния понечи да го удари. Тогава размаха ръце като две светкавици и докато успя да мигна, Съкрушителния залитна с два куршума в тялото. Тогава капитанът и оня дългуч помощникът се приготвиха да посрещнат целия екипаж и кълна се в

побелялата коса на старата си майка, по изражението на лицата им познах, че двамата ще победят.

„Изглежда, че играя вярно ролята на Едноокия“ — беше последната ми мисъл, преди да заспя.

Рано на другата сутрин съгласно нарежданията се запътих отново към каютата на Едноокия, но намерих вратата затворена с резе. Можех да се закълна също, че вътре някой се движеше. Но в отговор на почукването ми гласът на Едноокия, не много силен, прозвуча така, като че капитанът беше на койката си.

— Аз съм, Бърт Дебнъм, сър. — От кабината долетяха някакви звуци, после пъшкане и след още доста време резето бе дръпнато и на вратата се показа капитан Грим.

— Трудно ми бе да се придвижа от койката дотук — каза той. — Днес раните ме болят страшно.

Думите му ме озадачиха. Защо наблягаше на факта, че е бил на койката си? Когато огледах каютата, забелязах отворена бутилка вино и все още пълна чаша на една маса, намираща се на известно разстояние от мястото, където бе лежал капитанът. Все пак сметнах за благоразумно да не казвам нищо и отидох уж да помогна на Едноокия да се настани отново на койката си, макар и силно да подозирах, че раните му не са чак толкова сериозни или болезнени, колкото ги представяше.

— Снощи Дългия Джон дойде тук и си посърбна винце — рече той, когато го подпрях с възглавници. Аз не бях продумал нито дума за виното, тъй че обяснението му беше абсолютно ненужно и само потвърди подозренията ми, че Капитанът е достатъчно добре, за да може да се движи. Бях почти сигурен, че той сам е пил вино и че вратата е била залостена, за да не мога да вляза, докато се приготви.

— Навярно се чудиш защо бях залостил вратата — продължи той. — Напрегнах всичките си сили, за да се придвижа до вратата и обратно, но непременно трябваше да заключа, когато помощникът си отиде снощи. Както виждаш — добави той с пресилен смях, — аз не съм толкова смел, колкото се хвалех. Не исках Сондърс Тъмния да ме споходи, както спя.

Докато говореше, аз бързо навличах маскировката си от предишния ден. Сега, когато бях свикнал с ролята си, не ми беше

нужно много време, за да се превърна в Едноокия, пиратския главатар. Когато свърших, капитан Грим ме огледа критично.

— Не ме е страх, ако открият, че си гарга, пременена в паунови пера — каза той, — стига да бъдеш предпазлив. Старай се езикът ти да не плещи много, когато другите вземат да те разпитват какво правиш тук. Измисли нещо такова, че да ти хванат вяра...

— Направих го вече — прекъснах го аз и му казах за дневника, който уж трябва да преписвам с красивия си почерк.

— Чудесно — рече той, като потриваше ръце. — Придържай се към тази басня, когато те разпитват.

Капитанът ме огледа изпитателно изпод свъсените си вежди.

— Ти си курназ момче — каза той — и се питам дали ще имаш достатъчно ум и смелост да изпълниш една специална задача?

— Кажете ми каква е тя, сър, и ще отговоря.

Той помисли, преди да продължи.

— Знаеш ли, Дебнъм — подхвана след малко, — досега аз не съм имал голяма възможност да те опозная добре. От колко дена си на „Страшни“? От три ли? А що се отнася до рискованото начинание, което ще поискам да предприемеш... просто съжалявам, че съм на легло и не мога сам да се заловя с него. Бих дал всичко, което имам, за да мога да отида лично.

Тъй като все още не разбирах накъде бие, аз изчаках Едноокия да продължи, което той стори след малко, като през цялото време ме наблюдаваше с единственото си проницателно око.

— Чувал ли си някога за Тъниклиф? — попита той. — Даго Тъниклиф, пирата? Все някога щеше да чуеш. Дребосък е Даго, метър и петдесет, с лице като изсъхнал пергамент, но в него има седем дявола и тежко тогова, който се опита да му се възпротиви. А именно това възнамерявах да направя, ако тези проклети рани не ме приковаваха на легло като стара ревматична продавачка на риба. Знай, че Даго е нещо като неофициален адмирал на пиратската флота. Ние до един сме му се заклели във вярност. Той е съобщил до всички кораби, които упражняват занаята из тия морета, да се срещнем с него на определено място, към което „Страшни“ се насочва в момента. Аз подразбрах какво е намислил. Той иска да участвуваме в нападение срещу английското пристанище Санта Галма. Един мой приятел ми каза това, когато бях за последен път на Тортугас. Разправят, че на Санта Галма

имало цяла грамада сребро, по-голяма от двореца на папата в Рим, да не говорим за златото и скъпоценностите, които могат да задоволят нуждите на всеки крал и кралица в Европа. И Даго възнамерява да стигне с кораби до това място и да го плячкоса.

Той замълча, сякаш чакаше да заговоря, и тъй като нямах какво да кажа, аз го запитах защо не иска да се присъедини към Даго.

— Що се отнася до това, има сума причини, една от друга по-сериозни. Първо, както чувам, Санта Галма е толкова здраво укрепена, че дори обединените флоти на Франция и Испания не ще бъдат в състояние да я превземат, особено ако бъде подготвена. Най-малко осемстотин войници съставляват гарнизона на укрепленията и повече от сто оръдия са насочени към залива, в който флотата ще трябва да влезе. Има само един тесен отвор, водещ към тоя залив, и макар че гарнизонът може да пропусне корабите на Даго да се закотвят там, съмнявам се дали дори един-единствен ще може да се измъкне някога. Всяка страна на входа е здраво, укрепена и корабите, които влизат или излизат, трябва да се движат между два реда оръдия. Но това не е единствената причина да не желая да се присъединя към Даго. Последния път, когато корабът ми се сражава под негово ръководство, той ме накара да поема главната тежест на боя, а после при подялбата на плячката вдигна олелия до бога. Преди всичко ме обвини, че съм бил укрил известен пай, и се закле да ме обеси на мачтата си, ако установи, че това е вярно.

— А ти беше ли укрил нещо? — попитах аз, но в отговор той само се навъси. — Тогава защо изобщо трябва да се явяваш? — продължих.

— Първо, ако не се явя, ще помисли, че се страхувам от него, което не е вярно. Освен туй ще каже, че отсъствието ми доказва, че предишния път наистина съм го измамил, а трябва да ти кажа, че Даго не обича да го мамят. Трето, той има огромна власт в нашия занаят и много приятелски пристанища и тайни убежища ще бъдат затворени за мен, ако не се явя на определената от него среща.

— Но няма ли пак да загубиш всичко това, ако откажеш да участвуваш с Даго в нападението срещу Санта Галма? — попитах аз.

Капитан Грим повдигна рамене.

— Трябва да поема този риск — каза той. — Каквото и да се случи, аз няма да допусна „Страшни“ да участвува в неговата

експедиция. Когато му кажа как се пази мястото, може да промени решението си, макар че се съмнявам в това. Даго би се заврял в самия пъкъл, ако там има злато за грабене.

След тези негови думи цели пет минути цареше мълчание. Не знаех какво мислеше капитанът, но аз бях обзет от страстно желание да видя тоя Даго, който не се плашеше нито от дявол, нито от човек. През целия ми живот властните хора бяха имали странно обаяние върху мен. Аз тръпнех от радост и вълнение, когато ми се удадеше възможност да премеря своята воля, смелост и ум с волята, смелостта и ума на силни хора. В лицето на Даго може би щях да срещна това, което никога дотогава не бях срещал — човек, когото да съм готов да призная за свой господар.

— Е? — попита внезапно Едноокия. — Имаш ли кураж да се срещнеш лице в лице с тоя Даго на мое място?

— Ако самият ти не си в състояние да се срещнеш с него — отговорих аз и както ми се стори, той се изчерви леко при този мой намек, че раните му може би не са чак толкова сериозни, колкото ги представяше.

— Срещата е насрочена за след три дни, а дотогава раните ми едва ли ще могат да заздравеят, пуст да опустее лошият ми късмет! Хирургът каза, че ще трябва да престоя на легло най-малко две седмици. Тъй че ако си съгласен, ти ще трябва да изиграеш ролята на капитан Грим пред Даго.

Тогава той се залови да ме учи какво да говоря и към каква линия на поведение да се придържам. Описа някои от пиратските капитани, с които вероятно щях да се срещна — Огнения Джонс, Белязаното лице, Сарджънт Страшилището и Ченгела, — и ме осведоми кои от тях може да застанат на моя страна, ако се стигне до бой.

— Защото ти не отиваш на излет — каза той. — Предупреждавам те, за да можеш да се откажеш навреме, ако желаеш, в такъв случай аз ще отида сам, макар и на носилка. Да се срещне човек с Даго е кажи-речи толкова безопасно, колкото да хвърлиш горящ кибрит в буре с барут. Непременно ще избухне!

Когато прочетете за посещението ми на кораба на Даго, ще се съгласите, че Едноокия не беше много далеч от истината, като говореше така.

[1] Дублон — стара испанска златна монета. — Б. пр. ↑

ГЛАВА VI

СРЕЩАМ СЕ С АДМИРАЛ ДАГО

Вечерта преди уречената от Даго среща пресякохме плитчината и влязохме е едно удобно място за закотвяне, където той ни чакаше. Там вече стояха на котва четири кораба, но дълго преди да се приближим до залива, бяхме дали определени сигнали с пиратското знаме, на които ни бе отговорено със същото знаме, издигнато на висок флагщок на брега — така уведомихме пиратите на острова, че сме приятели. Ето защо пристигането ни предизвика твърде слабо или изобщо никакво вълнение на закотвените кораби. Те изглеждаха така мирни и красиви, окъпани от последните лъчи на слънцето, и отраженията им се очертаваха много ясно в спокойните води на залива. Трудно можеше да се повярва, че тези кораби са способни лесно да променят мирния си облик в застрашителен и да донесат смърт и разрушение на много прекрасни търговски кораби и на техните екипажи.

Ние спуснахме леко знамето си, за да поздравим кораба на Даго — тримачтов плавателен съд, който развяваше гордо флага на самозвания адмирал. Той бе избрал зловеща емблема, наподобяваща сандък за скъпоценности, на който седяха скелет и дявол и играеха на зарове; това изображение в червено на светложълт фон изглеждаше особено чудовищно и внушаваше страх.

Скоро на мачтата на Даговия кораб, който се наричаше „Нападател“, се вдигнаха редица флагове. Дългия Джон, който стоеше близо до мен на палубата, ми прошепна, че Едноокия имал шифровъчна книга, с помощта на която можел да се разбере смисълът на сигнала.

— Слез долу и намери този шифър — казах аз и той веднага изпълни заповедта ми. Върна се с въпросната книга и потърсихме сигнала. Той гласеше: „Останете на борда си до утре.“ „Страшни“ развя ответния сигнал, с който потвърждаваше получаването на съобщението, и когато скоро след това се мръкна, аз слязох в каютата на Едноокия.

— Значи Даго смята, че може да ми заповядва като на дете — кипна капитан Грим с поток от яростни ругатни, когато докладвах за съобщението на адмирала. — Останете на борда, а? Да пукне дано! Ако не бяха раните ми, още тази вечер щях да отида при него и да го накарам да си вземе думите назад.

Почти не обърнах внимание на словоизлиянието му, защото бях зает със свалянето на дегизировката и с обличането на моряшките си дрехи. Капитан Грим продължаваше да ругае под нос, докато се приготвях да изляза, после, преди да ми пожелае обичайното си кратко „лека нощ“, ме уведоми, че по всяка вероятност Белязаното лице ще го посети под прикритието на нощта.

— Дългия Джон ми каза, че неговият кораб бил вече закотвен — рече той, — а Белязаното лице обича Даго почти толкова, колкото и аз. Някой ден, когато успеем да спечелим на наша страна още един-двама, той и аз може да скъсаме напълно с Даго. Навъртай се наоколо, та ако се качи на борда, гледай да се запознаеш с него. Той може да ти се окаже полезен приятел утре в случай, че Даго се разбеснее.

Обещах да направя каквото поиска и с оглед на това накарах Веселушко Прайс да дръпнем по една лула на палубата, преди да си легнем. Дълго пушихме мълчаливо и аз почти заспихах, когато приятелят ми ме улови за ръката.

— Слушай — каза той. — Какво е това?

Беше плясък на увити в плат весла и след малко една лодка се приближи крадешком до нашия борд и нечий снишен глас ни подвишна от мрака.

Един от вахтените спусна от борда въжена стълба и по нея се покатери някаква ниска, тъмна фигура — сетих се, че това е Белязаното лице. Когато се озова в светлия кръг, образуван от закачената за мачтата лампа, можах да видя продълговатия нащърбен белег, от който произлизаше прякорът му. Същевременно и той ме съзря и забърза към мен.

— Е, Еднооки, готови ли сте всички за утре? Ако планът ни успее, ще...

Той млъкна внезапно и се взря внимателно в лицето ми, после възкликна:

— Я гледай, та ти имаш две очи! Сънувам ли или...

— Не съм капитан Грим, сър! — уверих го аз. — Името ми е Бърт Дебнъм. Капитанът е долу в каютата си. Оттук, сър.

Той тръгна след мен като в сън. Чух го да мърмори нещо за „необикновена прилика“, забележка, която украси с най-малко половин дузина ругатни, всяка от които изразяваше удивлението му. Едва когато чу гласа на Едноокия от каютата, отвори вратата и видя вътре капитан Грим, Белязаното лице се убеди, че аз не съм капитанът на „Страшни“, който по някакъв чудотворен начин е възвърнал загубеното си око.

Двамата главатари се уединиха за повече от час, но макар че повикаха Дългия Джон да участва в съвещанието им, той не ми каза нищо, само ме посъветва свойски да променя решението си и да не ходя на срещата на „Нападател“ на другия ден.

— Редно е да иде Едноокия — каза той. — Помни ми думата, отидеш ли, опасност те очаква.

— Колкото до опасността — отвърнах аз, — тя е подправка на живота. Светът щеше да бъде страшно скучен, ако от време на време не се излагахме на рискове.

В зори на другия ден се появиха още три кораба, които зачакаха да влязат в залива. Последният кораб от тази странна флота пристигна малко преди пладне с вдигнати платна, само един час преди срещата с Даго.

— Отваряй си очите, Дебнъм — предупреди ме капитан Грим, преди да напусна каютата му й ролята си на пиратския главатар. — Дръж ръцете си някъде близо до пистолетите и ако стане нужда, не се колебай да стреляш.

— Открита свада ли очаквате? — попитах ребром, ала Едноокия отговори: „Не.“ Но бях готов да се закълна, че лъже. И когато Дългия Джон се настани до мен в лодката, скоро подозренията ми се потвърдиха. Шепнешком, за да не разкрие на гребците истинската ми самоличност, помощникът ме посвети в целия план. Капитан Грим по всяка вероятност съвсем не беше ранен. Още когато за пръв път забелязал колко поразително приличам на него, той намислил да ме прати да се срещна със страшния Даго на негово място. Нещо повече, той, Белязаното лице и още един-двама капитани възнамерявали хладнокръвно да убият Даго, чиято власт им пречела, пък и му завиждали.

— Виж колко е хитър Едноокия — продължи Дългия Джон. — Ако този план успее и ти убиеш Даго, ще се върнеш на кораба и, ще станеш отново Бърт Дебнъм. Така той ще се отърве от един свой враг без опасност за живота си, пък ако ти научиш прекалено много за него, скоро ще нареди вълните да те отнесат зад борда в някоя буря. Ако от друга страна, както се опасява в дъното на душата си, Даго се окаже по-силен от враговете си, е, вярно, ще те убият, ала Едноокия ще остане жив. Ще вдигне котва и ще се отдалечи с пълна скорост и макар че Даго никога няма да му прости, моретата са достатъчно просторни и за двамата, пък и Едноокия има много тайни убежища, където може да скрие кораба си и да изчаква цяла година, ако му скимне.

— Хитър е, признавам — казах аз с иронична усмивка, почти склонен да върна веднага лодката обратно. — Хитър е като лисица, ала върна ли се жив, ще му потърся сметка. — Замислих се за няколко секунди върху мрачните предупреждения на помощника. — Но щом аз си пъхам главата в примката, защо и ти правиш същото? — запитах след малко. — Едноокия не е заповядвал да ме предупреждаваш, нали?

— Не, момче, не е заповядвал. Но ти ми допадаш и не мога да стоя със скръстени ръце, когато отиваш безпомощен на смърт. Едва ли ще успея да направя нещо, за да те отърва, но ако мога, непременно ще го сторя. Ех, момче, страшно обърках живота си аз. Пленен от пирати като теб, оцелях, като се присъединих към екипажа им. Добре върших тоя занаят и не искам да се хваля, но няма друг, който да се е мятал тъй бързо на кораб или да се е бил по-храбро от мен. Сега аз съм им помощник-капитан и стига да пожелаея, мога да имам свой кораб и екипаж. Ала да не мислиш, че този живот ми харесва? Това е най-налудничавият, най-мръсният занаят и бих дал остатъка от живота си, за да прекарам един час в Англия в къщичката, където живее майка ми. Но се боя, че никога вече няма да я видя. Ако не умра днес на борда на „Нападател“, ще ме ранят смъртоносно в някоя схватка. А може и да ме оковат във вериги и да ме обесят за назидание на други злодеи.

— Слушай, Джон — заговорих аз, докато той седеше, очевидно много притеснен от дългата си реч и от разкриването на съкровените си мисли, — ако се измъкнем от тази работа живи, ще бъдем другари до смърт. И заедно ще съумеем някак да зарежем тоя пиратски занаят и да се върнем в Англия. Кой знае, някой ден дори може да видиш отново майка си и нейната къщичка.

— Прав си, Бърт — отвърна той. — Ще бъдем другари! — И скрепихме това решение, като скришом (за да не ни види екипажът на лодката) си стиснахме ръцете.

Трябва да призная, че когато се качих на „Нападател“, чувствата ми никак не бяха за завиждане. Както повечето хора, аз също смятам, че предчувствията за опасност са далеч по-ужасни от самата опасност. Бях почти уверен, че ако се стигнеше до открит сблъсък между Даго и мен, аз нямаше да се посрамя; но при мисълта каква форма ще придобие този сблъсък усещах в стомаха си кажи-речи същото премаляване, каквото изпитвах, когато преди години като момче бях влязъл за пръв път в стаята на учителя си, за да ме набие с камшик.

Видът на моряците, които се излежаваха по палубата на „Нападател“, ни най-малко не намали страховете ми. Хората на „Страшни“ наистина приличаха на злодеи, бог знае това, ала тия ме гледаха така кръвнишки и така опипваха оръжията си, като че бях овца за клане. Всички бяха тежко въоръжени и подкараха напред като стадо членовете на моя екипаж, които ме придружаваха на борда. Въпреки че се опитаха да накарат Дългия Джон да върви с другите, той настоя да остане неотлъчно с мен.

Един блед човек с лукаво изражение, облечен в ярка униформа, излезе напред да ни посрещне.

— Добър ден, капитан Грим — каза той със същия злобен поглед, с който ме измерваха моряците, та неволно по гърба ми полази тръпка. — Адмиралът ще се радва много да се срещне с вас. Следвайте ме, моля.

Той ме поведе надолу, а аз държах ръката си върху дръжката на един пистолет, скрит в задния джоб на панталоните ми. От цялата атмосфера на кораба лъхаше коварство по някакъв недоловим за мен начин. Радвах се на близкото присъствие на Дългия Джон, който крачеше важно зад мен.

— Капитан Грим! — обяви водачът ми и аз влязох в една задимена каюта, където имаше десетина мъже, които пушеха и пиеха. Вратата се затвори след мен, преди помощникът да успее да ме последва вътре, и внезапно ме осени страшната мисъл, че съм влязъл в помещението, където трябва да умра.

Видях Беязаното лице почти точно срещу себе си и ми се стори, че в погледа му има някакво предупреждение. Някои от останалите

познах по описанието, дадено ми от Едноокия, ала погледът ми се опря най-вече върху прославения, или по-право ползуващия се с лоша слава адмирал на пиратите. Дребна, прегърбена фигура, той седеше облакътен на масата, обгърнал с шепи заострената си брадичка. Кожата му беше мръсно-жълта и дългите му жълти ръце, неподрязаните нокти, закривеният изпъкнал нос и прегърбените рамене неволно ми напомниха за граблива птица. Студеният, пронизителен поглед на мънистените му очички подсилваше още повече приликата.

Когато влязох, всякакви разговори спряха и усетих, че очите на повечето мъже тук ме гледат враждебно. Аз обаче поздравих съвсем спокойно и зачаках Даго да заговори. Известно време той само ме гледаше изпитателно, ала най-сетне ми даде знак да седна на масата и покани останалите да заемат местата си.

— И така пирати — подзе той с тих, мек глас, който ме порази с това, че беше ужасно неподходящ за човек с такава зловеща слава. — Знаете главната причина за срещата ни тук и тъй като всички сме налице, излишно е да се бавим повече. Аз ще изложа подробно плановете си за нападението срещу Санта Галма.

Той стори това със същия грижливо отмерен тон, като че по-скоро ни четеше някаква приказка, а не чертаеше дързък план за нападение срещу едно отлично защитено пристанище и разграбване на складирания там скъпоценности, злато и сребро. Аз го слушах внимателно, защото това, което казваше, можеше да ми бъде полезно през следващите дни. Той ни даде подробни сведения за числеността на гарнизона, за оръдията по укрепленията и техния калибър, къде е разположена съкровищницата и сума други сведения, събрани от шпионите му в крепостта, ала изложението му се различаваше значително от това, което ни бе казал Едноокия. После посочи определените кораби, които трябваше да извършат мнимо нападение срещу крепостта откъм южната страна на входа; възложи на други задачата да пратят десантни отреди, които истински да нападнат крепостта от северната страна; избра два кораба, единият от които беше „Страшни“, да издебнат и да заловят всички кораби със съкровища, намиращи се в залива; и накрая определи броя на хората и на лодките, изисквани от всеки кораб, за да се извърши под негово

ръководство същинското нападение, чиято цел щеше да бъде съкровищницата на Галма.

— Има ли някои да каже нещо? — запита най-сетне Даго, след като обясни напълно плана си, седна, облакът се на масата и засмука спокойно палците си.

Едноокия вече ми бе казал, че Белязаното лице пръв ще повдигне възражения срещу плана на адмирала. Аз трябваше да го последвам с допълнителни подробности за мощта на укрепленията на Галма и по този начин да настоя за изоставянето на целия проект. Но докато чаках Белязаното лице да почне и го гледах през масата готви ли се да стане, видях, че той хапе нервно мустаците си, и отново прочетох в очите му предупреждение за опасност.

Благодарумието изискваше да си седя спокойно и да не се противопоставям на Даго. Ала капитан Грим на борда на „Страшни“ очакваше да се завърна, а щях да се изложа, ако му докладвах, че не съм се изказал против плана на адмирала поради един предупредителен поглед на Белязания. Сигурно той щеше да ме нарече глупак или страхливец и имаше вероятност да се озова на дъската откъм надвесената ѝ над морето страна. На всичко отгоре изпитвах известно остро удоволствие да се противопоставя на този пиратски адмирал и да премеря силата на волята си с неговата.

Ето защо, макар и с малко треперещи колене, аз станах от мястото си и заговорих на насъбралите се енергично и красноречиво. Дадох точни сведения за числеността на гарнизона на Галма и мощта на укрепленията, които свеждаха до минимум шансовете за успех на проектираното от адмирала изненадващо нападение, и по тази причина предложих, ако не да се изостави цялата работа, то поне да се отложи.

През всичкото време, докато говорех, усещах върху себе си враждебни очи. Отначало аз държах незакритото си око насочено към Даго, но той седеше със спуснати клепки, сякаш спокойничко си спеше. След малко обгърнах с поглед другите капитани наоколо и започнах да се чувствавам все повече и повече като поставен натясно плъх, заобиколен от кучета. Почти нямаше лице, което да не изразяваше омраза и злорадо тържество! Дори Белязания се стараеше да ме гледа кръвнишки, сякаш нямаше нищо общо с моето мнение.

Когато седнах, настъпи продължително мълчание, нарушавано само от тихия звук, издаван от Даго, докато смучеше замислено

палците си, и сегиз-тогиз от тътрене на нозе по палубата горе. Напрежението беше ужасно, непоносимо. По-ясно от всякога личеше, че заговорът между Едноокия и Белязаното лице е разкрит. Копнеех разобличаването да стане така, че да узная най-лошото и ако е възможно, да се боря за живота си.

— Има ли някой друг да добави нещо към това, което каза доблестният капитан Грим? — прозвуча благият глас на адмирала тъкмо навреме, за да не се налага да ставам и с думи, доколкото мога, да намаля напрежението. Повечето от събралите се тук пиратски капитани поклатиха глави и зачакаха самият Даго да отговори на моята реч; ала Белязаното лице в силното си желание да убеди своя адмирал, че му е верен, заговори с особен глас, като че го душаха.

— Капитан Грим дрънка врели-некилели — каза той. — Под твое ръководство, Даго, и с подкрепата на нашите юначаги ние ще разграбим Галма — дори самия Порто Бело^[1], ако пожелаем — и преди да се съмне, той ще стане на пепел.

Както бе станало и с моята реч, думите на Белязаното лице бяха посрещнати с враждебно мълчание. Даго го гледаше с иронична усмивка, играеща около тънките му устни.

— Колко са се променили мислите ти от снощи насам, Белязани! Бих могъл да кажа дори: откакто стъпи на борда на „Нападател“. Кой ти подшушна, че вашият малък заговор ми е известен?

— Какво искаш да кажеш? Предател ли ме наричаш? — изрева Белязаното лице, скачайки на крака; той играеше отлично ролята на разярен. Даго само го гледаше с пронизителните си очи и скоро Белязания изостави всякаква преструвка, куражът му отлетя като въздух от пробит мехур, лицето му стана пепеляво-бледо, а в очите му се четеше смъртен ужас.

— Сатана такъв! — възкликна той полуучуден, полууплашен. — Как успя да узнаеш, дяволите да те вземат?

— Даже вълните ми носят известия — отвърна Даго злорадо. — Те ми разказаха как снощи Белязания навестил кораба на Едноокия. Дори ме предупредиха, че и други са били поканени, да се присъединят към заговора и се престорили, че се съгласяват, но всъщност ме осведомиха за всичко. Ти е трябвало да дадеш първия изстрел, нали, Еднооки?

Аз не отговорих с думи, но се приготвих да действувам, когато дойде подходящият момент. Беязаното лице стоеше прав, все още блед и разтреперан — жива картина на отчаяние и страх.

— Хубав заговор, не ще и дума — продължи Даго насмешливо. — Но как мислите да ме убиеете, без да си послужите със сребърен куршум!^[2] Ех, ех, вие не сте първите, които са се опитвали, но не са успявали и за труда си са отивали на морското дъно. Колкото до вас двамата, остава само да се реши по какъв начин ще умрете.

Той помълча, за да прозвучи по-внушително смъртната му присъда.

— Ти, Беязани — започна той, — ще бъдеш обесен на мачтата, но за краката, а не за шията, така ще останеш по-дълго жив и ще послужиш като истинско предупреждение за останалите от флотата. Що се отнася до теб, Еднооки, ти си душата на това съзаклятие. Ти ще увиснеш...

Думите му бяха внезапно прекъснати от действието на Беязания; доведен до отчаяние от тази жестока присъда за бавна смърт, той измъкна от пояса си един пистолет и го насочи право в гърдите на Даго. Спусъкът падна, но гърмеж не последва. Преди да успее да направи нещо повече, Беязания бе уловен и задържан здраво, докато Даго го гледаше подигравателно.

— Мислиш ли, че ще те пусна на кораба със заредени пистолети и с намерението да ме застреляш? Един мой човек на твоя кораб извади патроните. А също и твоите, Еднооки. Оня пистолет в ръкава ти е неизползваем.

— Тогава вземи го! — креснах аз и го запратих право в ухиленото му лице. Няколко ръце се протегнаха да ме хванат, но аз ги отблъснах настрана. — На помощ, Дълги Джон! — извиках аз, като скочих на масата, изтеглих сабята си и се приготвих да се бия за живота си.

Един тип вдигна столче, за да го захвърли върху мен, но аз така го праснах по китката, че изпищя. Друг ме хвана за глезена, а аз го ритнах с все сила в лицето. Видях, че Даго вади пистолет, и тъкмо се готвех да се хвърля върху него, когато отвън се чу шум от боричкане и вратата се отвори рязко.

— Браво, Дълги Джон — възкликнах аз, щом съзрях разтревоженото му лице. Като видя, че съм още жив, за миг очите му

светнаха от радост. В ръцете си държеше мускет, грабнат кой знае откъде, и като пъкна цевта в каютата, описа с нея заплашителен кръг.

— Трябва да бягаме — извика той, — скоро навред ще се вдигне тревога... А, така ли? — и като прати един куршум в ръката на Даго, изби пистолета му.

След като мускетът му се изпразни, пиратите в каютата се раздвижиха отново. Белязания, когото бяха пуснали — навярно за да го спечелят на своя страда, — се опита да ме улови, но аз го изпреварих. Със силен скок се озовах до вратата на каютата, а миг след това я затръшнах подире си, като по този начин изчезнах от очите на ругаещите ме врагове. „Към лодката, Джон“ — креснах и той хукна пред мен с все сила към палубата.

Схватката бе станала толкова светкавично, че тревогата още не се бе разпространила напълно из палубата. Един-единствен там се опита да ни спре, ала помощникът го повали, като го прасна с приклада на мускета. Стигнахме невредими до парапета на кораба.

— Нямаме време за лодка — изпъшка Дългия Джон, защото чуваше тропота на пиратските капитани, които тичаха откъм каютата. Той даде пример, като захвърли мускета си и се гмурна в спокойните води около мястото, където беше закотвен корабът. Погледнах бързо назад и го последвах.

Инстинктивно бях поел дълбоко въздух и щом се озовах в морето, замахах енергично и заплувах под вода до момента, когато почувствувах, че дробовете ми ще се пръснат. Едва подадох глава обаче над морската повърхност и безреден пукот на мускети и два-три пляска в неприятна близост показаха, че са ме забелязали и стрелят по мен. Дългия Джон ми се мярна за миг на пет-шест ярда отпред, после отново се гмурнах и с всички сили запорих бистрата, съпротивляваща се вода.

По-късно узнах, че са пуснали лодка, пратена да ни гони. В онзи момент не знаехме нищо, но в един от кратките промеждутъци, когато главата ми изскочи над водата и дробовете ми се напълниха отново с чист въздух, зърнах една лодка, която се бе отделила от борда на „Страшни“ и се носеше бързо към нас. Тя беше може би на двайсетина ярда от нас, когато Дългия Джон вдигна ръце и потъна.

„Улучен е“ — пробягна в ума ми мъчителна мисъл, но събрах целия си останал запас от сили и се устремих към мястото, където бе

изчезнал. Видях под себе си потъващото му тяло и светкавично се гмурнах, за да го достигна. За щастие може би (защото това му попречи да се бори, както правят много давецци се и така повличат и своя спасител) помощникът беше в безсъзнание и щом го улових за дрехите, лесно можах да измъкна тялото му на повърхността и да го задържа там, докато лодката ни достигна и ни измъкнаха през планшира.^[3]

— Мъртъв ли е? — запитах тревожно, като се наведох над безчувственото тяло. Един от пиратите разкъса ризата.

— Само драскотина, капитан Грим — каза той, обръщайки се към мен, а почителният му тон ми напомни, че ме смятат за пиратския главатар, следователно за човек, който не бива да се разстройва излишно от раняването или дори от смъртта на един от подчинените си. Чудно беше, че не бях разпознат, защото потапянето ми в морето несъмнено бе развалило част от грима, използван за последните щрихи на дегизировката ми. Сигурно поради суматохата и бъркотията, в която протече цялата тази работа, никой от моряците не обърна особено внимание на външността ми.

— Насочват оръдията си към нас — извика тревожно един от гребците, докато бяхме все още на един кабелт^[4] разстояние от „Страшни“. — Гребете здравата, ако ви е мил животът.

Командата му бе толкова неочаквана, че не свариха да я изпълнят веднага. Неколцина от моряците продължиха да гребат, други се спряха объркани. За щастие гюллето не ни улучи, а падна на един ярд настрана, като с плясъка си напълни лодката до половина с вода.

Почти в същия миг дълбокобойното оръдие на нашия кораб изрева в отговор и когато се добрахме до палубата на „Страшни“, намерихме я очистена за бой, а моряците, съблечени до кръста, трескаво обслужваха оръдията. Междуременно котвата бе вдигната и корабът вече набираше скорост. Тъй като се бяхме закотвили близо до входа на залива, имахме отлична възможност да се измъкнем и да се отдалечим бързо, стига някой злополучен изстрел да не свалеше някоя от мачтите ни.

Първата ми работа, щом стъпих на палубата и поех командването, беше да се разпоредя да окажат помощ на Дългия Джон. Като съзрях Веселушко Прайс, който носеше барут за едно от оръдията, аз му заповядах да вземе двама души и да пренесат

помощника в каютата му. След това трябваше да намери корабния „касапин“ и да го заведе да се погрижи за ранения.

Като поверих командването на палубата на новоназначения втори помощник, някой си на име Черния Джим, аз побързах да слеза в каютата на Едноокия, където го заварих крайно развълнуван.

— Какво се случи? Мъртъв ли е Даго? — избъбри той, когато влязох в каютата му.

— Не, аз също не съм мъртъв, за което нямате голяма заслуга — отговорих рязко, забравил във възмущението си, че той има власт над мен. — Виждам, че раните ви като по чудо са заздравели. Много доблестно беше от ваша страна да ме пратите със задача, която нямате смелост да изпълните сам.

— Глупак! — отвърна той. — Аз те използвах така, както използвам и всички останали, от които имам нужда. Сега по-добре си затваряй устата, иначе ще постъпя с теб по същия начин, както съм постъпвал с други, които вече са си изиграли ролята. Помни, че занапред ти си Бърт Дебнъм. И забрави тая работа, иначе ще послужиш за храна на рибите. А сега аз се качвам горе. Свали дегизировката си и напусни колкото е възможно по-скоро каютата ми.

Гняв се надигна в гърдите ми и забравил всякаква опасност, аз направих една крачка към него със стиснати юмруци и готови за удар ръце. С жесток смях капитан Грим грабна един пистолет от стената и го насочи към стомаха ми. „Луд ли си?“ — запита той и разбрах, че ако се приближа повече, ще подпиша смъртната си присъда. Подтискайки доколкото можех гнева си, аз се спрях, разтворих юмруци и ръцете ми увиснаха безпомощно отстрани.

— Дойде ти умът в главата — усмихна се капитанът подигравателно, без да престава да се цели с пистолета си в мен. — А сега се преоблечи възможно най-бързо.

Не ми оставаше нищо друго, освен да се подчиня и скоро се освободих от мокрите дрехи и магнах превръзката от окото си. В това време канонадата продължаваше, но доколкото можех да разбера, „Страшни“ не понасяше особено тежки щети. Бързах да изскоча на палубата, за да видя как стоят нещата. Искях да узная дали Веселушко Прайс и Лен Григс са още живи и здрави, защото не можех да допусна да загубя когото и да било от малцината приятели, които имах на този кораб.

— А сега, Дебнъм — каза Едноокия свирепо, след като се преоблякох, — забрави, че си се представял някога за капитан Грим. Ако чуя да се шушука, че си се разбъбрил, ще отидеш зад борда с една доза олово в теб, за да млъкне завинаги езикът ти.

— Това ли е вашата благодарност...? — подзех аз.

— Благодарност ли? За какво трябва да ти благодаря? Ти си само маша, с която си послужих, докато се изхаби. Ако беше убил Даго, можеше да те възнаградя, ала ти се провали. Благодарни на късмета си, че те оставям жив, и то като знаеш една моя тайна. А сега бързо горе на палубата!

Пистолетът, който държеше, беше достатъчно убедителен и аз се заизкачвах пъргаво по стъпалата към палубата. Видях, че „Страшни“ тъкмо заобикаля скалите, които обграждаха от двете страни входа към залива. Още няколко минути и той щеше да се загуби от кръгозора на другите пиратски кораби.

Артилеристите продължаваха да работят усърдно с оръдията си, с намерение да пратят един прощален залп. Неприятелските артилеристи също не бяха стояли със скръстени ръце, както показваха ясно някои съборени части от съоръженията и дупките, пробити на две места в палубата. Все пак загубите ни в жива сила бяха малки и хората ликуваха, че са се избавили толкова лесно от опасността.

— Къде се губиш, Бърт? — чух глас до себе си. — Дирих те из целия кораб. Вече се страхувах, че си бил в екипажа на лодката, която закара Едноокия до „Нападател“, и са те оставили там. Горките хорица, май скоро ще станат храна на рибите.

— Не, Веселушко, не бях с гребците на Едноокия — отговорих аз, — а преписвах дневника му. Но вече свърших тази работа.

Двамата стояхме един до друг и гледахме назад към „Нападател“, докато нашият кораб се плъзгаше бързо към изхода на залива.

— Какво е това? — запита внезапно Веселушко, като ме стисна за ръката. Погледът ми проследи сочещия му пръст и видях извиващото се тяло на някакъв човек, когото мъкнеха към върха на мачтата.

— Май са го вързали за крака — каза Веселушко.

— Точно така — отвърнах мрачно, защото знаех, че Белязаното лице плаща за предателството си. Ако не беше ми помогнал Дългия

Джон, може би аз също щях да се гърча заедно с него в танца на смъртта.

[1] Порто Бело — град в Панама, важно пристанище на брега на Карибско море, често нападано от английски пирати. — Б. пр. ↑

[2] Според поверието дяволът може да бъде убит само със сребърен куршум. — Б. пр. ↑

[3] Планшир — дървен или метален парапет на лодка или кораб. Б. — пр. ↑

[4] Кабелт — морска мярка за разстояние, равна на 0,1 морска миля, или 185,2 м. — Б. пр. ↑

ГЛАВА VII

СМЯНА НА КОРАБИТЕ

Веднага щом излязохме от залива и се насочихме към открито море, Едноокия впрегна всички на работа за вдигане на всяко късче платно, което корабът можеше да носи.

— Даго няма да ме остави да се изплъзна от ръцете му така лесно — чух го да мърмори на втория помощник.

И наистина преди „Страшни“ да бе достигнал максималната си скорост, от залива изскочиха два кораба. Единия познах: беше „Нападател“, корабът на самия Даго. Другият, както научих от един човек от екипажа, беше „Червен ястреб“, корабът на Огнения Джонс, който се славеше като най-бързия пиратски кораб.

— Възнамеряват да ни настигнат и да ни потопят — изръмжа един от пиратите, който стоеше до мен, стар, съсухрен нехранимайко с изкривена уста, от която се показваха пожълтели зъби. — Едноокия сглупи, че се скара с Даго.

Когато погледнах назад към преследващия ни „Нападател“ и видях тялото, което продължаваше да се полюлява на края на едно дълго въже (така ли ми се струваше, или фигурата все още мърдаше?), аз мислено се съгласих със стария пират. Един кос поглед към Едноокия, който стоеше прав и хапеше устни, потвърди убеждението ми, че той изпитва непрекъснат страх.

„Червен ястреб“ бързо задмина спътника си и скоро стана ясно, че ще бъдем принудени да се бием. Дълго време се оттегляхме, стреляйки, и нашите артилеристи се проявиха добре, като много пъти улучиха предния ни преследвач във водолинията. Макар че и ние от своя страна не останахме незасегнати, сериозна вреда не претърпяхме, пък и моряците, които по едно време бяха унили и завладени от лоши предчувствия, удивително се ободриха, когато гюлетата ни започнаха да падат едно след друго върху палубата на „Червен ястреб“. Развръзката настъпи, щом нашият главен артилерист, прицелвайки се

особено внимателно с оръдието си, събори зад борда гротмачтата^[1] на Огнения Джонс.

— Да живее топчията Гейм — изрева самият той през грозните си зъби и всички подеха вика му. Те вдигнаха на ръце ухиления главорез, зачервен от победата си. Един от другарите му дотича с канчехом и тържествуващият артилерист го пресуши на един дъх.

— За здравето на нашия капитан, смърт на враговете му — вдигна той канчето отново и останалите подеха възгласа му. Докато порано бяха гледали Едноокия накриво, сега почти всичките му хора станаха негови пламенни почитатели — успее ли човек в нещо, спечелва си поддръжници.

— Аха, хили се, като че е измъкнал главата си от примката — чу се тих глас наблизко. Когато се обърнах, видях до себе си Сондърс Тъмния и си спомних, че той не хранеше никакви симпатии към капитана, който, както смяташе, бе убил приятеля му Джексън Съкрушителния.

— Защо, Тъмни — рекох аз. — Мислиш ли, че няма да се измъкнем?

Сондърс се изхрачи ядно на палубата.

— Изглежда, че някой дявол пази Едноокия — каза той. — Нали днес той ходи в каютата на самия Даго? А случайно узнах, че Даго не е искал да го пусне да излезе жив оттам. И все пак се върна, плувайки като делфин. Понякога си мисля, че когато ножът ми се забие между ребрата му, той ще възкръсне, за да ме преследва.

— Да не искаш да кажеш, че ще убиеш...

— Нищо не искам да кажа, но не забравям, че тъкмо той уби приятеля ми Съкрушителния. Зная, че и ти го мразиш, друже, затуй не ме е страх, че ще ме издадеш. Ако пък го сториш, заклевам се да те очистя, преди капитанът да ме е довършил.

Мина половин час, „Нападател“ постепенно, но сигурно ни настигаше. Артилеристът Джос Гейм правеше всичко възможно да го обезвреди, но може би поради рома, който бе пил, не се мереше добре и по-често пропускаше целта, отколкото да я улучи. „Нападател“ стреляше нарядко, ала при всеки изстрел вземаше жертви измежду нашия екипаж; преследвайки ни отблизо, той представляваше красива гледка с медната си обшивка, изящните си линии и издутите си платна

„Такова прекрасно творение — мислех си аз, — а да бъде в ръцете на шайка главорези като Даго и неговия екипаж!“

Скоро един изстрел улучи гротмачтата ни, оставяйки по нея дълбока резка. Като видя това, Едноокия плясна с десния си юмрук в отворената си лява длан и изпсува вулгарно.

Два часа по-късно той заруга още по-яростно и всички членове на екипажа му заподражаваха усърдно, когато „Нападател“, промъкнал се почти на един изстрел в упор до нас въпреки отслабващия вятър, запрати високо над главите ни едно гюле, което повали платна, мачти и въжета, превръщайки ги в объркана купчина.

— Едноокия май води последния си бой — промърмори радостно Сондърс Тъмния в ухото ми.

— Ти изглеждаш доволен, Тъмни — казах аз. — Да речем, че е така. Но нима всички не сме на същия хал?

— Аз не, друже — отвърна той, като ми смигна — Само че нито думица, докато Даго не се качи на борда ни, пък тогава ще видиш. Ние с него сме стари приятели и заради някои неща, които му казах, на драго сърце ще пощади живота ми. Всъщност, приятелю, предполагам, че той ще пощади и теб, ако го помоля, и аз непременно ще го сторя, защото ти ми се нравиш, макар че сте lika-прилика с оня старчок.

Благодарих му за предложението, след като разсъдих, че е по-добре да живея по милостта на най-долния нехранимайко, отколкото да бъда изтезаван или да вървя по дъската. Все пак с огромно усилие се съдържах да не изразя открито отвращението си, защото думите на този тип показваха, че той е шпионин на Даго.

Както казах, вятърът отслабваше и преди да успеем да разчистим съборения такелаж, като работехме бясно със секири и ножове, той утихна съвсем и двата кораба се озоваха на удобно за стрелба разстояние, но в пълно безветрие. В далечината виждахме кораба на Огнения Джонс, а още по-далеч на хоризонта, почти невидима, съзирахме смътно земята, която бяхме напуснали с такава трескава бързина Гонитбата се бе проточила твърде дълго и ние се утешавахме донякъде с мисълта, че след час щеше да настъпи нощта. „Все още имаме възможност да се спасим — мислех си аз, — ако до мръкване вятърът не задуха отново.“

Но след малко вторият помощник извика, че „Нападател“ спуща лодките си. Ние се отказахме от усилията си да разчистим развалините

и грабнахме мускети, за да застреляме колкото можем повече абордажници, когато лодките дойдат по-наблизо. Бяха спуснати общо четири лодки, които се насочиха в боен ред към нашия кораб.

— Хайде, Джос — подвикна Едноокия на артилериста. — Да видим дали си добър стрелец. Обещавам ти една каничка ром, момчето ми, ако още с първия си изстрел улучиш някоя от ония лодки.

— Дадено, капитане. Ала щ-ще си удържиш ли на д-думата? — хлъцна шумно Гейм. Той вече бе препил и се олюляваше, като отиваше към оръдието си.

— Дали изобщо ще може да улучи нещо — обърнах се аз към Дългия Джон, който за моя радост се бе свестил и преди около половин час се бе появил на палубата с превързана през рамото ръка. — Обзалагам се, че ако го попиташ колко лодки се приближават към нас, ще каже най-малко двойно повече.

— Може и да е така, Бърт — съгласи се помощникът, — но въпреки това той е отличен артилерист. Колко гротмачти на бързоходни търговски кораби е събарял, за да ги пипнем по-лесно!

Цареше гробна тишина, нарушавала само от пиянския брътвеж на Джос Гейм, докато пълнеше и прицелваше оръдието. Приближаващите се лодки бяха почти в права линия, може би на десетина ярда една от друга. Когато Джос запали фитила, всички очи се впериха в мишената му.

„Бум!“ — изрева оръдието и палубата потрепери от отскока му. Един напрегнат миг, а после крясъци и викове „ура“ раздраха въздуха: дясната лодка бе станала на парчета и хората в нея бяха или избити, или изпопадали ранени в морето. От вълнение Джос Гейм скочи върху цапфата на своето топло и още димящо оръдие и се разкрещя да му донесат рома.

— Какво от туй, че се прицелих в д-друга лодка — захвали се той. — Нали и на тая й видях сметката. Дай ми б-бутилка ром, Еднооки, и ще ти потопя с-самия „Нападател“.

Човекът явно беше толкова пиян, че не се страхуваше да се обръща към капитан Грим с прякора му. От радост обаче Едноокия или не забеляза, или не се докачи от това. Той вдигна Джос Гейм от оръдието и го потупа по гърба.

— Ти си царят на артилеристите — каза той. — Потопи „Нападател“ и ще имаш пиене за цял месец. Напълнете оръдието,

момчета, и оставете Джос да опита с още един изстрел.

В това време гребците на другите лодки спряха да размахват гребла, неколцина пирати от улучената лодка с мъка се добраха до една от тях и бяха грубо издърпали на борда ѝ. Втори изстрел от оръдието на Джос Гейм вдигна цял фонтан вода близо до тази лодка и на абордажниците вече им дойде много. Лодките завиха и се устремиха с пълна скорост обратно към „Нападател“, сподиряни от подигравателните подвиквания на нашия ликуващ екипаж.

Задоволството ни беше кратко. „Нападател“, който беше много по-тежко въоръжен от нашия кораб, сипеше бордов залп и повечето от гюлетата му удряха ниско по корпуса, но едно падна право върху затвора на Джос-Геймовото оръдие, прегъна го, като че беше от глина, и повали артилериста на палубата с отломка в крака. Едноокия беснееше, ругаеше и дори се опита да подкара неколцина от моряците към оръдията с насочен пистолет. Но стрелбата от „Нападател“ беше твърде точна и силна. С пребледнели лица те се изпокриха където сварят и не се подчиниха на командите на капитан Грим.

— Скоро ще се мръкне — промърмори един. — Ако излезем от укрытията си, за миг ще ни натъпчат с олово. Решили сме да не се показваме, докато не се стъмни, и тогава комай ще можем да избягаме, ако вятърът задуха отново.

Капитан Грим някак сдържа гнева си и остави хората да правят каквото искат. Той прати дърводелеца долу да провери какви щети причинява канонадата на „Нападател“ и се загледа тревожно в клонящото на запад слънце.

— Скоро пак ще задуха, сър — каза Дългия Джон, сочейки със здравата си ръка леките вълнички, които вече набръчкваша спокойната морска повърхност. — Вятърът и мракът ще ни дадат възможност да се изплъзем. Останалите отломки можем да изсечем много бързо.

Преди вятърът да се засили, падна мрак и след няколко изстрела наслуки, които не ни причиниха никаква вреда, оръдейният огън от „Нападател“ престана. Избавени от ужаса на тази бомбардировка, на която не можеха да отвърнат както подобава, пиратите от „Страшни“ изпльзяха от скривалищата си и под ръководството на Дългия Джон разчистиха останалите отломки.

Точно посред тази работа дърводелецът изскочи на палубата и развълнувано изрече новината си пред целия кораб:

— Потъваме. Водата нахлува през десетина пробойни от гюлета! „Страшни“ ще отиде на дъното след по-малко от час.

Моряците оставиха работата си и наобиколила уплашения човек. Лицата им, които едва се мержелееха в мрака, бяха изопнати и посърнали — хората чакаха някой да ги поведе.

— Към помпите! — заповяда Едноокия. — Ще запушим набързо няколкото пробойни. Залавяйте се, момчета!

Но преди хората да успеят да се помръднат, гласът на дърводелеца ги опря.

— Какви помпи — извика той презрително, — когато водата се вдига с една стъпка в минута! Ще ви трябват сто помпи, за да можете да спасите този кораб.

— Ти си луд — отвърна Едноокия. — Това е единствената ни възможност. Хайде, момчета, на работа...

— Ами лодките? — долетя от мрака глас, който, ми се стори гласа на Сондърс Тъмния.

Викът му бе подет разпалено. „Към лодките! Към лодките!“ — и моряците се втурнаха към двете лодки, които бяха оцелели от неотдавнашната канонада на „Нападател“.

— Не питайте лодките, глупаци такива! — изкомандува капитанът, вадейки чифт пистолети. — Първият, който посегне да ги спусне, ще умре. Какъв шанс ще имаме в лодките, когато корабът на Даго чака да ни спипа? Изтичай долу, Дълги Джон, да провериш доколко верни са приказките на тоя страхлив глупак.

— Казвам ви, че потъваме бързо — промърмори дърводелецът навъсено.

— Няма да доживееш да се удавиш, ако не мълчиш, хубостнико — рече Едноокия. — А сега, момчета, ще почакаме Дългия Джон да се върне да ни докладва. Ако корабът потъва бързо, както казва тук Треската, ще се прехвърлим в лодките, макар че нямам представа към каква земя ще се насочим.

Дългия Джон се появи скоро, като угаси фенера си, преди да стъпи на палубата, от страх да не издаде разположението ни на „Нападател“.

— Чиста истина си е, сър — увери той капитана. — Ние течем като решето и най-много след един час корабът ще потъне. Най-добре да се качваме на лодките веднага.

— Добре, ще се качим — реши Едноокия, преди хората да се втурнат отново, за да ги спуснат, — но първо да ги запасим с провизии. Ти, Дълги Джон, се погрижи за първата, а ти, Черни Джим, за втората. Не се паникьосвайте, глупаци такива! Разполагате с един час, докато дойде време да се отблъснем от кораба.

Спокойствието му оказа нужното въздействие и под надзора на помощник-капитаните лодките бяха натоварени с хранителни припаси и вода. Тъкмо когато се канех да помогна на Дългия Джон в работата му, пиратският капитан ме улови за ръката.

— Днес, когато ти дойде в каютата ми, загубих самообладание — каза той. — Твърдението ти, че съм те пратил нарочно в смъртоносен капан, не беше вярно и ме ядоса. Постарай се да забравиш това. Аз имах основателна причина да се преструвам на ранен.

Нито за миг не му повярвах, защото коварството му беше твърде очебийно. Но сметнах за неблагоприятно да му кажа, че се досещам за лъжата му. Вместо това заявих, че съм съгласен да забравя спречкването ни.

— Това е хубаво, Бърт Дебнъм — рече той. — А сега ела с мен в каютата ми. Имам една работа, за която ми е нужна помощ.

Подозирайки измама и готов за нея, аз тръгнах надолу подир пирата. Но подозренията ми не се оправдаха, поне в този случай. Капитанът посочи един здрав, обкован с пиринчени обръчи сандък в ъгъла на каютата си и ми заповяда да му помогна да го изнесем на палубата.

— Плодът на моя труд — забеляза той шеговито. — Много прекрасни кораби съм превземал и съм ограбвал, за да събера това съкровище, което би било достатъчно, за да откупя половината крале в Европа. Карай нашия занаят и не харчи на брега всичко, което придобиваш, и някой ден можеш да имаш толкова, колкото имам аз.

Двамата изнесохме тежкия сандък на палубата. Заварихме лодките почти готови и след десетина минути те бяха спуснати в леко развълнуваното море. Сандъкът на капитана бе сложен на кърмата на по-голямата лодка, самият той се плъзна по въже към лодката и седна върху него.

— Не забравяйте и най-малката торбичка гвинеи, която сте скътали, юнаци мои — напомни той на екипажа.

Почти всеки донесе в лодката свое малко вързопче, както и оръжията си, и тогава по заповед на Едноокия се отблъснахме от кораба.

Бяхме общо трийсетина души. В капитанската лодка се намирахме аз, Веселушко Прайс, Лен Григс и десетина други, между които и отмъстителният Сондърс Тъмния.

— Гребете полека, момчета — каза тихо капитанът. — Вахтените на борда на „Нападател“ не бива да ни чуят.

Не бяхме изминали и десетина ярда, когато капитанът ни нареди с настойчив шепот да спрем гребането. Заповедта бе предадена предпазливо на лодката на Дългия Джон и ние вдигнахме греблата и се ослушахме напрегнато, а водата, която сега образуваше малки вълнички, плискаше бордовете на лодката.

— Чувате ли? — прошепна капитанът и няколко души изсумтяха в отговор. Шумът беше много слаб, но въпреки това достатъчно ясен за един моряк — шум на увити в платно гребла от дясната ни страна.

— Даго и хората му искат да ни изненадат на борда на „Страшни“ — прошепна Едноокия със сподавен кикот. — Но изненаданите ще бъдат те. Ще ги оставим да се отдалечат толкова, че да не ни чуват, после ще се опитаме да намерим „Нападател“. Залагам главата си, че на борда му не са останали много хора, и ако имаме късмет, ще го завземем и ще избягаме с него, пък ще оставим Даго да прави със „Страшни“ каквото си ще.

Едно от греблата на лодката ни изскърца в ключа си и лопатата му плясна върху водата. Бърз като стрелкаца се пепелянка, капитан Грим допря върха на ножа си в слабините на Сондърс Тъмния.

— Опиташ ли се повторно да им дадеш знак — изсъска той, — ще умреш.

— Случайно беше, сър — започна да се оправдава Сондърс, но капитанът го прекъсна.

— Тишина — прошепна той.

Ние седяхме, почти не смеехме да дишаме и се питахме дали врагът не е чул. Шумът на приглушените гребла ставаше все по-ясен и по-ясен, докато най-сетне помислих, че лодките идат право към нас. Въздъгнахме от облекчение, когато шумът от гребане постепенно замря — Даго и пиратите му се насочваха към „Страшни“.

— Гребете толкова тихо, като че се опитвате да се промъкнете в рая — заповяда Едноокия. — Ти, Сондърс, особено внимавай. Отдавна не съм намушквал човек, а това острие жадува да вкуси кръв.

Предпазливо, но все пак бързо се придвижвахме в посоката, в която смятахме, че се намира „Нападател“. Лесно можехме да го изпуснем в тъмното, ако внезапно не проблесна слаба светлинка: някакъв моряк на палубата му си палеше лулата от един фенер. Така успяхме да се ориентираме и като призраци се плъзнахме покрай тъмния корпус.

Когато лодката ни застърга борда на „Нападател“, луната се показва иззад слой облаци и обля всичко със светлината си. Един от вахтените на палубата на „Нападател“ ни забеляза и се наведе през перилата.

— Не можете ли да го намерите? — запита той.

— Не! — отговори капитанът с рев и стреля право във взиращото се лице. — Хайде горе! — добави той; ние изпъзяхме от лодките и се закатерихме по борда като диви котки. На палубата имаше малцина, способни да ни се противопоставят. Един моряк стреля срещу мен и усетих как куршумът мина близо покрай бузата ми. В следния миг аз го сграбчих през кръста и го вдигнах.

— Предавам се — простена той с треперещ глас. Чак тогава го познах: беше офицерът, който ме бе завел в каютата на Даго в оня ден, когато се бях качил на борда на „Нападател“, дегизиран като капитан Грим. Като си спомних как ме бе вкарал в капан, без да подозирам това (поне така смяташе той), сега нямах никакво намерение да бъда снизходителен към него. Но във всеки случай щях да му дам възможност да се спаси с плуване и макар че се извиваше като змиорка и квичеше като свиня под касапски нож, аз го понесох към парапета на кораба и го запокитих зад борда.

— Кажи на Даго, че има гости на кораба си — подвикнах, щом главата му се показва на повърхността. Той ме заруга яростно, но след като го посъветвах да си пести дъха за по-дълго плуване, а и отчасти поради това, че нагълта морска вода, която го задави, проклятията му секнаха и той заплува все по-далеч от кораба.

В това време обезоръжихме останалите вахтени, закарахме ги долу и затворихме люковете над тях.

— По-късно ще се разправим с екипажа — извика капитан Грим.
— Сега-засега, Дълги Джон, подкарай новия си флагмански кораб.

— Слушам, сър! — провикна се Дългия Джон, който беше в много добро настроение (като всички нас), загдето бяхме надхитрили знаменития Даго. Моряците се заловиха на драго сърце да му помагат и скоро бяха вдигнати достатъчно платна, за да може „Нападател“ да заплава с добра скорост под напора на бързо засилващия се вятър.

— Поеми кормилото, Тафи! — изкомандува Едноокия, който страшно много бързаше да се махне от опасната близост на пиратския адмирал. — Отваряй си добре очите, Дебнъм, да не се покажат Даго и лодките му. А сега, момчета, да измъкнем нашите лодки на палубата и да приберем товара им.

Той се погрижи първо да бъде вдигнат сандъкът с неговото съкровище, но по-голямата част от плячката на моряците също бе пренесена на борда, преди да съзра трите лодки на Даго, които с бясна скорост се носеха към нас.

— Ето ги, идват! — извиках аз.

Незабавно бе наредено на хората ни да се строят покрай борда и да открият огън срещу приближаващите се лодки. „Нападател“ набираше скорост, ала имаше вероятност лодките да пресекат пътя ни за бягство, докато летяхме точно по посока на вятъра, за да увеличим колкото е възможно скоростта си. Когато екнаха първите ни мускетни изстрели, отговориха ни със стрелба от най-предната лодка и случайно един куршум скъса въжетото зад кърмата ни, което влачеше втората от лодките на „Страшни“.

— Отиде печалбата ми от последния ни рейс! — простена Бабаита, як едър мъжага с кестенява коса. Един-двама още бяха в същото положение и всички настояваха да причакаме и да потопим лодките на Даго, за да си възвърнем загубените трофеи. Едноокия не искаше и да чуе за това Единственото му желание беше да бъде подалеч от Даго.

— Там, одето дойде последната плячка, има още много за грабене — отговори той. — Стреляйте, момчета. Сто златни гвинеи награда за оня, който улучи Даго.

Лодките на „Нападател“ се приближаваха към нас косо и греблата им пореха водата с цялата дива енергия, на която хората са способни, когато са нужни усилия, за да се спасят от смъртна опасност.

Ние нямаше да спечелим нищо, ако променяхме курса, защото така щяхме да загубим скорост и да позволим на лодките да ни настигнат. Ако командувах аз, щях да спра и да отблъсна нападението на лодките. Ала капитан Грим се страхуваше толкова много от Даго, че беше неспособен да направи това.

— Сигурно ще нападнат откъм борда — каза ми Дългия Джон, който наблюдаваше съсредоточено лодките. И излезе прав, защото след няколко минути челната лодка връхлетя върху нас и гребците се закатериха по бордовете ни.

— Дръжте под око люковете! — кресна капитан Грим. — Дано не ни нападнат отзад.

Черния Джим, вторият помощник, заедно с петима-шестима други се погрижи за това. Ние, останалите, с готови саби, се наведохме през перилата, за да не позволим на свирепите главорези на Даго да се доберат до палубата.

Предимството беше изцяло на наша страна, но няколко минути изходът от боя висеше на косъм. Лично Даго предвождаше нападението и като се държеше с една ръка за въжетата, удряше здравата около себе си и същевременно насърчаваше хората си с хрипливи крясъци.

Докато той бе жив и се биеше, имаше опасност да загубим кораба. Някакъв инстинкт ме подтикна да извадя празния си пистолет и да го запокитя срещу този човек. С отличен прицел той полетя и удари Даго зад ухото. Без да издаде нито звук, той падна заднишком и плясна в морето.

Загубили водача си, хората му моментално отслабиха напора и с гръмки „ура“ ние ги изтласкахме от бордовете. Единственият, добрал се до палубата, бе принуден да бяга, за да спаси живота си, и не бе разсечен на две от един страшен замах със сабя на Бабаита само благодарение на това, че направи отчаян скок през фалшборда.

— Не може ли да се върнем обратно, та да си прибера загубената плячка? — запита Бабаита. — Сега, когато Даго е мъртъв, няма вече никаква опасност.

Капитан Грим явно се колебаеше. Сега, когато Даго вероятно се бе удавил, наистина нямаше защо да се страхуваме толкова от останалите му хора. Но със собственото си съкровище, прибрано на сигурно място на борда, с отличен нов кораб под негово командуване и

кой знае какво богатство на Даго на борда му нищо не можеше да изкуши Едноокия да поема рискове.

— Има още сума плячка за грабене, Бабаите — каза той. — Продължаваме право по курса. В случай че Даго и кората му са живи, ще имат късмет, ако стигнат благополучно земя, особено ако вятърът продължи да се засилва. Ние ще поддържаме такъв курс, че да избегнем опасността от среща с някой кораб от флотата на Даго.

Ето защо вдигнахме още платна и като оставяше широка бяла следа под лунната светлина, „Нападател“ запори величествено морските вълни. Хвърлих поглед назад и видях лодките на „Нападател“ събрани на самотна група, а в най-предната от тях стоеше изправен един силует, в който познах Даго. Докато се взирах, той размаха юмрук към нас.

— Не бих искал да бъда на мястото на Едноокия — казах си, — ако някога се срещнат отново лице в лице с Даго.

[1] Гротмачта — втората корабна мачта, броено откъм носа. — Б. пр. ↑

ГЛАВА VIII

СЛИЗАМ НА БРЕГА С ЕДНООКИЯ

При първия проблясък на зората Едоноокия вече беше на палубата и търсеше по морето следи от Даго и неговите лодки. Но ние бяхме изминали голямо разстояние през нощта и погледът не срещаше нищо освен море и небе.

— Защо не се върнем обратно да ги намерим? — посъветва го Дългия Джон, който беше по-добре с раната си от предишния ден. — Ако Даго е жив, той никога няма да забрави, че ти му задигна кораба. Върни се, ти казвам, намери и потопа лодките му. Мъртвите не говорят и не търсят отмъщение.

Но капитан Грим не мислеше така. Целта му беше да се отдалечи на колкото се може по-голямо разстояние от човека, когото мразеше и от когото се страхуваше. Ето защо нареди да се вдигнат още платна по и без това скърцащите мачти и до обяд ние продължихме да се носим с главоломна скорост.

Междувременно новият ни кораб трябваше да се прегледа основно и съкровищата му да се извадят наяве. „Нападател“ — мисля, че вече казах това — беше по-голям плавателен съд от „Страшни“ и по-тежко въоръжен. Той плаваше като безпътен и очите ми светнаха от радост, като забелязах колко леко пори вълните и как носът му подскача ту нагоре, ту надолу.

Пиратите, или поне повечето от тях, се интересуваха преди всичко от плячката, която смятаха, че е струпана под люковете. На онези десетина души, бившата вахта на борда на „Нападател“, които стояха натикани под люковете, бе заповядано да се качат на палубата. Те дойдоха много страхливо, тъй като очакваха да се отнесем към тях по същия начин, както самите те се бяха отнасяли толкова често към падналите в ръцете им пленници. Ала Едноокия имаше голяма нужда от хора. Той обеща на пленниците да пощади живота им, ако се присъединят към неговата шайка и се отрекат от Даго, плюс дял от цялата плячка, заграбена в бъдеще.

— Ще ни оставите ли малкото, което вече имаме? — попита един по-дързък от другите. Капитан Грим го прониза с поглед.

— Не разбираш ли, дървенияк такъв, че имаш късмет, задето не трепериш на края на дъската? Замърмори ли още веднъж някой от вас, ще видите, че мога да бъда не по-малко строг от самия Даго.

Тонът му беше толкова заплашителен, че никой не възрази повече. По заповед на капитан Грим и под строгото наблюдение на екипажа пленниците изнесоха на палубата всичката плячка, която бе принадлежала на самите тях и на другарите им. На палубата се струпа цяла грамада — малка купчинка скъпоценни камъни, злато и сребро на кюлчета, купища златни и сребърни монети, насъбрани от всички краища на земята, и всевъзможни украшения — от елегантни обувки със сребърни токи до табакери за енифе и бляскави обеци.

— Това ли е всичко? — запита Сондърс Тъмния, след като съкровището бе поделено според обичайната процедура.

— Това е всичко, друже. И несправедливо е да не получим поне малък пай, щом занапред всички ще вършим една работа.

— Нямаше ли Даго свое лично съкровище? — упорствуваше Сондърс, пренебрегвайки молбата на другия за дял от плячката. Видях, че капитан Грим се намръщи при този въпрос, и се досетих, че дялът на Даго сигурно е пече в каютата, която нашият капитан бе определил за себе си.

— Тъй, ами! — намеси се Бабаита с обичайния си дрезгав глас. — Аз загубих пая си в лодката на „Страшни“. Но ще го наваксам, ако бръкнем в сандъка със съкровището на Даго.

— Адмиралът е заровил по-голямата част от пая си — обади се един от моряците. — Само че никои от нас не знае точно къде, макар в кубрика да се шушукаше, че държи в каютата си карта. Но сигурно има някаква плячка на борда, защото не е стъпвал на брега от началото на последния ни рейс, а досега заловихме десетина богати кораба.

— Е, измъкнете тогава на палубата каквото намерите и веднага ще си го поделим — заяви Сондърс Тъмния. — Колкото до картата, на която е обозначено къде е скрил съкровището си, скоро ще я издирим и предлагам да поемем право към това парче земя, което е избрал за свое скривалище, и да изровим съкровището му.

Предложенията на Тъмния бяха приветствувани от пиратите с бурни възклицания и двамина от предишния екипаж на „Нападател“

тръгнаха да изпълнят заповедта му. Но резкият глас на Едноокия ги накара да се заковат на място и да се обърнат към него.

— Не знам каква дисциплина Даго е смятал за нужно да поддържа на кораба си — заговори той провлачено и бавно, — но ви моля да запомните, че аз съм капитан тук. Друг път да не мърдате, докато не получите нареждане от мен или от помощниците ми, а не от някаква си чернолика лепка, представяща се за моряк.

— За мен ли става дума? — озъби се Тъмния и извади камата си. Тафи, който стоеше близо до него, сграбчи главореза за китката и я изви така рязко, че камата иззвънтя на палубата.

— Да, за теб, размирно псе такова — кресна Едноокия, като извади пистолета си и го насочи към разгневения пират. — Дръпни се, Тафи. Има само едно наказание при опит за бунт и то е смърт.

Пръстът му се, задържа на спусъка няколко секунди, преди да го натисне. Той изпитваше наслада от мъчението, което причиняваше на нещастника, в когото се целеше. Някакъв безразсъден инстинкт ме накара да перна нагоре цевта на пистолета, точно когато главатарят стреля, и куршумът изсвистя през платната.

— Какво правиш! — изгърмя гласът на капитана и той ме удари с дръжката на пистолета така жестоко, че паднах на палубата зашеметен. Веселушко Прайс и Лен Григс като добри приятели застанаха до мен, но въпреки това чувствавах, че моята намеса щеше да ми донесе смърт. През замъглени очи видях как Едноокия измъкна втория си пистолет и този път го насочи към мен.

Затворих очи, като че ако не гледах насочения пистолет, можех да попреча на куршума да полети по смъртоносния си път. Ала гърмеж не последва. Учуден, че съм още жив, аз отново отворих очи и видях, че Дългия Джон развалено шепне нещо на пиратския главатар.

Какво му бе казал Дългия Джон, така и не узнах. Дали заплашваше Едноокия, спореше с него или го придумваше, не мога да твърдя. За моя изненада, примесена с облекчение, пиратският капитан пхна пистолета обратно в пояса си, скръсти ръце и ме загледа строго.

— Малцина са се месили в работата ми и са оставали живи — каза той. — Но досега ти ми беше полезен, а може и занапред да бъдеш. Само не дръзвай да ме дразниш пак, ако ти е скъп животът.

Като обгърна всички наоколо със заплашителен поглед, капитан Грим напусна палубата, оставяйки подире си недоволно гъмжило,

което ругаеше невъздържано капитана, но не смееше да му се опълчи открито. Когато двамата помощници разпратиха хората по задачите им — да преглеждат такелажа и други подобни работи, — Сондърс Тъмния се промъкна боязливо до мен.

— Благодаря ти, друже, за това, което направи преди малко. Никога няма да го забравя. Колкото до оня гад долу... — и той махна неопределено с палец към капитанската каюта, — ... камата ми ще го намери, па макар и самият дявол да го закриля.

Този човек не ми се нравеше и се опитах да прекъсна разговора. Но той продължи да говори, като премесваше проклятията си по адрес на Едноокия с разни тайни планове за отмъщение и решителни закани да му отнеме съкровището на Даго.

— Ако страхливците на този кораб само ме послушат друже, което няма да сторят, понеже са по-скоро баби около корито, отколкото пирати, ще обесим Едноокия на мачтата и ще подкараме кораба с пълна скорост към мястото, където е заровено съкровището. Запомни ми думите: ако Даго не се е удавил, в което почти съм сигурен, тъй като е обречен за бесилка, той ще търти за златото си по-бързо, отколкото напитка се стича в гърлото на моряк. Няма да се успокои, докато не смени мястото на съкровището си.

— Но хората няма да те послушат, тъй че каква е ползата от тия приказки — прекъснах го аз, отегчен от монолога му. Той смигна хитро три-четири пъти, потупа мрачно носа си и продължи:

— Капитан Грим не е толкова глупав. Той знае, че ако Даго е жив, веднага ще побърза да провери дали съкровището му е на мястото си. Тъй че ще видиш: щом намери оная карта, Едноокия ще се качи на палубата и ще промени курса ни. А после, когато спуснем котва...

Той млъкна внезапно, защото помощникът надигна глас: викаше пленниците от някогашния екипаж на „Нападател“. Двама от тях прати долу в каютата на Едноокия.

— Ето на — извика тържествуващо Тъмния. — Вика ги долу, за да ги разпита за картата на скривалището на Даго, да види могат ли да му дадат някакво указание къде се намира то. Ако открие картата, веднага ще се залови да търси това съкровище. А когато слезе на брега, и аз ще сляза след него и ще видя дали и той не е смъртен като всички нас.

И наистина след по-малко от час Едноокия се появи на палубата; всяка чертица на лицето му изразяваше задоволство. Той се разпореди корабът да поеме нов курс и докато Тъмния помагаше да се извърши маневрата, ме удостои със заговорническо кимване.

Късно вечерта съгледахме земя. Дългия Джон, който в това време стоеше до мен, каза, че и по-рано е ходил там и че това е остров, използван понякога от пиратите като място за срещи. Когато го попитах известно ли му е дали капитан Грим е намерил картата за съкровището на Даго, Дългия поклати глава със сериозен вид.

— Но ако я е намерил, няма да иска да дели плячката с нас. Или ще слезе на брега сам и ще се опита да прехвърли съкровището на друго място, или ще вземе със себе си един-двама от екипажа и тях ще накара да го преместят. Жал ми е за нещастниците, които ще избере.

— Защо? — попитах наивно аз.

— Нямаше да питаш защо, момче, ако познаваше капитана така, както го познавам аз. Сигурно ще вземе със себе си двама души, за да издирят съкровището. Можеш да заложиш душата си, че ако успее, никой от тях няма да се върне с него тук. Едноокия не възнамерява да дели това имане.

„Нападател“ влезе в едно надеждно и закътано скалисто заливче и спусна котва. Очевидно тази нощ нямаше да бъде направен опит за намиране на съкровището, защото на моряците бе разрешено да си легнат и към полунощ всички в кубрика, с изключение на мен и на още един, които изпълнявахме вахта на палубата, хъркаха юнашки, или поне така ми се струваше. Аз също имах нужда от сън след вълнението от изминалото денонощие и като се облегнах на перилата, с уморени очи се загледах през осветените от луната води към тъмните сенки на острова. Слаб шум на плахи стъпки отзад ме накара да се обърна.

— Кой е там? — подвикнах аз, но шепнещият глас на капитан Грим ми заповяда да мълча.

— Радвам се, че те намерих, Дебнъм — каза той, — защото сега ще мога да ти се отплатя за помощта, която ми оказа напоследък.

Аз не отговорих нищо, само го следях внимателно и се питах какво ли има предвид. Тогавя той ми даде знак да го последвам и ме поведе надолу към каютата си. Щом се озовахме вътре, затвори вратата и седна на масата.

— Ето — подзе тържествено той, като извади някакъв пергамент иззад една подвижна дъска на стената, — това е карта, на която е посочено скривалището, където се намира съкровището на Даго!

Изглежда, че взе мълчанието ми за смайване, защото след кратка пауза продължи.

— Да, съкровището на Даго! То трябва да възлиза на хиляди лири стерлинги. Винаги, когато действа пиратската флота, той най-напред обира каймака. Огромно състояние, Дебнъм, с което ти и аз можем да станем едни от най-големите богаташи в Англия.

— Но екипажът няма ли да поиска...? — подзех аз, ала Едноокия ме прекъсна.

— Двамата с теб ще си поделим това съкровище — заяви той. — Не мисли, че като ме ядоса веднъж-дваж, та съм забравил услугата, която ми направи. Ти сглупи, че спаси Сондърс Тъмния днес, когато щях да го застрелям, защото ако му се представи случай, той ще убие някого от нас — вече подозира, че ти уби Джексън Съкрушителния, а не аз. Казвам ти, ако беше се намесил друг човек от екипажа, щях да го застрелям като куче. Но при това положение ти прощавам за дързостта и ти предлагам равен дял от богатството на Даго. Както виждаш, аз изпитвам изключителни симпатии към теб.

— Много сте великодушен — рекох аз с иронична нотка, защото си опомних какво бе казал Дългия Джон и знаех, че подлецът пред мен възнамерява да ме използва, за да извадя и пренеса съкровището, а после да ме убие. Ала ми се струваше, че сега не е подходящ момент да го обвиня в коварство. Да се сдобия с картата не беше достатъчно, за да сложа ръка на съкровището, което силно желаех. Ако нападех сега Едноокия и го убиех, останалият екипаж положително нямаше да ми позволи да тръгна сам да диря имането. Или щяха и мен да убият, или щяха да поискат да предам картата на съкровището за общо ползуване. Сметнах за много по-добре да се престоря, че вярвам на детинските уверения на Едноокия за приятелство, да го придружа в търсенето на заровената плячка, да му помогна да я скрие на друго място, а после, тъй като бях предупреден и знаех да се пазя, да внимавам да не стана жертва на желанието му само той да знае местонахождението на съкровището.

— Време е да тръгваме — каза Едноокия, — ако искаме до зори да извадим имането и да го скътаме на ново място. Аз донесох тук

лопата и кирка. Ти вземи едната, аз ще взема другата. Снощи наредих да спуснат малката лодка и ако бъдем предпазливи, ще успеем да се измъкнем, без да ни видят. Готов ли си?

Всеки избра по едно сечиво и излязохме крадешком от каютата, като капитан Грим вървеше начело. Макар че луната още силно светеше, лесно можахме да прекосим палубата незабелязани. Едноокия се спусна в лодката, а аз му подадох сечивата. После предпазливо се настаних в лодката и загребах тихо, за да се отдалечим от кораба.

Измъкнахме лодката на жълтите пясъци, където вълните не можеха да я достигнат, и поехме към вътрешността на острова. Едноокия явно се бе запознал добре с картата, открита в каютата на Даго, защото само два пъти намери за нужно да надникне в нея. След един час ние стояхме под исполинско дърво, което сигурно се издигаше близо до най-високата точка на този остров, защото почти през цялото време пътеката ни водеше все нагоре. Тук Едноокия направи последна проверка по картата си, преди да отмери внимателно дванайсет крачки в южна посока и също толкова в източна.

— Тук трябва да е скрито съкровището — каза той. — Копай, Бърт. Ще пипнем такова богатство, за каквото и крал не би мечтал.

Плюх си на ръцете, хванах лопатата и тъй като почвата беше мека, закопах бързо. От търсенето ме обзе вълнение, пот течеше от мен, докато хвърлях енергично пръстта на една страна в очакване лопатата ми да издрънчи в заровен сандък. Но макар и разпален от иманярска страст, аз се чувствувах нервен. Причината не беше капитан Грим. Макар и да знаех, че той възнамерява да ме убие, и бях напълно готов да се браня, аз бях сигурен, че той няма да направи такъв опит, докато поне съкровището не беше преместено другаде, а може би и докато не бъде заровено отново. Не, беше друг вид страх, страх от някаква неизвестна, неопределима опасност. Няколко пъти спирах да копая, за да се огледам, усещайки, че наблизо има някакво незабележимо зло същество. В дългите сенки, хвърляни от дърветата под лунната светлина, виждах врагове. Струваше ми се, че съзирам злокобни очи, които ме гледат от укритието си в близкия храсталак. Всичко това са нерви, разбира се, утешавах се аз, но все пак изпитвах смъртен страх и бях благодарен, че наблизо бе Едноокия, макар и да знаех, че възнамерява да ме убие, след като вече не съм му нужен.

— Защо спиращ? — изръмжа той, когато изправих гръб, за да погледна към храсталака.

— Никого ли не виждате там? — казах аз прегракнало. — Нас ни следят, сигурен съм в това. Може би е Даго.

— Дрън-дрън! — отвърна той, но все пак погледна бегло натам, накъдето сочех. — Даго е вече лещ, а духове не се занимават с търсене и изкопаване на съкровища. Ако те е страх, дай ми лопатата. Самият дявол не би ми попречил да изровя това съкровище, ако то е тук, а камо ли духът на стария Даго.

Подигравките му ми вдъхнаха решителност да не се поддавам на нервите си и аз закопах още по-енергично отпреди. Бях достигнал на повече от три стъпки дълбочина, когато лопатата се удари в нещо твърдо.

— Тук наистина има нещо — казах развълнувано, забравил страха си.

Едноокия не отговори с думи, а скочи в ямата при мен и започна да разравя пръстта с нокти и да я изхвърля с шепи. Зърнах блясъка в окоето му на лунната светлина — то гореше свирепо като у животно, което е повалило жертвата си. Това ме накара да се засрамя от собствената си иманярска страст, да разбере какво въздействие би могла да има алчността върху човека.

— Хайде, дяволите да те вземат, работи! — изръмжа той, като видя, че се колебае. При тези думи аз отново се запретнах и скоро оголихме напълно капака. Това беше очукан стар моряшки сандък, затворен с две закопчалки. Обезумял от алчност, Едноокия грабна кирката и я използва като лост, за да отвори сандъка. Два-три яростни напъна и закопчалките се скъсаха. Капитанът повдигна капака.

— Гледай! — извика той.

И наистина гледката беше такава, че би развълнувала и най-спокойния човек. Чудни багри, отразили великолепно лунната светлина, заслепиха очите ни. Извън себе си от радост, Едноокия зарови ръце в бляскавите скъпоценности, вдигна ги във въздуха и ги пропусна през пръстите си като водопад от прекрасни цветове.

— Аз ще бъда днешният Аладин. Ще стана най-богатият човек в света — обърна се той, доволен до заслепение, към целия остров.

Сега беше моментът, ако пожелаех, да се хвърля отгоре му и да го убия. Той стоеше гърбом към мен и аз опипах дръжката на камата

си, почти решен да извърша това престъпление. Възпря ме само отвращението, което изпитва всеки достоен човек, когато трябва да удари врага си в гръб. Наистина Едноокия беше жесток и коварен в отношенията си с мен, но въпреки това не можех да се реша да го убия хладнокръвно в упор.

Най-после той прекрати тази детинска игра да процежда съпоценните камъни през пръстите си и неохотно затвори капака на искрящото съкровище. Но мисълта за чудното богатство, което щеше да притежава, не можеше да го напусне и той задържа в ръката си един от най-големите и най-великолепно шлифованите камъни. Държеше го между палеца и показалеца си и го гледаше така, сякаш бе огнен.

— Никога не ще продам този красавец, Бърт — заяви той. — Когато се возя в собствена каляска в Англия, ще си го слагам така, че цял свят да го вижда. Не ще има херцог в страната, който да не ми завиди, че го притежавам.

Най-после капитанът намери воля в себе си да скрие красивия камък в стиснатия си юмрук, за да може да ми помогне да преместим съкровището в ново скривалище. Измъкнахме заедно тежкия сандък от дупката и го дотърсихме до храсталака, който така ме бе изпълвал с ужас.

„Сега трябва да бъда бдителен — мислех си аз. — Едноокия има нужда от мен само за да му помогна да премести съкровището в някоя друга част от острова, а после, колкото по-скоро се отърве от мен, толкова по-добре за него. Трябва да съм готов да го нападам при първия признак на вероломство и ако успея да го хвана, преди да стреля, лесно ще мога да се справя с него.“

Докато тези мисли минаваха през главата ми, изведнъж иззад храсталака изникна някаква фигура. Познах Сондърс Тъмния. „Пипнах ли те!“ — изръмжа той и стреля право в капитана. Сега, когато непосредствено бях изложен на опасност, аз не се поколебах. Преди падащото тяло на капитан Грим да се строполи на земята, аз бях извадил сабята си и се впуснах към човека, който вероятно щеше да убие и мен.

Кракът ми се закачи за един скрит корен и аз се проснах на земята, така Сондърс лесно можеше да ме прати на оня свят, ако от уплаха не се бе обърнал и не бе побягнал с все сила. Когато се изправих отново на крака, направих опит да подгоня злодея, но го бях

изгубил от погледа си. Затова се извърнах назад да видя дали Едноокия е още жив.

Намерих го там, където бе паднал, само че преди да умре, се бе претърколил по гръб. Единственото му око ме гледаше свирепо, сякаш ме предупреждаваше да не пипам големия скъпоценен камък, който искреше в разтворената му длан. Клетникът! Ето каква бе наградата му за всички негови интриги, дяволии и престъпления: да бъде застрелян на един пуст остров точно когато бе сложил ръка върху огромно богатство.

Седнах на очукания сандък със съкровището и се замислих дълбоко. Какво да правя? Ако се върнех на „Нападател“ и откровено разкажех за случилото се, едва ли някой на кораба щеше да ми повярва; щяха да си помислят, че аз самият съм убил капитана или за да се защитя, или за да му отнема съкровището. Никой навярно нямаше да предложи да бъде наказан за това престъпление, но пък трябваше да кажа къде се намира имането и да се задоволя с малък пай, а толкова желях да го задържа цялото за себе си. Ала какво друго можех да сторя? Няколко минути си блъсках главата да измисля нещо по-умно.

Изведнъж ми хрумна да си навлека пак дрехите на Едноокия и да се върна на „Нападател“ в ролята на негов капитан. Почти без да мисля повече, взех да събличам своите дрехи и скоро застанах почти гол под лунната светлина. Добре, че Сондърс Тъмния не се върна на мястото, защото в такъв случай лесно щеше да се справи с мен. Всякакъв спомен за него и за злодеянието му бе заличен от вълнението ми при мисълта, че ще поема завинаги ролята на капитан Грим.

И трудно, и противно ми беше да съблека мъртвец. Обаче го направих и бързо се облякох с неговите дрехи. Дупката, която бе пробил куршумът от пистолета на Сондърс, захрих с дантеления нагръдник, който украсяваше куртката на капитана. Препасах пистолетния му колан и докато вършех това, си мислех, че с оръжията, затъкнати в него, капитан Грим вероятно бе възнамерявал да ме убие. Но вместо това той лежеше в нозете ми, а съкровището, заради което се канеше да извърши убийство, бе вече безполезно за него.

Следващата ми работа беше да преместя съкровището, а не можех да сторя това на един път. Отворих сандъка и използвайки сваленото си палто като торба, пренесох скъпоценностите на ново

място, на около двеста ярда по-нататък. Направих общо три курса, после се залових да изкопая достатъчно голяма дупка, която да побере цялото съкровище.

Когато свърших, ръцете ме боляха, но имаше още много работа. Върнах се там, където лежеше трупът, и го повлякох по земята към първата дупка, която бях изкопал. Трябваше да я разширя, скоро тя стана достатъчно голяма, за да послужи за гроб на Едноокия.

Спуснах тялото му в дупката и погледнах за последен път лицето на пирата. То изглеждаше въсъчно бледо и това, заедно с нощната тишина и душевния потрес от неочакваната смърт на Едноокия ме накара да зажадувам да се върна отново на „Нападател“, за да чувам гласовете на други хора.

„Нека по-напред да довърша дегизировката си до последната подробност“ — промърморих си аз, наведох се и развързах ширита, с който бе закрепено черното парченце плат върху лявото око на капитан Грим. Вързах плата върху моето око, като се стараех да не поглеждам грозната кухня, от която окото на пирата е било изтръгнато в някакъв бурен епизод от живота му.

— Ще ти оставя скъпоценния камък, за който толкова ламтеше — казах високо, мъчейки се да се успокоя със звука на собствения си глас. После заринах бързо трупа с изкопаната пръст и накрая затъпках отгоре, докато изчезнаха всякакви следи, че някой е ровил тук.

Бях нарамил сечивата и бях изминал повече от половината разстояние до брега, когато внезапно се спрях, разтърсен от една мисъл. „Глупак такъв! — рекох си аз. — Смяташ да се представиш за Едноокия, когато Сондърс Тъмния вече знае, че Едноокия е мъртъв, и ще те разобличи като самозванец.“

Но като размислих, реших да продължа изпълнението на плана си. Сондърс Тъмния бе побягнал веднага, след като стреля, възможно е да не е видял, че Едноокия пада. Така или иначе, от страх да не се разкрие, че е убиец на капитан Грим, той едва ли щеше да се опита да ме издаде. Във всеки случай заслужаваше си да рискувам и аз продължих пътя си към лодката.

Когато се качих на борда на „Нападател“, до разсъмване оставаше още един час и без да ме забележи някой от вахтените (повечето от тях спяха), аз се промъкнах до капитанската каюта. Щом се озовах вътре, заключих вратата и се измих от мръсотията и потта.

После изпих чаша вино и всичко това ме ободри много и ме подготви за последиците, които можеха да възникнат от моята измама.

След като проверих дали пистолетите ми са заредени, легнах облечен на койката. Опитах се да заспя, но въпреки че бях много уморен поне физически, неспокойните мисли не ми даваха мира. Отново преживях всеки миг от моето нощно приключение, от качването ми на лодката с Едноокия до момента, в който закрих от погледа си оная грозна, празна очна кухня. Събитията от нощта отново оживяха във въображението ми и аз още повече се уплаших от трудностите и опасностите, които денят положително щеше да донесе.

Най-сетне сигурно щях да заспя, ако внезапно вратата не бе закънтяла от припряно хлопане. „Отвори! Отвори!“ — долетя настойчив и гневен глас. Изпълзях от койката и извадих единия пистолет. Стиснах го готов за стрелба в лявата си ръка, промъкнах се тихо до вратата и я отворих рязко. Навън стоеше Дългия Джон.

— Значи се върна! — изсъска той, като ме видя. — Какво направи с Бърт Дебнъм?

ГЛАВА ІХ

НА БОРДА НА „НАПАДАТЕЛ“

Нямаше никакво съмнение, в очите на помощника гореше яростен гняв. Макар да бях въоръжен и да можех на часа да му разкрия, че Едноокия, а не Бърт Дебнъм бе намерил смъртта си на острова, все пак аз неволно се стъписах пред заплашителното му държане.

— Без лъжи — продължи той грубо, прекрачвайки в каютата. — Какво направи с Бърт Дебнъм?

— Първо затвори вратата и ще ти кажа — рекох аз, като запъхнах пистолета обратно в пояса си в знак на добри намерения. Той нетърпеливо стори същото, после се обърна отново към мен.

— Не се опитвай да ме разиграваш, капитан Грим. Вчера те предупредих, че ако пак скроиш някакъв номер на Дебнъм ще ти потърся сметка за това. Днес го няма никъде на кораба. Какво си направил с него?

— Може пък да е дезертирал — отвърнах аз, питайки кога най-сетне Дългия Джон ще прозре маскировката ми. С един скок помощникът се хвърли върху мен, вкопчи ръце в гърлото ми и започна да ме друса, както куче раздрусва плъх.

— Гад такъв — изръмжа той. — Казвай веднага! Ако си сторил нещо лошо на момчето, ще...

Действията му показваха достатъчно красноречиво какво ще направи, без да му бъдат нужни повече думи. Колкото можех по-бързо аз махнах превръзката от окото си, тъй като не исках да ме удуши. Дългия Джон се отдръпна смаян назад.

— Та това е самият Бърт Дебнъм! — възкликна той и в следващия миг стисна горещо ръката ми.

— Кажи ми какво значи всичко това? — продължи той, след като заключих вратата, за да не ни безпокои никой. Тогава му разправих какво се бе случило през нощта и защо бях решил да играя отново ролята на капитан Грим.

— Най-много ме е страх от Сондърс Тъмния — заключих аз. — Ако е видял Едноокия да пада, което изглежда вероятно, може да ме разобличи.

— Едва ли. Нали ще трябва да обясни какво е търсил нощес на брега. Освен това и той като теб няма да иска да дели съкровището с екипажа.

— Но, Дълги Джон, той не знае къде е скрито сега съкровището. Аз го зарових на друго място.

— Сигурен ли си, че не се е промъкнал обратно да те проследи? — запита помощникът. — Тогава съкровището може да е преместено още веднъж. А що се отнася до туй, дали ще те издаде, едва ли. Незабавно можем да проверим това. Аз ще се кача горе и ще свикам всички на палубата. Ще застава до Тъмния с кама в ръка, готов да го промуша, ако понечи да си отвори устата, щом те види да идваш.

Можете да си представите с какви чувства напуснах каютата четвърт час по-късно. Досега успешно бях подлъгвал екипажа да вярва, че аз съм Едноокия. Нямах да се съмнявам в способността си и по-нататък да върша това, ако не беше Сондърс Тъмния. В случай че той се разбъбреше какво е правил предишната нощ, шансовете ми да продължа с тави измама, дори с подкрепата на Дългия Джон, щяха да бъдат незначителни.

Строили се в неравни редици по палубата, моряците се чудеха защо ги свикват толкова рано. Забелязах Дългия Джон близо до мачтата и се заоглеждах за Сондърс Тъмния, но никъде не можех да видя нито следа от него. Когато се появих, Дългия Джон пристъпи напред и отдаде чест.

— Двама души липсват, сър — каза той, — Сондърс Тъмния и Бърт Дебнъм.

— Значи те са откраднали картата на съкровището на Даго — рекох аз, обръщайки се към екипажа. — Слушайте, момчета, снощи намерих в каютата на Даго една карта, която показваше къде е скрито съкровището му. Днес щяхме да отидем да го потърсим и да го поделим помежду си според традиционния ни обичай. Но през нощта някой се е промъкнал в каютата ми и картата е изчезнала.

Сред моряците се надигна гневно ръмжене, което не вещаеше нищо добро за предполагаемите крадци, ако бяха заловени. Когато ръмженето замря, аз продължих:

— Затова наредих на помощника да ви събере на палубата и да провери дали някой липсва. Сондърс Тъмния и Дебнъм, а? Значи те са крадците, които възнамеряват да намерят имането и да го задържат за себе си.

— Скоро ще можем да ги хванем — обади се един от моряците, като излезе пред другарите си. — Ще претършуваме целия остров и щом ги пипнем, ще ги накараме да кажат какво са сторили със съкровището.

Останалите моряци приветствуваха бурно това предложение, но когато един час по-късно наблюдателят съобщи, че на хоризонта се вижда платно, мнозина промениха мнението си и аз реших да насърча това. Не желяех Сондърс Тъмния да бъде заловен. Той можеше да разкрие на екипажа, че капитанът е мъртъв. Що се отнася до предположението на Дългия Джон, че Тъмния е видял какво съм направил със съкровището, според мен то не беше вероятно. Когато се хвърлих към него с вдигната сабя, той бе побягнал истински уплашен и не можех да си представя, че се е оправил навреме, за да се върне и да ме проследи как заравям плячката.

— Платно, а? — рекох аз. — Огледай го, Дълги Джон. Може да е Даго, който вероятно не се е удавил и идва да види запазено ли е имането му.

— Прилича ми на „Червен ястреб“ — доложи помощникът след продължителен оглед. — Колкото по-скоро офейкаме, толкова по-добре.

— Какво? Да бягаме от един-единствен кораб? — възкликнах аз с престорено учудване. — Дума да не става, на острова има заровено имане, което трябва да се вземе.

— Но това е Даго — извика един от моряците. — Веднъж му се изплъзнахме. Ала този път не ще да имаме такъв късмет.

— На всичко отгоре не знаем къде е съкровището — обади се друг. — Преди да намерим Сондърс Тъмния или Бърт Дебнъм, „Червен ястреб“ може да ни настигне.

— Опасно е човек да се изпречи на пътя на Даго — подхвърли трети. — По-добре да оставим съкровището на Бърт и на Тъмния, отколкото да станем храна за рибите. Пък и те двамата няма как да напуснат острова. Ако са скрили имането някъде, Даго ще помисли, че

ние сме го задигнали, и ще ни погне. А изплъзнем ли му се, ще можем да се върнем обратно и да спипаме Тъмния и Дебнъм.

Привидно с голяма неохота аз отстъпих. Котвата бе вдигната и тъй като в бързането да се изплъзнем от ноктите на Даго всеки бе готов да върши не само своята работа, но и тази на другаря си, ние заплавахме бързо, тласкани от силния вятър, и скоро оставихме острова далече зад кърмата си.

— Няма да мине много време и Даго ще узнае, че съкровището му го няма — казах аз на Дългия Джон. — И тоз час ще се втурне подире ни. Но мисля все пак, че този път ще имаме достатъчно преднина, за да му се изплъзнем.

Добре, че отплавахме незабавно от острова (известен на някои от най-старите пирати под названието остров Череп), защото скоро наблюдателят съобщи, че се вижда второ платно, а после и трето.

— Не ще и дума, Даго се е спасил — изръмжа Дългия Джон, който крачеше напред-назад по палубата заедно с мен. Или някой кораб от флотата му е дошъл да го дири онази нощ, или той е стигнал с гребане до острова, където трябваше да стане срещата. А сега изглежда, че възнамерява да пипне Едноокия — тоест тебе, — наредил е на всички кораби под негово командване да претърсят океана. Късмет ще имаме, ако избягаме, без да се счепкаме с някой от тях.

— Ние имаме добра преднина — рекох аз. — Пък и Даго ще слезе на острова, за да провери дали съкровището му е непокътнато. Смятам, че този кораб може да надбяга повечето от останалите.

— Така е! „Нападател“ има добра скорост. Не ви ли се вижда странно, капитан Грим — най-добре винаги да се обръщам към теб с това име, защото ще бъде крайно неблагоприятно да те наричам Бърт пред екипажа, — не ви ли се вижда странно, че Сондърс Тъмния не се завърна? Според мен той знае къде сте скрили съкровището.

— Аз не мисля така. Той иска час по-скоро да намери съкровището, ала е бил толкова уплашен, че не е имал смелостта да дойде и да ме проследи, докато го заравям. Обаче независимо дали е сложил ръка на съкровището или не, винаги можем да се върнем на остров Череп и да го открием.

— Стига Даго да не го е откъснал оттам — подхвърли помощникът. — Аз винаги съм подозирал, че Тъмния е шпионин на

Даго, и предполагам, че именно от него адмиралът е узнал за заговора на Едноокия да го убие.

— Ако Тъмния знае къде е съкровището, той ще бъде готов да измами Даго така, както измами капитан Грим. Не, Джон, каквото и да казваш...

Разговорът ни бе прекъснат от силна врява откъм носа. Пиратите се втурнаха натам и от виковете „Бой! Бой!“ разбрахме каква е причината. Сбиванията при управлението на Едноокия не бяха рядкост, при единственото условие, че няма да се вади оръжие без разрешението на капитана. Любопитни да видим кои се бият, двамата с Джон се приближихме до края на кръга от зяпачи и надникнахме над главите на моряците.

В пространството, оставено от зрителите, се въртяха двама души, съблечени до кръста. От една резка под окото на единия течеше обилно кръв и за мое съжаление видях, че това е Веселушко Прайс. Противникът му, нисък, набит човек на име Сюъл, се славеше като боец, който си служи добре с ръцете, и ужасно се страхувах, че Веселушко Прайс ще си изпати много.

— За какво е всичко това? — попитах Тафи, който наблюдаваше двубоя и шумно аплодираше всеки сполучлив удар. — Та нали Сюъл не обича да влиза в разпри?

— Прав сте, сър, и не е виновен той за сегашното сбиване. Всичко е заради този бесен пес Веселушко Прайс. Разсърдил се за нещо, казано от Сюъл по адрес на Бърт Дебнъм, който е дезертирал, и докато разберем какво е станало, той се нахвърли върху Сюъл като дива котка. Браво, отличен удар, Сюъл! Обзалагам се, че му е разклатил няколко зъба.

Сърцето ми се сгръ, като си помислих за верността на Веселушко към мен, която го бе накарала да защити честта ми, въпреки че и той самият вероятно е смятал, че съм дезертьор и крадец, и реших да го посветя в тайната на дегизировката си колкото можех по-скоро. Ала ме болеше, като гледах как страшно го налагаше противникът му. Сюъл беше от най-добрите моряци на кораба, не толкова избухлив и безпощаден като повечето хора от пиратския екипаж. Но тъй като бе нападател, наистина не можех да го упрекна, че налага така свадливия Веселушко.

Бух! С окървавено лице Веселушко Прайс продължаваше да връхлита с ненамалваща храброст срещу якия си противник, но получи юмрук право между очите. Полузашеметен, все пак инстинктивно се наведе и така избегна един яростен замах на левия юмрук, с който щеше да бъде окончателно сразен. Докато наблюдавах двамата, единия бърз и безразсъдно смел в атаките си, но без сила и държеливост, а другия бавен, но силен и жилав, способен да търпи безкрайно и винаги да отговаря с двойно повече, си спомних за боя между малък териер и булдог, който бях наблюдавал някога. Териерът беше много храбър и твърдо решен да победи. Но въпреки смелостта, бързината и решителността си той нямаше никакъв шанс срещу огромната сила на булдога и когато боят свърши, трябваше да бъде отнесен, облян в кръв от многото рани и неспособен да се държи на крака.

От минута на минута ставаше все по-ясно, че Веселушко Прайс ще има голям късмет, ако избегне подобна участ. Той непрекъснато и настойчиво се хвърляше смело върху противника си, но всеки път биваше отблъсван със страшен удар. Най-после стана очевидно дори за самия него, че никога не ще може да победи, докато оръжие му бяха само юмруците. След един жесток удар, който го повали на палубата, той остана там, но продължаваше да гледа предизвикателно нагоре с полуотворени очи.

— Стига ли ти? — запита Сюъл, надвесил над него запъхтян широките си гърди. Подобно на мнозина други, които не избухват лесно, влезеше ли в бой, той обичаше да го завърши докрай.

— Вземаш ли си назад думите, които каза за приятеля ми? — попита Веселушко, почти разплакан, но все още не-победен.

— За приятеля ти казах само това, което искрено мислех — отвърна Сюъл спокойно, — и нямаше защо да се нахвърляш като бесен върху мен. Но ако вече си удовлетворен, аз ще...

Като се изправи на крака, Веселушко го прекъсна. Той се олюляваше малко, замаян от слабост, но погледът, който хвърли към Сюъл, все още беше изпълнен с гняв. Плъзна ръка към колана си, като че търсеше оръжие.

— С твоите юмруци ти си по-силен от мен — каза той прегракнало, — но аз още не съм победен. Предупреждавам те честно

и откровено, че ще се хвърля върху теб с нож в ръка, ако не си вземеш назад думите, които каза за Бърт Дебнъм.

— Както обичаш — отвърна Сюъл. — Аз никога от никого не съм се страхувал, както и да дойде — въоръжен с пистолет, с нож или с голи юмруци. Щом искаш да се биеш с нож, аз също ще взема нож, въпреки че всички могат да свидетелствуват, че лично не съм търсил този бой.

Мнозина от пиратите наоколо, предвкусвайки ново развлечение, с готовност предложиха ножове на биещите се, макар че други ме погледнаха под око, питайки се дали ще се намеся. Аз бях почти склонен да сторя това, но реших да оставя работата да стигне малко по-далеч, както вероятно би направил Едноокия.

Сюъл прегледа половин дузина ножове, преди да си избере подходящ. Веселушко Прайс, който бе стиснал първата попаднала му подръка дръжка, кипеше от нетърпение, че работата се бави.

— Какво става? — кресна той, вбесен от хладнокръвието на своя съперник. — Уплаши ли се, като опряхме до мъжки, а не детски оръжия, а?

Сюъл го погледна, като вдигна очи от ножа, чиято острота опитваше с върха на палеца си.

— Не се репчи толкова — каза той. — Когато е въпрос на живот и смърт, всеки има право да провери оръжието си. Ако ме послушаш, не би използвал ножа на Джонс Циганина. Обзалагам се на десет срещу едно, че дръжката му ще се окаже разхлабена или хлъзгава. Погледни!

Веселушко погледна и всички прихнаха да му се смеят, когато захвърли ножа. Джонс Циганина се славеше с небрежността си към своите оръжия — недостатък, много рядък сред моряците. Ядосан още повече от подигравките на зяпачите, Веселушко бързо избра друг нож, като този път се постара да провери дали го бива.

— Готов ли си? — подвикна той и когато Сюъл кимна утвърдително, яростно се хвърли към него.

Сюъл избегна без затруднение атаката му, без да промуши обезумелия от ярост човек, което лесно можеше да стори. Вместо това го изблъска назад. Веселушко нападаше непрекъснато своя враг. Но всеки път противникът хващаше ръката му, в която бе ножът, и ако пожелаеше, лесно можеше да си послужи със своя, за да убие

Веселушко. Вместо това Сюъл само отблъскваше дребния човечец назад; личеше, че не иска да пролива кръв, ако има възможност да избегне това.

Най-после Веселушко разбра, че никога не ще успее да забие ножа си в юначагата, застанал срещу него. Отхвърлен назад, той се подхлъзна и когато падна по коляно на палубата, засили ръката си с ножа и оръжието изсвистя във въздуха.

То мина само на косъм от Сюъл, който инстинктивно отскочи настрана. После бавно извърна глава към една от дъските, в която ножът се бе забил и потреперваше. Тогава за пръв път видях в очите му да пламти истински гняв.

— Мръсен плъх — кресна той, пристъпвайки бавно към Веселушко, който се бе свил на земята, уплашен от постъпката си. — Мятането на ножове не е честен бой. Ще ти откъсна главата за тая работа, мошеник такъв.

Крайно време е да се намеся, помислих аз и излязох напред, като същевременно издърпах от пояса си един пистолет. Дългия Джон като верен приятел беше близо зад мен.

— Стига, Сюъл — казах аз. — Няма нужда да се биете повече.

Сюъл се спря и гневът в очите му угасна.

— Прав сте, сър — рече той. — Аз не исках да сторя нищо лошо на тоя дребосък, ала когато ме замери с ножа си, малко кипнах.

Доця ми се да стисна ръката на този човек за думите му и за честността, която бе проявил към Веселушко Прайс. Но трябваше да поддържам ролята на Едноокия, затова се престорих на разгневен.

— Запита ли някой от вас дали може да се биете с ножове? — изрекох строго.

— Не, сър — отговори Сюъл, — но като видях, че гледате, помислих, че не желаете да ни опрете.

— Доведи ги в каютата ми — заповядах на помощника. — Аз не ще търпя да се нарушава правилникът на моя кораб. Няма да е зле всеки от вас да опита камшика или да се повлачи под кила на кораба.

Тръгнах си с горделива походка, силно разлютен на вид, тъй че оставих подире си уплашена шайка пирати. За влиянието, което Едноокия имаше над екипажа си, донякъде показателно бе и това, че макар да командуваше такава противна сбирщина главорези, много рядко някой от тях се опитваше да се възпротиви на волята му. Чрез

смъртта му и моята маскировка тази власт, упражнявана от него, бе преминала в мои ръце.

Преди да слеза в каютата си, аз огледах хоризонта да потърся корабите на Даго. Два от тях още се виждаха, но едва забележимо. Третият вероятно бе спрял при остров Череп. Успокоен, че опасността от морски бой е толкова далечна, продължих пътя си към каютата.

Сюъл бе доведен пръв. Аз го изгледах строго, ала той срещна погледа ми, без очите му да трепнат. Въпреки свирепите атаки на Веселушко Прайс срещу него, този човек почти нямаше драскотина.

— Е — заговорих аз, колкото можех по-гневно. — Имаш ли нещо да кажеш?

— Нищо, сър.

— Какво предизвика сбиването?

— Нещо, което казах на Веселушко Прайс, сър.

— И какво беше то?

— Казах му, че смятам Бърт Дебнъм за много честен човек, и се изненадах, че излезе подлец, способен да окраде другарите си.

— Така ли? — възкликнах аз, зарадван да чуя, че е имал такова добро мнение за мен, макар че това не промени решението ми да не допускам останалия екипаж до съкровището. — И какво направи Веселушко?

— Скочи върху мен и ме удари, преди да успее да се подготвя. Все пак не му връзвам кусур за това. Дебнъм му беше приятел и естествено, не му е било приятно да чуе лоши думи за него, макар и да са верни.

Освободих Сюъл със Строго предупреждение, направено просто формално, защото никои от екипажа не биваше да се усъмни, че аз не съм истинският им капитан. След това бе въведен Веселушко Прайс, натъртен, насинен и с много жалък вид. Заповядах му да запъхне резето на вратата.

— Е? — попитах го аз. — Имаш ли да кажеш нещо?

Тогава той избухна и ми наговори какво мисли за мен, за кораба и за целия му екипаж.

— Никога нямаше да се главя при вас, ако не беше Бърт Дебнъм — заяви той, — а ти или си го оставил на пустия остров, защото съм сигурен, че никога не би дезертирал, без да ми подшушне това. А сега можеш да правиш с мен каквото пожелаеш: обеси ме, накарай ме да

вървя по дъската, изтезвавай ме, ако щещ, пет пари не давам за цялата ви шайка, мръсни...

— Спокойно, Веселушко! — смъмрих го аз и магнах черното парцалче от окото си. За миг Веселушко зяпна, прекъснал внезапно словоизлиянието си. После с радостен писък на удивление се хвърли върху мен и почна да ме щипе и да ме удря с юмруци, за да се увери, че наистина съм аз.

— Но, какво значи всичко това? — попита той озадачен, когато първоначалното му вълнение се поуталожих. В отговор аз му разказах как бях започнал да играя ролята на капитан Грим, как Даго едва не бе ме убил и какво се бе случило предишната нощ.

— Също като в книгите — произнесе се Веселушко поразен когато завърших разказа си.

Той поседя мълчаливо, после ме погледна.

— А сега ще зарежеш тази пиратска игра, нали? — запита тревожно. — Това не е работа за теб, не съм ли прав, друже?

Но аз бях потиснал в сърцето си силното желание, което Веселушко изрази с думи. Не исках да призная силното си отвращение от пиратския занаят, макар и дълбоко в себе си да знаех, че то е искрено. Вместо това си спомних всичките неволи и жестокости, изтърпени по принуда, след като бях разбил един кораб при корабокрушение, макар и не по моя вина. Понасях глад, ритници, бой и презрение, докато последният ми период на страдания при жестокия капитан Хокинс не ме накара най-сетне да обявя война на цялото човечество така, както човечеството бе обявило война на мен.

Мислите ми толкова ме разпалиха, че се възмутих дълбоко от предложението на Веселушко Прайс да зарежа пиратството.

— Какво? — възкликнах аз. — Да се откажа от властта си над този екипаж и от възможността да сложа ръка на съкровището на Даго, за да се върна отново към живота, който водех на борда на „Дръж!“? Ти луд ли си, Веселушко, да ми предлагаш такова нещо! Аз оставам тук, дори и да има опасност, силните усещания на този живот изкупват всичко.

Веселушко въздъхна, но явно усети, че е безполезно да се опитва да ме разубеждава.

— Е, ще ти бъда верен, друже, както винаги досега. Но съжалявам за решението ти. Още отначало, когато се присъединих към

пиратите, аз имах чувството, че ще бъда убит на този кораб. Това не можа да стане на „Страшни“, защото той потъна, но кой знае защо пак съм сигурен, че ще ме сполети насилствена смърт, и то мен, който винаги съм мечтал да си умра спокойно в леглото.

— Глупости — казах аз, но не успях да го ободря и след малко той тръгна да търси Лен Григс.

— И той като мен ще се зарадва, че си още жив, и ще съжaliaва, че си решил да продължаваш да се занимаваш с пиратство!

След малко на вратата се почука и в отговор на поканата ми влезе Лен Григс. Преди да успее да му разкрия самоличността си, той запъхна резето на вратата и протегна ръка.

— Зарадвах се, като узнах, че си жив и здрав, Бърт Дебнъм — започна той.

— Значи все пак Веселушко ти е казал. А аз му заръчах да не говори — произнесох разочаровано.

— Веселушко не ми е казал нищо, а очите ми подсказаха това. Едноокия нямаше навик да щрака с пръстите на лявата си ръка, когато е развълнуван. Освен това Едноокия не ближеше толкова често горната си устна. А Бърт Дебнъм имаше и единия, и другия навик.

Много се ядосах и се разтревожих, че маскировката ми е разкрита. Щом един човек можеше да прозре през нея, същото можеха и други. Лен Григс направи всичко възможно, за да ме успокои.

— Малцина умеят като мен да наблюдават подробностите — каза той. — Никой на кораба не подозира, че ти си друг, а не капитан Грим, сигурен съм в това. Но сега един малък съвет... — и подобно на Веселушко Прайс се опита да ме разубеди да не оставам пират.

Когато искам, аз съм много упорит, и му заявих твърдо, че няма да пропусна очертаващия се шанс да забогатея, за да се върна към злочестия живот, който бях водил като беглец от правосъдието, преди пленяването ми от екипажа на „Страшни“. Обещах да позволя на Григс да избяга при първа възможност, но се заклев от своя страна да не напуцам тоя занаят, докато не се сдобия с достатъчно пари, за да заживея охолно в Англия.

Само след няколко минути ми се яви възможност да изпълня намерението си. Дългия Джон дойде тичешком да ми съобщи, че се вижда платно.

— Не е кораб от флотата на Даго — каза той. — Нали те се изгубиха от очите ни. Тоя прилича на търговски кораб. Да променим ли курса, за да го подгоним?

— Да! — отсякох аз, хвърляйки предизвикателен поглед към Лен Григс, и лично излязох на палубата да следя развоя на гонитбата.

След двучасово бързо плаване се приближихме на такова разстояние от жертвата си, че да бъде в обсега на оръдията ни, и един изстрел пред носа ѝ я накара да легне на дрейф^[1]. Спуснахме три лодки и като оставихме Черния Джим да отговаря за „Нападател“, Дългия Джон и аз поехме командването на две от лодките, а третата поверих на Сюъл.

Когато се качихме на кораба, там ни посрещна беловлас капитан. Виждах, че е уплашен, както и целият екипаж, защото знаеха как могат да си изпатят от нас. Все пак ни прие достойно и ни покани да слезем в каютата му, но аз отказах, тъй като се страхувах от възможна клопка.

— Ще забележите, че не оказахме никаква съпротива — подзе той. — Аз имам на борда си пътници, затова ви моля да се отнесете снизходително към нас. Вземете каквото искате — не мога да ви спра, — но пощадете живота ни и ни оставете кораба.

Не зная кои бяха по-изненадани — моите хора или екипажът на завладения кораб, когато постъпих точно така. Товарът на кораба бе измъкнат от трюма и струпан на палубата, готов за пренасяне на „Нападател“. Каютите също бяха претършувани за ценни предмети. Но по мое изрично нареждане нищо лошо не бе сторено нито на пътниците, нито на командирите, нито на моряците на нападнатия кораб.

— Радвам се, че постъпи така — каза Дългия Джон, когато дойде в каютата ми същата вечер. — Вярно, хората роптаят, но чувствавам, че на съвестта ми е много по-леко, отколкото друг път, когато сме завземали кораб. Надявам се, че няма да забравиш обещанието, което даде, когато неотдавна се качвахме на кораба на Даго. Просто горя от нетърпение да зарежа тоя занаят и да се върна час по-скоро в Англия, за да видя още веднъж майка си.

Тази негова молба да сложа край на пиратството, веднага след подобните съвети на Веселушко Прайс и Лен Григс, ме накара да се замисля дълбоко. Наистина ли си заслужавах да плаваме под знамето

с черепа и кръстосаните кости и да опустошаваме беззащитни платноходи?

Аз обаче не възнамерявах да отстъпя тъй лесно.

— Какво ще правим, ако се откажем от пиратството? — запитах. — Да слезем на някой пуст остров? Това вече е прекалено несправедливо. Да се измъкнем, когато следващия път слезем на пристанище? Тогава или ще ни заловят, ще ни оковат във вериги и ще ни обесят, или насила ще ни закарат обратно в Англия, затворени на някой, кораб. Ако питате мен, наситил съм се на тая игра.

Дългия Джон не отговори нищо. Той само ме погледна смутено и аз си спомних думите му към мен, когато отивахме към кораба на Даго. „Бих дал остатъка от живота си, за да прекарам поне един час в къщичката в Англия, където живее майка ми“ — бе казал той. А моят отговор беше: „Заедно ще съумеем така или иначе да зарежем този пиратски занаят и да се върнем в Англия.“ А сега му предлагам да продължим тоя отвратителен занаят.

Все пак се помъчих да се оправдая.

— Ами Даго? — запитах гневно, макар добре да знаех, че е глупаво да се гневя. — Да не искаш да пропусна възможността да се срещна пак с него? Веднъж той едва не ме уби, а аз съм от тия, дето никога не оставят една работа недовършена.

— Бърт — заговори Дългия сериозно. — Изслушай ме спокойно само няколко минути и ще отговоря на всичките ти въпроси. Ти искаш да зарежеш пиратството и все пак да не те обесят след това. Искаш и да отмъстиш на Даго, задето посегна на живота ти. Аз мога да ти кажа как да постигнеш и двете с един замах.

— Как? — извиках развълнувано.

— Това, което ще ти предложи, е рисковано, Бърт. Възможно е да те обесят, но може и да те помилват, дори да те възнаградят. Успеееш ли, ще постигнеш напълно своето отмъщение. Какъв шанс имаш да се срещнеш лице в лице с Даго и да го победиш? Ти разполагаш с един кораб, а той — с цяла флота. Направи каквото ще ти кажа и не само ще го убиеш, но и ще унищожиш флотата му и заедно с нея цялата му гордост.

— Ти говориш със загадки — казах аз. — Какъв е твоят чудотворен план?

Помощникът се наклони към мен, устните му се доближиха само на няколко инча до ухото ми. И заговори толкова тихо, че и така едва го чувах.

— Ти знаеш за голямото нападение, замисляно от Даго. Колкото и здраво защитена да е Санта Галма, тя навярно ще падне при едно изненадващо нападение. Защо не ги предупредиш, за да се подготвят да окажат на Даго горещ прием?

Думите му, произнесени шепнешком, грабнаха въображението ми. Да предупредя Санта Галма. Нека флотата на Даго да влезе в едно подготвено пристанище. Оръдията да направят корабите му на трески и той да види как чудният му план рухва само за няколко часа. Ако нашето предупреждение доведе до поражение на Даго, приятелите ми и аз сигурно ще получим пълно опрощение за престъпленията си. Дори и да ни обесят за пиратство, предупреждението ни няма да остане пренебрегнато и ще си заслужава да умрем, за да постигнем такова отмъщение.

— Ти си прав, Дълги — възкликнах аз. — Трябва някак си да узнаем на коя дата Даго възнамерява да нападне Санта Галма. Ако успеем да предупредим тамошния губернатор, ще си спечелим прошка за извършените от нас престъпления.

— Точно така — съгласи се помощникът, — мога още сега да ти кажа датата, на която Даго възнамерява да атакува. Чух я, когато ти беше в каютата на адмирала. Тя е точно след шест седмици, броено от днес. Даго не е човек, който би променил плановете си само защото ти му се изплъзна.

— И тъй това е първото — казах аз. — А дотогава ще трябва да продължаваме пиратския занаят. Не искам да ме държат в затвора шест седмици, докато губернаторът разбере дали съм казал истината или не; ако пък през всичкото това време кръстосваме морето, без да нападаме корабите, които забележим, сред моряците ще възникне подозрение, а може би и брожение.

— Но не бива да убиваме пленници — настоя Дългия.

— Няма да има излишно кръвопролитие — обещах аз. — И тъй след като предупредя губернатора на Санта Галма за проектираното от Даго нападение, сигурно ще ни държат затворени, докато нападението приключи, или може би ще ни позволят да помагаме в отбраната. А

после, ако успеем да убедим губернатора да ни остави този кораб, ще трябва да свършим и една друга работа.

— А каква е тя? — полюбопитствува Дългия Джон.

— Да отидем пак на остров Череп и да вземем съкровището на Даго. Ще бъде невъзможно да го върнем на законните му притежатели, тъй че ще можем да го поделим между хората, които са ми останали верни — Веселушко Прайс, Лен Григс и теб, Дълги Джон. С торбичка гвинеи за всеки ще успеем да се върнем в Англия, да се настаним там и никога вече няма да тръгнем по море да ядем солено месо на някое пробито корито, погрешно наричано кораб.

[1] Изразът „легна на дрейф“ значи, че корабът застава почти неподвижен на място. — Б. пр. ↑

ГЛАВА X

ПЛЯЧКОСАНИ КОРАБИ

Следващите три седмици от живота ми са от тия, към които най мразя да се връщам мислено, понеже ми напомнят за сцени на излишно кръвопролитие и клане. Сега, благодарение на натрупаната с годините мъдрост, съзнавам, че би било игра с огъня, ако бях продължил ролята си на пиратски главатар дори с един ден повече, отколкото бе необходимо. Не можех да изпълнявам тази роля и същевременно да се придържам към стремежа си да не се пролива кръв. Когато някой кораб се опиташе да отблъсне атаките ли, не можех да оттегля хората си и да го оставя да избяга невредим; а когато след ожесточен бой завладявахме такъв кораб, колкото и да желяех да бъда милостив към нашите пленници, често ми бе невъзможно да обузда буйните страсти на командуваните от мен хора.

Онова проклето съкровище, което бях скрил на остров Череп, беше непреодолимо изкушение, подтикващо ме да продължавам да бъда Едноокия. Мисълта, какво значение би могло да има това бъдеще, така бе завладяла въображението ми, че останах глух за увещанията на Веселушко и Лен Григс да се откажа веднага от тази смъртоносна игра. Колко глупав съм бил! Ако бях ги послушал, колко излишни страдания можех да спестя на други хора, да не говорим за многобройните ми безсънни нощи, когато ме преследваше споменът за ужасите, в които участвах.

Може би си заслужава да отбележа една-две случки, станали в промеждутъка преди нападението срещу Санта Галма и неочаквания ни престой на остров Череп. През това време преследвахме и пленихме три кораба и всяко нападение лепваше ново петно върху съвестта ми.

Първия от тях забелязахме по пладне и го настигнахме точно преди мръкване. Тъй като не искаше да се предаде, оръдията ни се насочиха към него и главният артилерист, Джос Гейм, като прояви обичайното си умение, при втория опит събори една мачта.

— Приблѝжи се до борда му — заповядах на кормчията. — Ако не побърза̀ме, ще се мръкне, преди да успеем да се прехвърлим на него.

Испанци с пламнали очи се бяха строили да ни посрещнат и тѝй като не очакваха пощада от нас, бяха готови да умрат в бой. (Когато всички бяхме наскачали на неприятелската палуба, екна залп, който повали моментално пет-шест наши хора.

Другите се поколебаха за мит, ала Дѝлгия Джон и аз се закрепихме на палубата и се заловихме юнашки да сечем наоколо. Не останахме дѝлго без подкрепа. Нашите хора се прехвърлиха през фалшборда с грѝмогласен боен вик, решени да отмѝстят за падналите си другари. Испанците отстъпиха пред свирепия ни щурм, но все пак упорито продължаваха да се бият, въпреки че ние далеч ги превъзхождахме по численост. Спомня̀йки си в разгара на боя за споразумението си с Дѝлгия Джон по възможност да няма излишно кръвопролитие, аз извиках на биещите се срещу нас моряци, че ако се предадат, животѝт им ще бѝде пощаден.

При тези мои думи в боя настѝпи затишие. Пиратите ме загледаха смаяно, сякаш ме помислиха за полудял. Хората от нападнатия кораб също се учудиха, че пират говори за пощада. А думите ми, изглежда, прозвучаха искрено, защото мнозина от тях захвърлиха оръжието си, готови да се предадат, само и само да спасят живота си. Представете си ужаса ми, когато някои от моите хора, след като се бяха поспрели за малко от изненада, продължиха да сечат и да колят и преди да успея да се намеся, убиха неколцина от вече невѝорѝжените противници.

— Подѝл гад — кресна испанският капитан, като скочи към мен със святкаща сабя. Аз се предпазих от яростния му напор и като видях, че е глупаво да се опитвам да му обяснявам, замахнах с все сила и забих юмрук право в стомаха му. Той мигновено се преви и легна безпомощно на палубата, като пѝшкаше слабо.

— Стига толкова избиване — викнах аз и подпомаган от Дѝлгия Джон, заудрях сабите на най-предните от моите хора. — Кѝлна се, че ще съсека следващия, който наруши заповедта ми — креснах гневно, когато Бабаита посегна с оръжието си да промуши испанеца, повален от моя юмрук.

Моряците навъсено прибраха оръжията си и към мен се стрелнаха много гневни погледи. Ала никой не посмя да продума, като ме видяха изпаднал в ярост, вбесен от това, че някои продължиха да се бият след предложението ми да пощадя живота на предалите се, а още повече ме беше яд на себе си, че следвах занаята на Едноокия, с което станах истинският виновник за избиването на хората, захвърлили оръжията си.

Мъртвите бяха хвърлени зад борда и работата по разграбването на кораба започна. Щом плячката бе пренесена на „Нападател“, хората се заловиха с Подготовка за взривяването на плячкосания кораб. Заповядах им да престанат и бунтарският им дух се разпали отново.

— Какво ти е хрумвало, капитане? — изръмжа Малчо, който рядко се бе обаждал в мое присъствие от деня, когато едва не свърших с него, задето не изпълни една заповед. — Да не мислиш да ставаш пастор, а?

Недодяланата му шега накара моряците да се закискат грубо. Те бяха настръхнали, готови да се разбунтуват, ако се намереше смелчак, който да ги поведе. Колкото и голям злодей да беше Едноокия, много показателно за неговото влияние като командир се оказа това, че осемнайсет месеца бе управлявал своя екипаж от главорези и макар че много пъти те насмалко не се бяха разбунтували, все пак винаги бе съумявал да ги обуздае.

— Искаш да знаеш какво мисля? — запитах аз. — Мисля, че е крайно време Малчо да се научи да си затваря устата, иначе ще увисне на мачтата като танцуваща кукла.

От този момент нататък волята ми повече не бе оспорена. Плячкосаният кораб, половината от чийто екипаж бяхме избили, бе пощаден и тъй като все още бе годен за плаване, предоставихме го на оцелелите — ако могат, да се доберат до някое пристанище.

Испанският капитан, съвзел се донякъде от удара, който му бях нанесъл, следеше всяко мое действие с ярост в тъмните си очи. Обаче не помръдна да се намеси, докато пиратите не се спуснаха в лодките и аз самият не се приготвих да ги последвам.

— Убиец! — извика той. — Някой ден може да те срещна пак и да отмъстя за коварството ти. Синът ми лежи там, съсечен от твоите хора, след като се бе предал. А ти му обеща пощада!

— Сеньор! — отвърнах аз на неговия език. — Вие имате пълно право да се гневите, но ви се кълна, че съжалявам за случилото се. С радост бих кръстосал сабята си с вас, ако така можех да върна живота на сина ви. Но вече няма да има никаква полза от това.

— Освен отмъщение — кресна той, устремявайки се към мен с вдигната сабя. Тъй като исках да избегна схватката с него, аз скочих бързо в лодката и заповядах на гребците да подкарат.

— Не само убиец, но и страхливец! — изрева испанецът, като скочи на парапета и се улови за въжетата. Пренебрегнал възможните последици, той насочи пистолет към мен и стреля, но прицелът му бе толкова неточен, че куршумът плясна във водата край борда.

— Я да се върнем и да опечем този дърт глупак — извика Бабаита, а друг вдигна мускета си, за да застреля испанеца, който крещеше и ругаеше като побъркан, докато уплашените му хора го уловиха и дръпнаха от парапета.

— Оставете го — казах аз. — Свали си мускета, Смътс. И без туй вече достатъчно зло му причинихме.

Не пропуснах да забележа ироничните погледи, които си размениха пиратите, но сметнах за благоразумно да се престоря, че не ги виждам. „Едноокия се размеква на стари години“ — каза един от тях, без да си дава труд да сниши гласа си до шепот. „Мек като медуза!“ — подхвърли презрително друг също тъй непредпазливо.

Разбира се, аз трябваше веднага да прекратя подобни бунтовни забележки, но едва ли вече щеше да има полза от думи и заплахи, пък и ме отвращаваше мисълта да проливам повече кръв, била тя и кръвта на тези демони в човешки образ. Затова си седях така, като че ли не чувах нищо, ала в лицето ми нахлу гореща кръв и се радвах, че здрачът скрива изчервяването ми.

Няколко дена минаха в бездействие. Много от хората взеха да настояват шумно да се върнем веднага на остров Череп. Аз отхвърлих предложението им, тъй като бях уверен, че след като установи, че съкровището му е откраднато, най-малко една седмица Даго ще следи това място. Всички пирати роптаеха, задето не се виждат никакви „трофеи“, и целият кораб бе пропит от дух на брожение. Почти ежечасно се случваха кавги и сбивания и всеки път, когато се появявах на палубата, хората ме посрещаха намръщени и с мърморене, което често ставаше така очебийно, че можеше да се нарече открито

бунтарство. Макар че тези обиди ме ядосваха, аз запазвах пълно самообладание, решен да не довеждам нещата до фатален сблъсък, ако той изобщо можеше да се избегне. Откровено казано, през всичкото време се чувствавах като в барутен погреб, заобиколен от врагове, готови всеки момент да хвърлят горяща клечка, която ще ме запрати в небесата.

Напрежението отслабна поне временно, когато един ден в зори се озовахме на по-малко от половин миля от някакъв висок бриг, носещ се в наша посока.

Бабаита, който пръв го забеляза и ме измъкна от койката ми, потриваше радостно ръце, като гледаше към платната му.

— Голяма плячка ще падне, капитане, ще мога да си наваксам оная, дето я изгубих през нощта, когато избягахме с „Нападател“. И се надявам този път да не бъдеш толкова мек с пленниците.

— Няма да бъда толкова мек с екипажа си — бе моят отговор, — ако продължава да мърмори. Целта ни е плячка, нали, а не колко нещастници можем да пратим на морското дъно!

— Бога ми, няма съмнение, ти ставаш пастор — каза тоя тип, но побърза да се отдръпне, когато направих една крачка към него със свити юмруци. Ала дързостта на тоя човек беше достатъчно доказателство за бунтарското настроение на екипажа. Сведенията, донесени от Дългия Джон, Веселушко и Лен Григс, също ме накараха да закопнея за деня, когато съкровището на Даго ще бъде докарано благополучно на брега и „царуването“ ми като капитан Грим ще свърши.

Когато вдигнахме пиратското знаме заедно с ужасния флаг, под който плаваше Даго, видяхме, че хората от палубата на брига се раздвижиха тревожно. Но ние бяхме толкова близо до него, че той нямаше никакъв шанс да избяга и аз се надявах цялата работа да мине без кръвопролитие.

Нашите артилеристи вече бяха заредили оръдията и се целеха. Бързо им заповядах да не стрелят, докато не дам знак. Въпреки това един от тях предизвикателно приближи фитилния палник. Аз бях изтеглил до половина пистолета си, за да го застрелям, но Дългия Джон уреди работата, като повали този тип с удар зад ухото.

— Смърт чака следващия, който не ми се подчини! — извиках аз, надявайки се, че след като изрекох тази закана, не ще стане нужда да

подкрепя думите си с дела. — Кормчийо, доведи кораба до оня бриг така, че да могат да ни чуят.

Бушпритът се вдигаше и спущаше, докато се приближавахме бързо към жертвата си Виждах, че до оръдията му са застанали артилеристи, но изстрел не бе даден, което много ме зарадва. Очевидно капитанът на брига предпочиташе първото враждебно действие да дойде от наша страна, а дотогава се въздържаха от стрелба.

— Хей, вие на брига! — викнах аз, като си направих фуния с шепи, когато корабите се намираха на петдесетина ярда един от друг. — Говори ви пиратският кораб „Нападател“. Възнамеряваме да се прехвърлим на борда ви, но нищо лошо няма да сторим нито на кораба, нито, на екипажа ви, ако не стреляте първи.

— Да предам товара си и на всичко отгоре да рискувам да загубя кораба си, без да нанесе нито един удар? — долетя рязък отговор.

— Да, ако сте благоразумен. И да се съпротивявате, и да не се съпротивявате, пак ще вземем товара ви. Нека това стане мирно и се заклевам, че няма да пострадат нито хората, нито корабът ви.

Настъпи пауза, сякаш капитанът на брига се затрудняваше да вземе решение.

— Каква полза да му хвърляш рози, Еднооки — чу се гласът на някого от екипажа, който внимаваше да не се издаде. — Метни на борда му едно гюлле. Така може да му дойде умът в главата.

— Мълчете! — изревах аз, обръщайки се гневно към екипажа си. — Дълги Джон, разузнай кой проговори преди малко и ми го доведи. А вие, капитане — продължих аз, обръщайки се отново към брига, — поживо, чакам отговор.

— Е, добре, ще се предадем според вашите условия — долетя неохотният отговор, — макар че ми се ще да имам двайсетина души повече и...

— Стига проповеди! — отсякох аз. — И да няма опити за измама. Приблужи ни борд до борд, кормчийо!

Маневрата бе изпълнена умело и след малко абордажните куки придържаха двата кораба здраво един за друг.

Дългия Джон, Лен Григс и Веселушко стояха близо до мен, готови да ме подкрепят, ако някой от пиратите се опиташе да наруши обещанието, което бях дал — никой от екипажа на брига да не

пострада. Капитанът на пленения кораб беше нисък, но чевръст човек, към петдесетгодишен, чието загоряло лице, задебели черти и типичен моряшки вид показваха, че дълги години е прекарал на море. Зад него се бе скупчил екипажът му, повечето бяха с навъсени лица, а един-двама скърцаха със зъби, сякаш нищо не би им доставило по-голямо удоволствие от това да се счепкат с нас, макар и да ги превъзхождахме многократно по численост.

Един човек ми направи особено впечатление. Външно той представляваше странна гледка с дългата си, рошава тъмнокафява брада, която стърчеше като пътепоказател, тъй като държеше главата си отметната силно назад. Така се разкриваше ясно дългата му жилеста шия с толкова изпъкнала адамова ябълка, че сякаш всеки момент щеше да пробие кожата. Но най-поразителната особеност на този човек бяха двете широко отворени, искрящи от гняв очи, в които омразата личеше така ясно, като че наум ни ругаеше, ала в тях се таеше и проблясък на лудост.

Докато пиратите бяха заети с плякосването на кораба, аз следях този човек, страхувайки се да не би да извърши някакво враждебно действие, което би въвлякло двата екипажа в кръвопролитие. Забелязах, че капитанът на брига, явно долавяйки силния гняв, който кипеше у този свиреп на вид стар човек, правеше всичко по силите си да го възпре да не излее гнева си, като го държеше добродушно за ръката И от време на време му прошепваше нещо на ухото. Кокалестите ръце на човека с отчетливо изпъкнали вени ту се свиваха в пестници, ту се отпущаха — явно той се мъчеше да се овладее, защото знаеше, че с един свой открит протест можеше да навлече на другарите си смърт или мъчения.

Убеден съм, че всичко щеше да мине добре, ако не беше една дребна случка. Един от пиратите, Малчо, се приближи, олюлявайки се под огромен вързоп плячка, която бе насъбрал някъде долу. Той се препъна точно пред капитана на брига, вързопът падна от гърба му и блъсна човека с тъмнокафявата брада. Последният не можа да изтърпи това. Загубил самообладание, той дари Малчо с два здрави ритника, преди дребосъкът да се изправи отново на крака, след което веднага изтегли сабята си, готов да се развилнее.

Капитанът на брига направи крачка напред, за да се опита да го възпре. Аз сторих същото, тъй като исках да го спася от последиците

на гнева му. Но и двамата закъсняхме. Брадатият удари Малчо със сабята си в същия миг, когато друг пират стреля с пистолета си в озверелия човек. И пиратът, и морякът паднаха мъртви едновременно.

Как успях да предотвратя поголовно клане на останалия екипаж на брига, не мога да кажа. Следващите няколко минути са объркани в паметта ми. Смътно си опомням, че избих пистолета от ръката на един от пиратите; че Веселушко Прайс се вкопчи с друг, който искаше да ме съсече; че Дългия Джон ревеше на екипажа да се подчини на капитана си и да не върши глупости; и че капитанът на брига коленичи до мъртвия си моряк. Така или иначе редът бе възстановен, плячкосването продължи бързо и още преди пладне отплавахме, като оставихме брига с един убит от екипажа. Колкото и да се мъчех да убедя съвестта си, че брадатият сам си бе виновен, задето го застреляха, дълбоко в душата си аз чувствавах, че отговорността за смъртта на още двама души трябваше да се прибави към престъпленията, които вече бях извършил.

Но съдбата на третия кораб, който нападнахме и завзехме, най-после ме накара да се закълна да сложа веднъж завинаги край на пиратския си занаят. Седем часа гонихме този кораб — „Златна котва“, но в отстъплението си той се биеше така храбро, че ми се щеше да го заловя просто за да възтържествувам над него, ала същевременно се надявах да се изплъзне, за да избегна ново излишно кръвопролитие. Изпълни се първото ми желание, което беше по-силно. Накрая осакатихме „Златна котва“, а след това заплавахме напред-назад покрай него, обсипвайки го с целия запас от гюллета, който имахме на борда си. Дълго време той отвърща достойно на тази бомбардировка, но тъй като срещу един бордов залп, който ни изпращаше, ние можехме да се отплащаме с два, очевидно той нямаше да издържи дълго. Преди да го доведем до такова състояние, че всеки миг да потъне, той свали знамето си и на негово място вдигна бял флаг.

Като грабнах един рупор, аз скочих на полуяота и дадох обичайното си обещание да пощадя живота на хората и да не причинявам повече щети на кораба, ако ни оставят да го плячкосаме безпрепятствено.

Този „пасторски жест“, както подигравателно го наричаше екипажът, в случая предизвика по-скоро смях, отколкото гняв, както бе ставало обикновено. В смеха на моряците обаче се долавяше странна нотка, в която имаше нещо злокобно. Аз не можех да сторя почти нищо

друго, освен да приканя към тишина, защото начинът, по който се смееха, не ми харесваше; затова, когато капитанът на „Златна котва“ прие условията ми, пратих на кораба му малък отряд под командването на Дългия Джон.

Няколко от лодките се върнаха при „Нападател“ препълнени с плячка, която бе струпана върху палубата на две купчини, едната от които трябваше да се подели незабавно между хората, а другата да се прибере в трюма. Както обикновено, тази работа бе свършена бързо и методично и преди да изтекат и няколко часа, видях, че Дългия Джон и хората му, изпълнили задачата си, се отблъскват от борда на нападнатия кораб.

Хората в лодките бяха в много весело настроение. Само дългия Джон и Лен Григс, който бе подкрепял помощника, не се присъединиха към всеобщия гръмогласен смях и груби закачки. Някои шеги, в които помощникът не участвуваше, много допадаха на нехранимайковците под негово командване.

— Не знам какво им става — прошепна Дългия Джон, когато се прехвърли на борда. — Не се опитвах да закачат хората на „Златна котва“, вършеха работата си много бързо. Ала непрекъснато си смигаха й се подхилвах, сякаш са намислили някаква шега. Право да ти кажа, това не ми харесва.

— Няма защо да се безпокоиш — отвърнах аз, но въпреки смелите си думи бях неспокоен. — Просто са в добро настроение, предполагам. Във всеки случай много им е смешно, като си помислят, че Едноокия става светец. Сигурно им е трудно да проумеят какво се случва напоследък с техния капитан. Обзалагам се, че самият Еднооки рядко е проявявал милост.

— Колкото лъв би побягнал от агне — съгласи се помощникът с усмивка. — Ах, Бърт, щастлив ще бъда в деня, когато напусна завинаги този дяволски кораб.

Докато се отдалечавахме от разграбената „Златна котва“, с учудване забелязахме, че нашите хора гледат назад към нея, а лицата им изразяват очакване. Вселушко Прайс и Лен Григс се смесиха с пиратите, за да се опитат да научат причината за всичко това. Но екипажът не им казваше нищо, защото знаеше за дружбата им с нас.

Внезапно Дългия Джон ме улови за ръката.

— Гледай! Гледай! — каза той, сочейки развълнувано назад към плячкосания кораб.

Светкавично разбрах причината за цялата веселост на пиратите. Нищо чудно, че изслушаха развеселени обещанието ми пред капитана на „Златка котва“ да не сторя зло на неговия кораб. Очевидно те бяха намислили предварително какво да направят със следващия завзет кораб. Когато погледнах назад, дебели спираловидни стълбове дим се издигаха от палубите на кораба, който бяхме разграбили.

Ликуващият вой на моряците от тази гледка заглуши гневния ми вик. Няколко минути те бяха като луди. Уловиха се за ръцете като деца, които играят на „въртележка“, и заподскачаха по палубите, ревейки грубиянски песни.

Гневът ми, който пламна като огън в мига, в който видях горящия кораб, внезапно охладня, но стана неизмеримо по-страшен. Аз бях решен или да се върна и да се опитам да спася екипажа на обречения кораб, или да умра при този опит. Като дадох знак на Дългия Джон и другите двама приятели да извадят оръжията си, аз изтеглих своите пистолети и бавно се прицелих в обезумелите от веселост хора.

Те изглеждаха толкова погълнати от своя див и варварски танц, че не обръщаха внимание какво правя. Единия пистолет насочих към Бабаита, другия — към Черния Джим, и двамата нещо като водачи на останалите. Пръстите ми се опряха плътно на спусъците и почти ги натиснаха, но се поколебах да убия дори негодници като тях, без да им дам възможност да спасят живота си.

Ето защо в последната секунда промених решението си и стрелях с единия пистолет над главите на развеселените пирати. Песента им секна в миг и мнозина останаха в позата, в която се намираха.

— Размирни кучета! — ревах аз. — Веднага се връщаме на кораба, който сте подпалили.

Бабаита беше опиянен от успеха на плана и сляп за всякакво благоразумие.

— Я го чуйте Едноокия, бърбия пастор — подзе той и посегна към пистолета си. Преди да успее да го приготви за стрелба, моят проговори и оръжието му изтрополя на палубата. С ругатня той стисна ранената си китка с лява ръка.

За една кратка секунда изглеждаше, като че моряците ще се впуснат към нас и ще ни пометат. Но видът на моите поддръжници и насочените ни пистолети, както и липсата на водач, ги възпря.

Без да губя време да презареждам пистолетите си, аз взех сам кормилото и оттам закрепях команди, които бяха изпълнени, макар и неохотно. Бавно поехме обратно при насрещен вятър, като нито за миг не изпусках от очи нещастната „Златна котва“.

Пожарът я бе обхванал бързо и сред обгърналите я гъсти валма дим вече се виждаха подскачащи огнени езици, които скоро запълзяха нагоре по мачтите и зализаха лакомо платната. Но не виждах хората от горящия кораб да се спущат в лодките си и като поразпитах, узнах, че лично Бабаита ги е направил негодни за плаване, докато вниманието на помощника е било отвлечено другаде.

Преди да се приближим достатъчно, за да можем да помогнем с нещо, се чу страшна експлозия и небето потъмня от горящи или почернели отломки, изхвъркнали високо във въздуха. Без да обръщам внимание на падащите останки, аз продължавах напред с надежда да пристигна поне навреме, за да спася някои от екипажа на кораба. Но макар че търсихме дълго, намерихме само един човек, почти в безсъзнание, вкопчил слабите си пръсти в почерняла греда.

Той бе вдигнат внимателно на борда и положен на палубата. Като съзря Дългия Джон, когото вероятно сметна за капитан на нашия кораб, той се поизправи на лакът и го загледа с омраза.

— Дано и твоят кораб да свърши като моя — изрече човекът напрегнато. — Ти обеща да пощадиш живота на хората ми и да запазиш кораба, ако ви оставим да ни грабите безпрепятствено. Ние изпълнихме нашата част от споразумението, а в замяна на това вие изгорихте кораба ми и избихте моите хора. Има бог на отмъщението и може би той ще се погрижи да ви сполети участта, която заслужавате. Вие, пиратите, сте изметът на моретата, гниеци водорасли, и заедно с всички честни моряци аз ви заплювам.

Той се изплю безсилно на палубата и презрението му прониза сърцето ми като с нож. Засрамен, коленичих до него, готов да му помогна, но последната му предизвикателна постъпка му бе струвала живота.

ГЛАВА XI

ИЗОСТАВЕНИ НА ОСТРОВ ЧЕРЕП

„Край на пиратството!“ — такава клетва дадох аз и Дългия Джон, Лен Григс и Веселушко Прайс, бяха много доволни да чуят решението ми. А и самите моряци не възразиха нищо, когато заповядах корабът да поеме курс към остров Череп. Приближавахме се предпазливо, очаквахме да заварим там скрити един или повече от корабите на Даго. Опасенията ни се оказаха неоснователни. След като обиколихме целия остров, за да се уверим в това, ние вкарахме кораба си в едно удобно убежище от североизточната му страна и спуснахме котва.

На другия ден всеки член на екипажа гореше от нетърпение да слезе на брега. „Съкровище“ — тази магическа дума беше на всяка уста, а мисълта за съкровището — във всяко сърце. Неколцината, които трябваше да оставя на борда, за да пазят кораба, ме гледаха накриво.

Преди лодките да отплават за брега, аз се разпоредих, ако намерят Бърт Дебнъм или Сондърс Тъмния, да ги вържат, да запушат устата им и веднага да ги доведат при мен. Най-много се страхувах да не би Сондърс Тъмния да се разбъбри, че капитан Грим е мъртъв, и моряците, разбрали, че съм измамник, да забравят страха, който Едноокия дълги месеци бе всявал сред тях с деспотичната си власт, да ме уловят и да ме погубят.

Търсачите се разделиха на групи от по трима-четирима и на всеки отряд бе възложено да изследва определена част от острова. Ако станеше нужда, един изстрел от дългобойното оръдие на „Нападател“ щеше да послужи като сигнал за връщане.

Моят отряд се състоеше от Веселушко Прайс, Лен Григс и Сюъл. На последния аз започнах все повече и повече да се доверявам, след като го опознах по-добре. Научих, че се бил заканил да издаде заговора на другарите си да опожарят „Златна котва“, и затова го държали вързан за койката му, докато работата свърши. Макар че все още не му

бях разкрил самоличността си, чувствувах, че така или иначе той с охота ще ме подкрепи срещу останалия екипаж.

Бях уредил нещата така, че онази част от остров Череп, която трябваше да изследваме, да включва мястото, където бях заровил съкровището на Даго. По мое нареждане през нощта Веселушко Прайс бе скрил една лопата на острова, недалеч от мястото, където възнамерявах да копая.

Лен Григс и Сюъл сложих на пост така, че да виждат всекиго, който тръгне в посоката, която възнамерявах да поема, но да не виждат мястото, където беше заровено съкровището. Веселушко Прайс отиде да донесе лопатата и докато го нямаше, аз огледах внимателно, за да се уверя, че наоколо няма някакво скривалище, откъдето някой би могъл да ме следи. Едва след като се убедих, че никой не ме наблюдава, тръгнах да посрещна Веселушко и го поставих на пост като другите, докато се върна.

Като си спомня за постъпките си, сега разбирам, че са били безразсъдни и рисковани. Пламенното ми желание да узная дали Сондърс Тъмния е извадил съкровището на Даго или не, беше толкова силно, че не исках да чакам по-благоприятна възможност да проверя това. Късметът беше на моя страна: изрових съкровището, установих, че е все още непокътнато, и го зарових отново, без никой да разбере това.

Веселушко Прайс скри лопатата, а аз се върнах там, където се бяха спотаили Лен Григс и Сюъл. Последният несъмнено беше много любопитен какво съм правил, но не посмя да ми задава неудобни въпроси. Останалата част на деня прекарахме в изследване на определената ни част от острова и на смрачаване се върнахме на „Нападател“ със същата вест, както и останалите отряди: „Нищо за отбелязване.“

Следващият и по-следващият дни бяха прекарани все така в търсене на Сондърс Тъмния и на предполагаемия дезертър Бърт Дебнъм или на следа от съкровището на Даго. Един от моряците дори взе да копае наслуки, надявайки се по някакво чудо да попадне на мястото, където е заровено златото. Друг пък, запален от слуховете, че заровен метал бил откриван само с потрепване на лескова пръчка, държана леко в ръка, си отрязва клонче от някакво дърво и тръгна с него да обикаля острова, почуквайки тук-там с надежда, а на лицето

му бе изписано най-идиотско изражение на напрегнат размисъл. От време на време този човек надаваше ликуващ вик и подканяше другарите си да копаят, но въпреки своите усилия те не изровиха нищо и след няколко часа, изгубени в напразно произволно копаене, хванаха „иманяра“ и го хвърлиха заедно с гадателската му пръчица и всичко друго в морето. Когато се измъкна без пръчката си, той вече беше излекуван от иманярската си страст.

На всички скоро им омръзна тази работа — много труд, без никаква награда — и завикаха да тръгнем отново по море, където ги очакваше плячка. Аз се противопоставих енергично на исканията им, защото знаех колко безсилен бях да ги възпра да не подгонят първия търговски кораб, който забележат.

На четвъртия ден, както винаги, веднага след закуска слязохме на острова. Денят беше прекрасен. Морето имаше цвят на топаз, а златистите пясъци и разкошните палми зад тях прибавяха към картината своите ярки краски в такава чудна хармония, която само природата може да прояви при съчетаването на багрите. Шумовете, идващи от острова, бяха в очарователно съзвучие с ярките цветове и във веселия птичи хор почти не се долавяше неблагозвучна нотка.

Никой от хората не беше склонен да дири съкровището и без възражение ги оставих да се излежават на плажа. Самият аз възнамерявах да отида до мястото, където бях заровил Едноокия, за да видя дали няма някакви признаци гробът му да е бил разравян.

— Ти стой тук — казах на Дългия Джон. — Лен Григс и Веселушко ще те подкрепят, в случай че хората се разбунтуват. Отваряй си очите. Те са в лошо настроение.

— Слушам! — изрече той по-сериозно от обикновено. — Според мен най-добре би било, ако тримата се качим на кораба и оставим другите да безделничат тук. Така ще има много по-малка вероятност да ни нападнат ненадейно.

— Много добре, Джон. Нека бъде така. Аз пък ще се поразходя малко сам.

— На твое място аз бих взел със себе си някого — посъветва ме помощникът. — Винаги има опасност Сондърс Тъмния да се навърта наоколо. Ако някой дойде с теб, вероятността Тъмния да те нападне е по-малка, отколкото ако си сам.

— Не ме е страх, Джон. Защо...

— Не съм казвал, че те е страх, Бърт. Не от страхливост трябва да бъдеш разумен и предпазлив. Не забравяй, че Тъмния е способен да запрати нож в гърба ти.

— Добре де. Ще взема със себе си Гейм. Той не обича да се бие, тъй че няма защо да се страхувам от някакво вероломство от негова страна. А и самото му присъствие може да предотврати всякакво нападение на Сондърс Тъмния, ако той е още на острова, в което много се съмнявам.

Джос Гейм бе готов да възнегодува, че ще бъде лишен от очакваното мързелуване, но като видя, че няма що да стори (защото размахвах в ръка здрава тояга), с мъка се изправи и тръгна подире ми. Аз вървах с наведена глава, замислен дълбоко, без да поглеждам ни надясно, ни наляво. Ако се бях оглеждал, може би нямаше толкова лесно да стана жертва. И тъй двама души, скрити зад едно високо дърво, изскочиха внезапно и преди да успея да извадя оръжие, за да се защитя, бях повален с жесток удар по главата.

За щастие носех морска фуражка и това отчасти смекчи силата на удара. Макар и зашеметен, аз не загубих съзнание и имах благоразумието, да не мърдам, докато извиваха китките ми отзад и ги връзваха грубо. Бях толкова омаломощен, че всяка съпротива беше обречена на неуспех; ако се борех, почти положително щяха да ме сполетят нови удари, а може би и смърт.

— Няма смисъл да го връзваш повече — изръмжа един от нападателите ми, в когото познах Черния Джим, макар че главата ми се маеше така, че го виждах да се върти. — Ти го светна така по кратуната, че Едноокия никога вече няма да стъпи на кораб.

— Когато искам, аз наистина удрям здравата — съгласи се Бабаита, другарят му, като се изправи на крака. — Право в главата го цапардосах. Както казваш, Черньо, той никога вече няма да помръдне.

— За по-сигурно нека му забия нож — предложи Джос Гейм и тръгна към мен, за да изпълни закана си. Аз го гледах безпомощно през полуотворенн клепки. В очите му имаше кръвожадно изражение, от което тялото ми потръпна.

— Казах, че аз ще го убия — озъби се Бабаита и удари на дребния човечец такава плесница, че той се завъртя като пумпал. Ножът падна от ръката му съвсем близо до мен.

Джос заруга нападателя си, но млъкна, когато Бабаита пристъпи към него, сякаш да го удари повторно. Тогава дребният човечец се обърна и побягна, като че го гонеше цяла тайфа канибали. Вместо да се втурне подире му, Бабаита се обърна към Черния Джим.

— Дали са пречукали Дългия Джон и другите? — каза той.

Сякаш в отговор изгърмя дългобойното оръдие на „Нападател“. От виковете на задоволство, които двамата негодници нададоха, заключих, че това е сигнал, с който им съобщават, че са се справили с другарите ми. Като ритна за последен път проснатото ми тяло. Черния Джим пое обратно към брега с тромаво подтичване, следван отблизо от Бабаита.

Още преди да се загубят от погледа ми, аз задърпах въжетата, с които бях вързан, горящ от нетърпение час по-скоро да се освободя и да се притека на помощ на другарите си. Зашеметяването ми бе кажи-речи преминало и скоро успях да заема седнало положение. Очите ми се спряха на ножа, който бе паднал от ръката на Гейм, и аз мълчаливо се запромъквах към него. Да се обърна така, че острието на ножа да допре до въжетата, с които бях вързан, се оказа далеч по-трудно, отколкото би могло да се предположи, и сигурно съм се извивал и гърчил повече от час, докато най-сетне успях да се обърна така спрямо ножа, че с голям труд и търпение ми се удаде да прережа овързалите ме въжета.

Още няколко минути ми бяха нужни, за да разтрия изтръпналите си крайници и да възстановя кръвообръщението в тях, и като се изправих, затичах към морето. Забравил всякаква опасност, аз се промъкнах бързо през дърветата, опасващи плажа. Спрях на брега, обзет от ярост.

„Нападател“ бе далеч от брега и се насочваше към открито море. На върха на мачтата му се развяваха предизвикателно знамето на Даго и зловещият череп с кръстосани кости.

— Изоставен — извиках силно аз, ала то беше нищо в сравнение със страха, че верните ми другари са убити. Дългия Джон, Лен Григс, Веселушко и аз много се бяхме привързали един към друг, като братя по съдба, постоянно изправени пред лицето на смъртта. Страхът, че съм загубил тези мои чудесни приятели, ме вледени.

Натъжен до дън-душа, аз тръгнах по брега, докато стигнах до мястото, където обикновено спираха лодките на „Нападател“.

Изведнъж нададох нов вик на отчаяние, защото тук една до друга се издигаха три пресни пясъчни могилки...

— Значи все пак са мъртви, мъртви — извиках и хълцайки като дете, коленичих до гробовете им.

— Ще живея само за да си отмъстя — заклех се гневно, когато се посъвзах от първоначалния пристъп на мъка. — Ще открия чия ръка е погубила всеки от тях и ако доживея дотогава, всички те ще заплатят с кръвта си.

Желанието ми да видя за последен път лицата на другарите си ме подтикна да разровя с шепи най-близката могилка. Разхвърляйки пясъка, открих гърба на самия помощник. Той лежеше ничком, със завързани отзад китки и омотани с въже крака. Когато видях тези въжета, сърцето ми подскочи в гърдите. „Защо са го вързали, ако е мъртъв?“ — пробяга мисъл в ума ми. И наистина, щом изрових дългото тяло на помощника и го обърнах с лицето нагоре, видях, че още диша, макар и едва доловимо. Оставих го да се свести доколкото може и се залових да изравям второто тяло. Тук открих Лен Григс, овързан също като помощника, и когато допрях ухо до гърдите му, за моя радост установих, че сърцето му все още бие силно.

— Значи все пак тримата ми приятели са живи — извиках аз, обезумял от ликуваща радост, и заработих трескаво, за да освободя и Веселушко Прайс от пясъчния му товар. Радостта ми обаче помръкна внезапно. Когато най-сетне разкрих тялото му, видях дълга кама, забита до дръжката в гърба му. Бедният, верен Веселушко е бил промушен изотзад.

За миг скръбта ме сломи и аз коленичих на пясъка, забравил, че двама души в безсъзнание се нуждаят от моите грижи. Изохкването на единия от тях, макар и слабо, ме накара да се отърся от горестта си.

Извадих сгъваемия си нож и бързо прерязах въжетата, с които бяха вързани двамата ми живи другари. След това прочистих ноздрите и устните им от пясъка и се залових да им помогна да задишат отново. Скоро усилията ми бяха възнаградени: първо Лен Григс, а после и помощникът отвориха помътени очи и не след дълго се съвзеха напълно.

— Бедният Веселушко Прайс! — забеляза помощникът, когато с леко олюляване се изправи на крака. — На него дължа живота си.

— Да! — съгласи се Лен Григс. — Веселушко беше истински герой. Много ми е жал, че убиха тъкмо него.

— Разкажете ми какво се случи — помолих аз не толкова от желание да узная, колкото от нужда да разсея с нещо мъката си. Горкият Веселушко Прайс! Той предано ми бе помагал, когато ме измъчваха на „Дръж!“, задето се бях промъкнал тайно. Не пожела да се раздели с мен, когато пиратите можеха да го свалят на някой плодороден остров, и беше непоклатим като дъб на борда на „Страшни“ и на „Нападател“. А сега лежеше тук и никога вече нямаше да види Англия, убит, както сам бе предрекъл, на палубата на пиратски кораб. Бях готов да се разплача като дете, задето бях загубил такъв приятел.

— Няма много за разправяне — рече помощникът, — само една кратка история за вероломството на екипажа. Смятам, че всичко е било замислено от Бабаита, но и Черния Джим има пръст в тая работа. Ала никой от тях двамата не участвува в нападението срещу нас.

— Така е — казах аз, — бяха заети другаде. — И им разказах как ми устроиха засада и ме повалиха.

— Това научихме по-късно — продължи Дългия Джон. — Едва след като ни хванаха, от приказките на моряците разбрах кои са водачите им. Както си опомняш, уговорихме се Веселушко, Лен Григс и аз да се върнем на „Нападател“, докато ти си с Джос Гейм по някаква работа. Е, взехме малката лодка и загребахме към кораба, но за голямо мое учудване мнозина от моряците наскачаха в най-голямата лодка и ни последваха. Най-напред ми хрумна да им наредя да останат на брега, но разсъдих, че няма смисъл да правя това, още повече че в държането им нямаше нищо заплашително. Погрижихме се обаче да заредим pistolетите си и се събрахме на групичка, гърбом към мачтата. Мисля, че никой от нас не очакваше неприятности, ала не искахме да ни изненадат. Но, Бърт, макар и кротки на вид, моряците бяха дошли на борда, за да ни убият или да ни пленят. Сега, когато теб те нямаше — а те продължаваха да те смятат за Едноокия, — мислеха, че е настъпило време да уредят сметките си с нас. И възнамеряваха да ни убият възможно най-хладнокръвно, гадове такива. Когато се качиха на кораба, те се пръснаха, като че всеки отиваше да си върши своята работа, и до един се изпокриха. Разбрахме истинските им намерения, когато край ушите ни пропищя залп от pistolетни изстрели. И не

всички пропуснаха целта си. Мен ме улучи куршум в месестата част на бедрото, а и теб също те умериха, нали, Лен?

— Да! Само драскотина по рамото.

— Я по-добре да се погрижа за нея — намесих се аз, като забелязах кърваво петно на ризата му. Въпреки възраженията му настоях да превържа раната и установих, че съвсем не е драскотина, както я бе нарекъл тоя юнак, а в действителност дълбока, макар и не опасна рана. Ето защо, докато Дългия Джон продължаваше да разказва за случилото се, аз опипах раната с пръст да потърся куршума, а Лен Григс седеше търпеливо и мълчеше, макар че по челото му избиха капчици пот от болка. Излишно е да описвам с пълни подробности колко трудно извадих куршума; най-после успях и направих превръзка. Въпреки грубостта на хирургическата ми намеса раната заздравя лесно, само след няколко дена се образува нова тъкан и Лен почти забрави, че, е бил раняван.

— И тъй — продължи помощникът — нямаше смисъл да стоим там да ни надупчат като решето. От първите им изстрели се бяхме отървали леко, но едва ли късметът ни щеше да продължи. Бедата беше там, че моряците бяха разпръснати. Не можехме да ги атакуваме, защото докато се завтечем към едни, други ще изскочат зад нас и ще стрелят в гърба ни. Лен Григс се сети какво да правим „Бягайте към кърмовата рубка — каза той, — там ще трябва да ни нападнат фронтално.“ „Прав си“ — викнах аз и тримата хукнахме към укритието. Но моряците се оказаха по-смели и по-съобразителни, отколкото очаквах. Преди да успеем да стигнем до кърмовата рубка, една групичка изскочи да ни пресече пътя и като видяха, че се бием, други също се впуснаха към нас от скривалищата си. Боят беше жесток, макар и кратък. Дори и ти да беше там, дегизиран като Едноокия, съмнявам се дали щеше да ги спреш. Те бяха озверени, решени да ни сразят. При първия щурм пистолетите ни видяха сметката на трима от тях, ала останалите или не обръщаха внимание на труповете, или стъпваха върху тях, за да се целят по-отвисоко. Бяха като същинска глутница вълци, които са обградили жертвата си и вият в трепетно очакване всеки миг да се нахвърлят върху нея.

— Да — подкрепи го Лен Григс, — още преди да започнем, знаехме, че този път сме обречени, но се бихме доколкото можехме, което не трая дълго. При един от първите пристъпи сабята бе избита от

ръката ми и макар че успях да поваля един от тия зверове, другите се нахвърлиха отгоре ми и ме помъкнаха към палубата. Ала не им беше тъй лесно да се справят с помощника, макар че по едно време го повалиха на колене и щяха да го прободат в сърцето, ако не беше Веселушко Прайс. Той се бореше с един от пиратите, но успя да се отскубне и се хвърли към Дългия Джон точно когато един от пиратите бе замахнал с нож към него и промуши Веселушко.

— Веселушко падна напред върху плещите ми — каза помощникът, — отначало помислих, че някой от екипажа е скочил на гърба ми. С усилие се изправих на крака и отхвърлих тежестта от себе си. Когато видях трупа на Веселушко и разбрах, че той е дал живота си, за да ме спаси, почувствувах, че ще полудея. Червено було падна пред очите ми и яростно размахвах сабята си, решен да избия колкото Мога повече негодници.

— И мисля, че щеше да победи цялата им банда, колкото и безстрашни да бяха — обади се Лен Григс, — ако се водеше ръкопашен бой. Видях, че съсече двама от пиратите, а трети принуди да избяга куцешком от полесражението. Останалите отстъпиха пред него, смаяни от храбростта му. Помощникът се втурна натам, където се биех аз, и хората, с които се бях счепкал, побързаха да ме оставят, за да се махнат от пътя му. Но видях как един пират зад него, който бе внимавал да не, влиза в обсега на сабята му, вдигна паднал на палубата пистолет. Той се прицели в гърба на Джон и натисна спусъка. Извиках радостно, когато ударникът падна безрезултатно, което показваше, че оръжието е празно. Но радостта ми бе краткотрайна. Като разбра, че пистолетът е вече изпразнен, човекът го улови за цевта и със свистене го запокити във въздуха.

— Трябва да ме е цапардосал здравата — забеляза помощникът мрачно, разтривайки тила си. — Главата ми още бръмчи като детски пумпал, макар и не чак толкова силно, колкото когато стъпих на палубата на „Нападател“ за първи път. Не зная колко време съм бил в несвяст... но сигурно достатъчно дълго, за да вържат ръцете и краката ми и да сторят същото с Лен. Така или иначе, когато помътненият ми мозък се избистри, чух как моряците се съветват какво да правят с нас. Някои искаха да ни хвърлят веднага зад борда, ала един изтъкна, че ако Едноокия не бъде премахнат, ще побеснее, като научи какво са направили с Веселушко Прайс, без да се броят останалите им

престъпления. Друг предложи веднага да отплават с „Нападател“ и щяха да го направят и да оставят другарите си Бабаита и Черния Джим на острова, ако поне някой от тях умееше да управлява кораба. Но с изключение на мен нямаше нито един на борда, който да може да определя курса, затуй трябваше да почакаат Бабаита, който някога е бил помощник на търговски кораб. Гръмнаха с дългобойното оръдие, за да известят на другарите си на брега, че са завзели кораба, и след малко наблюдателят съобщи, че Бабаита, Черния Джим и Джос Гейм тръгват от брега с лодка. „Изглежда, че са очистили Едноокия“ — изръмжа един от тях, които гледаха как лодката се приближава към „Нападател“. Това ме уплаши много не само защото се боях за самия себе си, но и защото съм привързан към теб, Бърт.

Помощникът млъкна малко смутен, понеже като повечето англичани никак не обичаше да показва чувствата си. Аз му протегнах ръка и той я стисна. От силното му ръкостискане и от блясъка в очите му разбрах за неговата дружба всичко, което думите му не бяха успели да изразят.

— И тъй, Бърт — продължи помощникът, — когато Бабаита и другарите му се качиха на кораба, първите му думи ме накараха да изстена. „Убихме го, момчета — провикна се той. — Никога вече Едноокия няма да се меси на екипажа си, поне докато духът му не почне да витае около нас. А мисля, че кажи-речи всички ние се боим от него повече в телесна форма, отколкото като дух.“ — Хората, на които донесе тази новина, с радост завикаха „ура“, а аз се гърчех в напразните си усилия да скъсам въжетата, с които бях вързан. Да можех да се освободя само за десет секунди, щях да платя на Бабаита за убийството, което мислех, че е извършил. Те се обърнаха към Бабаита, когато веднага избраха за свой нов капитан, да реши какво да правят с Лен и с мене. Смятайки те за умрял, вече не бързаха както по-рано да вдигнат котва и направиха някои много страшни предложения как да се отърват от нас. Бабаита обаче заяви, че възнамерява да ни свали на брега, което никак не можех да проумея, тъй като веднъж го бих с камшик за бунт и той едва ли бе забравил това. По дупките, от които ти ни изрови, можеш да съдиш каква беше действителната му цел.

— Да, гад такъв — вметна Лен Григс. — Ако някога пак ми се изпречи този злодей, един от двамата ни ще престане да живее.

Поставиха ни с лицето надолу в изкопаните от тях гробове и дори завидях на Веселушко Прайс, когото положиха до нас, защото е страшно дори да си помисли човек, че ще умре, погребан жив. Те не бяха запушили устите ни и очакваха да се развикаме за милост. Аз не съм страхливец, ала трябваше да ухапя до кръв устните си, за да попреча на устата си да нададе страха, който ме изгаряше. Благодарение на това и на решението си да не се посрамя пред Джон се сдържах да не се разрева като пеленаче.

Дългия Джон се засмя — по-скоро с горчив смях, който беше напълно естествен след ужасното му преживяване.

— А аз започнах да се моля, долен, гаден пират, аз се молах и знаеш ли каква беше молитвата ми? Молах се да имам сили да мълча като теб, Лен, и да не доставя на тия зверове удоволствието да ме чуят да крещя за милост.

— Малцина биха мълчали, ако знаят, че ще бъдат погребани живи — рекох аз, питайки се същевременно дали самият аз щях да издържа и да не се посрамя като мъж. — Но чудно е, че сте живели толкова дълго. Сигурно много време сте стоели в „гробовете“ си, ако се съди по разстоянието, което бе преплавал „Нападател“, докато ви открия.

— За това трябва да благодарим на Бабаита — мрачно се усмихна Дългия Джон. — Той каза на хората си да ни покроят леко с пръст, за да живеем и да страдаме по-дълго.

Известно време след това седяхме мълчаливи и макар че поне двама от нас бяха водили грешен, живот, смеехме да благодарим на бога, загдето бе спасил живота ни и може би ни даваше възможност за някакво изкупление.

— Какво ще правим? — запита Дългия Джон внезапно.

Аз самият си бях задал този въпрос и отговорът дойде веднага.

— Ще се опитаме да предупредим губернатора на Санта Галма — казах. — Сега това е необходимо повече от всякога. Там има английски жени и деца. Ако успеем да ги спасим, по този начин може да изкупим донякъде злодеянията, които извършихме напоследък. Ще си построим сал или лодка и ще тръгнем по море с надеждата да ни приберат навреме, за да предупредим за проектираното нападение на Даго. Но първата ни работа е да погребем клетия Прайс.

Така и направихме: тъжно и смирено положихме тялото му в дълбок гроб, изкопан под една палма.

— Бедният Веселушко Прайс — каза Лен Григс и това беше надгробният надпис, издълбан в сърцата ни.

— Аз почти му завиждам — рекох, докато стояхме загледани в гроба му. — Неволите му свършиха, той спи спокойно. А кой знае дали накрая моето тяло няма да виси на бесилката, оковано във вериги като предупреждение към други, които се изкушават да свържат съдбата си с пирати?

ГЛАВА XII

ЛУДИЯТ КАПИТАН

Ще бъде отегчително да описвам всички наши опити да си построим кану или сал, годни да ни отведат от остров Череп. Още отначало ни затрудняваше много липсата на сечива. Аз имах само ножа, изпуснат от Джос Гейм, а Дългия Джон и Григс — по един сгъваем нож. Без секира обаче отсичането на подходящи за нуждите ни дървета беше почти невъзможно.

Поради липса на секира трябваше да помислим за други средства и тъй като помощникът имаше в джоба си прахан и огниво, сметнахме, че огънят ще ни бъде мощен служител. След известно обсъждане решихме да се опитаме да построим кану. Несъмнено един сал щеше да бъде по-надежден, но пък много трудно се управляваше. С кану можеше донякъде да се поддържа определен курс и ако не ни прибереше някой кораб, възнамерявахме да направим отчаян опит да стигнем с гребане до Санта Галма, тъй като имахме приблизителна представа в коя посока се намира. Всъщност и тримата много добре знаехме, макар и да не изказвахме гласно мисълта си, че ако не ни вземе някой кораб, сме обречени на гибел. А крехкото кану, което успеехме да измайсторим, нямаше да бъде в състояние да ни преведе през многото мили, които ни деляха от Санта Галма.

Много пъти бях готов да се откажа от плановете си, свързани със Санта Галма, да остана на острова и да заживея блажено от природните му богатства. Това беше съблазнителна идея. В Санта Галма по всяка вероятност щяха да ме обесят въпреки добрите ми намерения, а островът предлагаше безгрижен живот, при който почти всичко необходимо за нашите нужди само чакаше да бъде откъснато. Но споменът за верния Веселушко Прайс ме караше да се придържам към първоначалното си решение. Присъединявайки се към пиратския екипаж, аз бях виновен за смъртта му. Отвращавах се от себе си, задето се бях съгласил да се бия под знамето с черепа и кръстосаните кости; но още повече ме отвращаваше това, че след смъртта на капитан Грим

продължих пиратския занаят. Чувствувах, че ще изкупя до известна степен престъпленията си, ако успея да спася Санта Галма от нападението на Даго.

Кануто, което най-после построихме, бе издялано от едно право дърво, растящо близо до брега. Повалихме го, като запалихме огън в корените му, който подклаждахме с гориво, докато основата на дънера бе отчасти прогорена и не можеше вече да издържа тежестта на дървото — то падна в очакваната от нас посока. Ножовете ни послужиха да окастрим клоните, а после прегорихме кухня по дължината на дървото, както бях чувал да правят обикновено туземците. Обгорената вътрешност издълбахме и огладихме, като използвахме търпеливо сгъваемите си ножове. В края на краищата се получи нещо, общо взето, грубо, но някак успяхме да го пуснем на вода, като го претърколихме до морето върху цилиндрични подставки.

— Изглежда твърде ненадеждно — изказа се Дългия Джон, когато кануто се наклони силно на една страна и имаше опасност да се преобърне. Като изрязяхме значителна част от дървесината откъм по-тежката страна, възстановихме равновесието, но сметнахме, че не бива да отплаваме от острова, докато не измайсторим кил, който да държи лодката изправена.

Това беше най-трудната работа. Накрая успяхме да свършим и нея, като използвахме едно високо, тънко дърво, което отсякохме с ножовете си. То имаше плътна, яка дървесина и едва се държеше над водата. Закрепихме го с дървени клинове на дъното на нашата лодка по дължина, а с въжетата, използвани за връзването ни, провесихме два-три камъка с подходящи размери. Крайният резултат представляваше любопитна гледка, но все лак годен за плаване, доколкото можехме да постигнем това с бедния асортимент от сечива, с които разполагахме.

Снабдяването с припаси беше също труден проблем, особено що се отнася до водата. Но тъй като знаехме, че лодката ни едва ли ще да издържи много дни в открито море, не се нуждаехме от голям запас храна и вода. Разрязяхме пет-шест кратуни и ги напълнихме от островния извор, а известно количество раци и стриди, допълнени със запас от кокосови орехи и плодове, ни осигуряваше всичката храна, от която щяхме да се нуждаем по време на дръзкото си начинание.

Преди да напуснем острова, аз заведох другарите си на мястото, където беше заровено съкровището на Даго. Те втренчиха очи в него и

дълго стояха занемели. Дългия Джон пръв възвърна способността си да говори.

— Какво възнамеряваш да правиш с това богатство? — запита той. — Да го вземеш в кануто ли?

— Не защото лесно можем да попаднем на самия Даго или на друг пиратски кораб. Във всеки случай, ако ни приберат, ще трябва дълго да даваме обяснения за това съкровище. Ще го скрием на друго място, колкото е възможно по-надеждно. Ако някой от нас се измъкне жив от това приключение, съкровището ще го чака.

Заровихме го при лунна светлина, като грижливо си отбелязахме някои ориентири, по които щяхме да познаем мястото. След това легнахме да спим — последната ни нощ на острова, защото щяхме да отплаваме в зори.

Ала мен сън не ме хващаше. Другарите ми лежах наблизо, Лен Григс — на една страна, положил глава върху протегнатата си ръка, а Дългия Джон — по гръб и хъркаше юнашки. Завидях на съня им, защото във въображението си аз преживявах отново кошмарните дни, които бях прекарал на ония кървави кораби — „Страшни“ и „Нападател“. По-добре, подсказваше съвестта ми, да си бях останал контрабанден пътник на „Дръж!“, макар и тормозен, отколкото да помагам в избиването и измъчването на много доблестни моряци. Спомних си за сина на испанския капитан, убит, след като бе хвърлил оръжието си. Спомних си за платнохода, опожарен, след като бях обещал на капитана му да не пострадат нито корабът, нито екипажът. Спомних си и за много други случки, всяка от които ме пронизваше с болка. И накрая си помислих за бедния Веселушко Прайс, който бе загубил живота си, след като от вярност бе останал с мен на пиратския кораб. Застенах от мъка, като си спомних греховете си и злодеянията, за които всъщност, аз бях виновен.

Изнурен да лежа буден, с гъмжаща от кошмарни спомени глава, най-после станах и тръгнах да се разходя. Не съзнавах накъде отивам, но скоро се видях пред гроба на Веселушко.

Погледнах грубия кръст, който бяхме побили над главата му, и мозъкът ми пак загъмжа от спомени.

Когато след малко вдигнах очи и видях в залива закотвен висок кораб, за миг помислих, че той е халюцинация. Но почти веднага

проумях, че е действителен и че ми се представя възможност да избягам от острова, и закрещях от силно вълнение:

— Платно! Платно!

Ехото повтори думите ми: „Платно! Платно“, но се сетих, че първо трябва да събудя другарите си и да стигнем колкото може по-бързо до брега, да не би непознатият кораб да отплава през нощта и да ни остави само крехкото кану. Ето защо хукнах с всички сили обратно, като се провирах и дори прескачах храстите по пътя си, препъвах се в камъни и се блъсках в дървесни стволове, докато най-сетне, задъхан, натъртен, но ликуващ, застанах до спящите си другари и ги разтърсих грубо, за да ги събудя.

— Какво има? — попита тревожно Дългия Джон, посягайки към една сопа.

— Кораб! Кораб! — завиках аз. — В залива е Бързо! Бързо! Може да ни закара до Санта Галма.

— Ами ако е Даго? — предположи Дългия Джон — В такъв случай по-добре да се скрием.

— Не е Даго, сигурен съм в това — отвърнах, — нито който и да е от корабите, които бяха с флотата му в оня ден, когато се качихме на неговия кораб. Все пак — продължих, осенен от внезапна мисъл — струва ми се, че и по-рано съм виждал някъде този кораб. Спомням си ясно очертаанията му.

— Най-добре първо да го разучим тайно — изсумтя Дългия Джон, преднамерено обливайки със студен душ възкръсналите ми надежди. Както ми каза по-късно, тогава той помислил, че сънувам или си въобразявам, че виждам кораб в залива.

— Да, да — подкрепи го Лен Григс трезво. — Ако избързаме, сами ще си пъхнем главите в примката. Ще го разгледаме добре скрити между дърветата, преди да се осмелим да се качим на него.

Когато стигнахме удобно място, откъдето можехме да наблюдаваме закотвения кораб, Дългия Джон се развълнува почти колкото мен.

— Но това е един от корабите, които сме нападали — отсече той. — Я да видим, как се казваше? Аха, това е испанецът, разбира се. Не си ли спомняш?

Много живо си припомнях. Беше корабът, чийто капитан бе стрелял срещу мен, когато се отдалечавахме с лодки от плякосания му

съд, и имаше пълно право, защото по моя вина синът му бе намерил смъртта си.

— Изключено е да се качим на борда му и да помолим да ни закара до Санта Галма — рече Лен Григс — Хората му бързо ще познаят, че сме от пиратите, които го нападнаха.

— Аз пък не съм толкова сигурен, Лен. Можем да свалим част от дрехите си, а другите да накъсаме на дрипи. Не е благоразумно да се качвам на борда му в дрехите на Едноокия. Но вижте! Ако съблека тази куртка — и подкрепих думите си с дело, — и разкъсам панталоните си на парцали, кой ще познае, че съм бил капитанът на „Нападател“? Вие двамата сте изложени на още по-малък риск.

— Ще ти кажа откровено, това не ми харесва — заяви Григс. — Оня испански капитан те огледа добре от глава до пети с проницателните си очи. Бас държа, че всяка твоя чертица се е запечатала ясно в мозъка му. Какво ще кажеш ти, Дълги?

Дългия ме огледа продължително и критично, като сви устни, преди да отговори.

— Хм, има известен шанс, макар и, откровено казано, малък. Имайте предвид, че Бърт тогава носеше превръзка на окоето си. Сега вече я няма. И как е възможно един пиратски капитан да бъде намерен изоставен и безпомощен тук? Според мен има известен шанс.

— Тогава ще се възползуваме от него — заявих аз; и макар че Лен Григс още се съмняваше, а Дългия Джон съвсем не беше въодушевен, те тръгнаха предано с мен към мястото, където бяхме скрили примитивното си кану.

— Каквото и да се случи — казах аз, — трябва да се опитаме да предупредим Санта Галма. Дори и да ни закарат там оковани, за да ни съдят като пирати, все пак ще можем да изкупим злодеянията, които сме извършили, като предотвратим нападението на Даго. Макар че ти не заслужаваш такава участ, Лен, защото не си се присъединявал към екипажа на „Нападател“.

Спряхме се отстрани до кануто, преди да направим последната стъпка, която можеше да ни доведе до позорна смърт. За миг си помислих дали да предложа на Лен Григс да остане на острова, с надежда да бъде прибран от някой минаващ търговски кораб. Един поглед върху суровото му, но честно лице ме накара да променя решението си. Въпреки че помощникът и аз бяхме вършили злодеяния,

Лен Григс ни бе удостоил с приятелството си и беше готов да отиде навсякъде с нас, дори и пътят ни да водеше към бесилката. Сякаш подтикнати от някаква обща, макар и неизказана мисъл, всеки от нас протегна ръка и тримата си ги стиснахме горещо; при докосването усетихме как ни прониза странна тръпка на мъжество и другарство.

— Имам чувството, че ни очаква опасност — каза Дългия Джон, — но няма защо да се страхуваме, свикнали сме на опасности. Каквото и да се случи, приятели, ще бъдем рамо до рамо, нали?

— Ще бъдем рамо до рамо! — повторихме ние и всеки знаеше, че другите говорят истината.

Мълчаливо се качихме на нашето разхлопано кану и Лен Григс размаха греблата, а помощникът управляваше с помощта на грубо издялано кормило. Дълго преди да стигнем до сянката на кораба, аз извиках силно: „Ехей!“, тъй като не исках да ме вземат за враг.

— Кой сте вие? — долетя глас от кораба, макар че не можех да различа никаква фигура на палубата му.

— Трима прокуденици, от един месец изоставени на този остров — отговорих аз на испански, нарочно преувеличавайки времето, което бяхме прекарвали на остров Череп, за да не ни заподозрат, че сме участвували в нападението срещу закотвения кораб.

— Не трябва да се качвате на борда — каза гласът. — Най-добре се върнете на острова. Това е нещастен кораб и много опечален.

— Нима ще откажете да вземете на борда си корабокрушенци? — извиках аз.

— Не отказваме, само предупреждаваме. Ако дойдете на борда, това ще бъде на ваша отговорност. Както казах, имаме си тревоги.

— Пригответе се да ми подхвърлите въже — бе моят отговор и с мощни загребвания Лен Григс подкара кануто. Човекът, който ни следеше от палубата, почака почти да се приближим до борда и чак тогава се показа, след което с кратко „Дръж!“ пред носа ни бе хвърлено въже с примка.

Дърпайки бързо ту с едната ту с другата си ръка, аз притеглих кануто до борда на кораба, а после се изкатерих по въжетото. Дългия Джон и Лен Григс ме последваха и застанахме един до друг на палубата в очакване човекът, който ни бе следил, да продължи разтвора.

Луната грееше толкова силно, че лесно можехме да различим чертите на човека, а и самите ние бяхме ярко осветени. Въпреки това той вдигна фенера, който държеше в ръка на височината на рамото СИ, и се взря в нас със свъсени вежди като през гъста мъгла.

— Можем ли да се видим с капитана? — попитах аз. — Или той спи?

Едва произнесох тези думи и отдолу избухна гръмлив и продължителен лудешки смях, от който по цялото ми тяло полази студена тръпка на страх.

— Не, не спи — отговори човекът, който държеше фенера. — Де да спеше! Минаха много тягостни дни, откакто пиратският кораб, проклет да е, прати, главорезите си на борда ни. Много тягостни дни и нощи, и мисля, че оттогава не е мигвал. Луд е той, съвсем луд. Те убиха сина му, разбирате ли.

Колкото и обикновени да бяха последните му думи, те жегваха по-дълбоко от всякакво гневно обвинение. Човекът ни гледаше, като че очакваше да коментираме казаното от него, но като видя, че мълчим, продължи:

— Сега той живее за едно-единствено нещо. Отмъщение! С часове седи, размишлява и точи ножа си. Понякога тича насам-натам из кораба и замахва с ножа си срещу всекиго, когото види. Луд е той, луд; а това е един нещастен кораб. Аз съм стар и ако послушате съвета ми, ще се върнете на брега, докато имате време. Нищо освен гибел и смърт не очаква ония, които плават с този кораб.

— Защо не оковете капитана? — предложи Дългия Джон, пренебрегвайки съвета на испанеца.

Старият моряк ни изгледа със съжаление.

— Кой може да избегне съдбата си? — попита той. — Та нали циганката му предрече всичко това вечерта, преди да отплаваме? „Синът ти ще падне от лъскава стомана“ — каза тя, но капитанът и синът му (който стоеше до него) само се изсмяха и се потупаха един друг по гърба, смятайки това за голяма шега. Ала сабя на пират го съсече и сега той лежи, увит в хамака си, с привързана за тялото оловна тежест, за да не изплува. „Ти ще убиеш най-добрия си приятел“ — предрече тя и капитанът пак се изсмя, защото той и помощникът му бяха приятели от дълги години като Давид и Йонатан^[1]. Ала се случи точно така, както бе казала.

— А как стана? — попитах аз.

— Нали ви казах? След като пиратските лодки ни оставиха, трябваше да задържим капитана, защото искаше да стреля по тях, а се бояхме да не би да се върнат и да подпалят кораба. След това той седя кажи-речи един час, загледан в мъртвия си син, подпрял брадата си с ръка. После внезапно се засмя диво, както го чувате сега, и скочи на крака. Грабна една сабя, която още се търкаляше на палубата с потъмняло от кръв острие, и взе да я размахва насам-натам като луд, каквото си и беше. Помощникът тръгна към него, заговори му кротко, замоли го да се прибере Долу в каютата си й да си почине малко. Ала докато помощникът беше все още на шест ярда от него и нищо не подозираше, капитанът се хвърли върху му, както хрътка се хвърля към гърлото на елен. Помощникът нямаше възможност да се защити. Той падна, в същия миг лудостта на капитана премина и той застана, загледан в най-добрия си приятел, когото току-що бе убил, от сабята му продължаваше да капе кръв. „Проклетата циганка каза истината — извика той и захвърли сабята така, че тя падна далеч в морето. — Син и приятел загубени в един и същи ден. Жестоко, жестоко, жестоко!“ Може да ви се стори глупав начинът, по който ви разказвам, но точно тази дума изрече, трижди я повтори, кънтеше в ушите ми като най-печалния погребален звън, който е звучал някога.

— Направи ли циганката и други предсказания? — запита Лен Григс след малко.

— Да, направи; и дано старческите ми очи видят предреченото, което ушите ми чува. „Ще закараш врага си с твоя кораб до бесилката — каза тя, — но корабът ти ще потъне в деня, когато той умре!“ Ала си мисля, че ако някога капитанът пипне пирата, чиито хора убиха сина му, няма да си прави труда да го пази за бесилото. Според мен тутакси ще го погуби, ако някога съдбата предаде неговия враг в ръцете му.

От време на време разказът на стареца се прекъсваше от оня страховит писклив смях, ако могат да се нарекат така звуците, в които имаше повече страдание, отколкото веселост. Внезапно, докато стояхме мълчаливо и размишлявахме върху разказа на стария човек, отдолу долетя поредният изблик на смях, по-ужасен от когато и да било преди, но последван от трясък на чупени мебели и тежък тропот.

— Пак го е хванала лудостта — извика нашият придружител с тревожен глас. — Скрийте се бързо. Свийте се зад люковете.

Тозчас потърсихме предложеното ни убежище и се скрихме тъкмо навреме. Когато коленичих там със свито от страх сърце, надникнах предпазливо иззад скривалището си. Видях капитана с оголена сабя, която лъщеше под лунната светлина, и дори от мястото, където се намирах, ми се стори, че съзрях в очите му див проблясък на лудост.

— Убиецо! Убиецо! — закрещя той. — Покажи се де! — После замръзна на място, сякаш очакваше отговор на предизвикателството си. Но като не го получи, продължи, говорейки през всичкото време с висок пронизителен тон. — Страх те е, а? Но ще те намеря аз, ще те намеря. Ти уби сина ми, а аз ще убия теб. Къде си? Къде си? Покажи се, убиецо, убиецо, убиецо!

Гласът му стигна до такъв див крясък, че усещах като че тъпанчетата ми ще се спукат. След това той почна да сече, да мушка и да се брани, сякаш имаше насреща си невидим за нас противник. По едно време замахна надолу с такъв тържествуващ вик, че си помислих: с разстроения си мозък сигурно си въобразява, че е убил своя мним противник. Въпреки това той не прекрати бойните си действия. Завъртя се със скок, като че друг неприятел го застрашаваше изотзад, и започна пак да се брани и да намира, придружавайки всичко това със същия лудешки смях и крясъци на тържество или отчаяние.

— Горкият човек! — каза Дългия Джон. — Съвсем се е побъркал. Но е лудост да го оставят да броди свободно и да върши поразии. Би трябвало да бъде окован във вериги.

Старецът повдигна рамене, сякаш се мъчеше да ни обясни нещо, което не бяхме достатъчно схватливи да разберем.

— Така му е писано, не виждате ли? — рече той. — Този кораб е прокълнат кораб, а екипажът му е в ръцете на съдбата. Кой сме ние, та да си въобразяваме, че можем да се месим на провидението?

„Капитанът не е единственият луд на борда“ — мина ми през ума, но не казах нищо на глас. Вниманието ми все още бе насочено главно към капитана, който сега с все сила сечеше мачтата. Под лунната светлина той представляваше страшна фигура, размахвайки сабята с цялата си енергия, обзет от безумна жажда за мъст, обаче напразно хвърляше усилията си върху едно безжизнено дърво.

Не зная какво привлече вниманието на лудия капитан. Сигурно някой от нас бе предизвикал лек шум, докато наблюдавахме лудешките

му безумства, или може би слухът му, изострен от лудостта, бе доловил слабите звуци на шепнещи гласове. Или пък го подтикна някакъв сляп инстинкт. Каквато и да беше причината, изведнъж той престана да нанася удари на мачтата, обърна се кръгом и задуши въздуха като животно, усетило присъствието на своя враг, после изрева с диво предизвикателство и скочи към мястото, където се бяхме скрили.

Не ни оставаше нищо друго, освен да излезем от скривалищата си, за да отбегнем бесния му напор, или да го посрещнем смело. Аз избрах второто, разчитайки по-скоро на миролюбиво държане, отколкото на някакво оръжие, за да усмиря гнева му.

Когато излязох от скривалището си, той опря дивия си щурм и застана неподвижен, вирайки се в мек объркано, учудено и изпитателно. После взе отново да се приближава, но този път бавно, стъпка по стъпка, като след всяка крачка спираше. Продължи така до момента, когато останаха да ни делят само три крачки, и двамата се загледахме право в очите.

Испанецът все още държеше в ръка сабята си, макар че тя вече не бе вдигната, готова за удар. Що се отнася до мен, аз не посягах към някакво оръжие. Стоях със скръстени на гърдите ръце, наглед безпомощен, ако капитанът нападнеше, ала леко повдигнат на пръстите на краката си, готов да отскоча назад или настрана в случай на опасност. Исках да избягна всякакво сблъскване, ако изобщо това бе възможно, и се мъчех да усмиря лудостта в мозъка на неприятеля си, като гледах право в него и напругах цялата сила на волята си, за да го обузда.

Очите му ме хипнотизираха. Клепачите бяха силно зачервени, а сред бялото, което окръжаваше зениците, личаха малки червени вени. Самите очни ябълки се въртяха непрекъснато, сякаш притежателят им беше неспособен да гледа съсредоточено каквото и да било. За миг видях да проблясва в тях жажда за убийство, после съмнение, след това страх. Накрая те престанаха да се въртят за малко, докато постепенно споменът възкръсваше в тях.

— Той носеше парченце плат, парченце чер плат на окото, си! — изрече капитанът. — Ала сигурно това е той. Дали дяволът не му е върнал окото? Кълна се в мъртвия си син, знаейки, че е той.

Лудият по-скоро измънка, отколкото изговори тези думи, но въпреки това аз разбрах смисъла им и се приготвих за нападението му.

То дойде внезапно, както светкавица озарява раздирано от буря небе. Дори без предупредителен проблясък в очите, само с една-единствена дума „Убиец!“, с която ме предизвика, той замахна към мен със страхотна сила.

Добре, че не се наложи да разчитам на ловкостта си, за да избегна удара. Колкото и да бях бдителен, нападението му беше така неочаквано, че ме завари неподготвен. Спаси ме Лен Григс, като рязко ме дръпна към себе си, та замахващата надолу сабя не ме улучи и вместо в мен оръжието се заби дълбоко в палубата, а нападащият политна напред и падна тежко на главата си. За мое облекчение той остана да лежи неподвижен там, където бе паднал.

Първият ми подтик беше да навикам на другарите си да избягаме от този кораб обратно на острова. Но това не стана, защото в същия миг си спомних за опасността от нападение на Даго срещу Санта Галма. Каквото и да се случеше, аз трябваше да се опитам да предупредя губернатора на тази крепост. Междувременно обаче имаше опасност да бъда убит от лудия капитан; плахо се надявах, че разпознаването ми като пиратския главатар, който бе нападнал кораба му, може би беше само мимолетна приумица на един разстроен ум.

Лен Григс бе коленичил до изпадналия в безсъзнание капитан и го преглеждаше дали е ранен. Ала човекът, който ни бе помогнал да се качим на борда, сега се бе отдръпнал от нас и когато Дългия Джон се приближи до него да му поиска ръчна аптечка, той отстъпи назад уплашен.

— Капитанът има право. Вие сте пирати и тъкмо вие сте убили капитанския син. — С тези думи той вдигна до устните си свирка и изсвири остро; след малко се появиха прозяващи се моряци, рипнали от койките си.

— Какво има пък сега? — запита сънливо първият, щом стъпи на палубата. — Охо! Кой са тези хора?

— Пирати... пиратите, които нападнаха нашия кораб. Обкръжете ги. Не им позволявайте да избягат!

Лен Григс (който се бе изправил) и Дългия Джон чакаха да им покажа как да действуваме. Аз не сторих нищо и така тримата бяхме обкръжени от новодошлите, които, като видяха, че сме невъоръжени, скоро се престрашиха.

— Кораб на луди ли е това? — попитах аз гневно. — Първо вашият капитан се опитва да ме убие, а после вие ме наричате пират. Аз и приятелите ми вече от цял тягостен месец сме изоставени на този остров. Как бихме могли да имаме нещо общо с ограбването на вашия кораб?

— Ако сте изоставени от един месец, значи казваш истината — не сте могли да бъдете между пиратите, които нападнаха нашия кораб. Какво ще кажете, а? Не е ли той техният предводител, човекът, който обеща да пощади живота на ония от вас, които хвърлят оръжията си?

Свирепи очи ме гледаха злостно. Моряците изучаваха чертите ми, свиха се юмруци, ръце стискаха оръжия и постепенно те познаха, че наистина аз съм пиратският главатар.

— Или е самият оня дявол, или негов двойник! — изръмжа един от тях.

— Аз пък не съм толкова сигурен — възрази друг. — Човекът, който ни нападна, имаше черна превръзка на окото си.

— Може би! Но това не значи, че е бил без око. Може да е било маскировка.

Някои от моряците все още не бяха уверени. Старият човек, който ги бе повикал със свирка на палубата, се помъчи да ги убеди.

— Погледнете другите — каза той. — Никого от тях ли не познавате?

— Старият Стан е напълно прав — извика един от тях възбудено. — Кълна се, че оня високият беше между тях. Тоя мечок едва не ме съсече.

Не знам дали действително ни познаха или не, но сега мнозина подкрепиха първите. Внезапно те се втурнаха към нас. Недостойно е да те пленят или убият без борба и Дългия Джон с яростен замах на десния си юмрук просна на палубата първия човек, който го докосна. Лен Григс и аз се присъединихме към боя, противодействайки, доколкото можехме, с голи пестници срещу оръжията на нашите нападатели. Но тъй като те ни превъзхождаха по численост, пък и бяха въоръжени и разярени, съпротивата ни не можеше да трае дълго.

— Убийте тия бесни кучета — крясна нечий глас, но секна внезапно, защото Лен Григс нанесе на говорещия ловък удар право в устата, разцепи устната му и оня политна назад.

— Не ги убивайте — разнесе се над врявата треперливият глас на Стан. — Това удоволствие трябва да предоставим на капитана. Вържете ги здраво и ги смъкнете долу.

Убеден съм, че викът на стареца спаси живота ни. Колкото и разярени да бяха нападателите ни, те се вслушаха в думите на по-възрастния си събрат. Оръжията, които допреди секунда се размахваха яростно, сега се затъркаляха по палубата и моряците се нахвърлиха върху нас, мъчейки се да ни повалят.

Дългия Джон се сгромоляса почти веднага, повален от петимашестима испанци, ала съвсем не победен, защото купчината хора върху му се повдигаше и се гърчеше, докато той се бореше да се освободи. Някой скочи върху мен изотзад и една ръка обви гърлото ми така, че едва не ме удуши. Лен Григс се втурна да ми помогне, но четирима юначаги се нахвърлиха върху него и въпреки усилията му го повалиха под общата си тежест.

Всъщност ние нямахме никакъв шанс, но продължавахме да се борим. Чак когато увиха около глезените и китките ни въжени примки и ги стегнаха здраво, най-сетне се признахме за победени.

— Така и третото предсказание на циганката ще се сбъдне — каза старият Стан, като ме гледаше злобно и се мъчеше да спре кръвта, която течеше от носа му. — Вържете ги за мачтата, момчета. Когато капитанът се съземе, ще ни каже какво да правим с тях.

[1] Според библията пастирът Давид, който убил великана Голиат, бил направен военачалник от царския син Йонатан, с когото завързал горещо и искрено приятелство. — Б. пр. ↑

ГЛАВА XIII В САНТА ГАЛМА

Зазори се, а ние все още бяхме вързани за мачтата. Капитанът отдавна бе отведен долу; той пъшкаше силно, но не се бе свестил както трябва. Останалата част от нощта бяхме прекарали много мъчително, страдахме телесно от въжетата, с които бяха пристегнати изтръпналите ни крайници; страдахме и душевно при мисълта, че ще бъдем убити от един луд капитан и така желанието ни да предупредим Санта Галма може никога да не се изпълни.

— Искрено съжалявам, че те въвлякох в това — казах аз на Лен Григс, но той се отнесе пренебрежително към страданията си.

— Нали сме другари? — рече той. — Пък и още не сме умрели. Капитанът може да възвърне разсъдъка си, когато се свести, и тогава ще можем да го убедим да ни закара като пленници в Санта Галма.

Уви, напразна надежда! Около два часа след зазоряване се чу ужасният смях, който така бе късал нервите ви предишната вечер, и това послужи да ни извести появянето на капитана на палубата.

— Къде е моят враг? — кресна той, като се оглеждаше. — Аха! — възкликна, когато ме съзря. — Най-последно ще си отмъстя!

Впусна се към мен като диво животно с безумен гняв в очите и пяна на устата. Дори когато дереше лицето ми с нокти, аз го съжалих, че скръбта бе помътила толкова мозъка му, пък виновник за смъртта на сина му бях аз.

— Не зная за какъв ме смятате — успях да избъбря, преструвайки се на спокоен, — но знам, че не съм извършил нищо, с което да заслужи това.

Думите ми явно проникнаха в неговия разстроен мозък, защото той отстъпи крачка назад и ме изгледа лукаво.

— Значи ти не си пиратът, така ли? — подсмихна се подигравателно. — И не си пратен в ръцете ми, за да си отмъстя, така ли? — И избухна в сатанинския си кикот, а пръстите му се прегънаха

като нокти на хищна птица, когато се приготви да задере отново лицето ми.

— Пиратът имаше само едно око — обади се един човек от екипажа му. Моряците ни бяха наобиколили и наблюдаваха лудия си капитан; изглежда, и този човек като останалите не беше убеден, че сме пирати. Капитанът се извърна светкавично към него.

— Кой казва това? Значи не си убеден, понеже има две очи, а? Ей сега ще оправим това.

Той се обърна пак към мен и ме обзе ужасен страх, че се готви да извади окото ми. Ако такова беше намерението му, гласът на друг човек от екипажа ме спаси.

— Лепни едно черно парцалче на илюминатора му, капитане, и веднага ще видим дали е пиратът или не.

Предложението бе изпълнено. Аз отново бях принуден да играя ролята на Едноокия, а вярвах, че съм я изоставил.

— Убедихте ли се сега? — запита капитанът, като се завъртя към тях. Разнесе се единодушно ръмжене в знак на съгласие, примесено с ругатни, с които ме обсипаха заради мъртвите си другари.

— А сега иде ред и на отмъщението! — извика капитанът. — Кой ще послужи на капитана си с нож? И то остър. Искам да го забия дълбоко в черното му сърце!

Предложиха му десетина ножа. Един по един той опитваше острието им с върха на палеца си и един по един ги слагаше настрана, докато стигна до ножа на стария Стан. Взе го, опита го, подсвирна от задоволство, опита го пак, после се обърна към мен.

— Ти донесе смърт на сина ми — каза той. — Да видим готов ли си да посрещнеш същата участ.

Като се изключи първоначалното му яростно нахвърля-не срещу мен, сега лудият капитан беше сравнително спокоен в движенията си, което го правеше още по-зловещ в моите очи. Изтръпнал и уморен от толкова дългото стоене завързан здраво, аз бях почти сломен душевно. Криво-ляво успях да събера колкото кураж ми бе останал, благодарение на което можах да застана смело срещу капитана, когато той взе да се приближава с бавни, но застрашителни крачки.

Капитанът задържа голото острие точно пред непокритото ми око, после сложи ръка на ризата ми. Едно силно дръпване и дрехата се разцепи на две, оставяйки голите ми гърди готови за ножа.

Моят мъчител допря ухо до гърдите ми.

— Слушай как бие сърцето ти — каза той. — Туп! Туп! Туп! Туп! Отмерено като тракане на шпил^[1]. Ами когато върхът на този нож стигне до сърцето ти, а? Тогава то ще спре, нали, и ще престане да бие? Ти ще умреш, ще умреш, ще умреш... като моя син, когото уби, ти... — И с лош епитет на устните вдигна ножа.

— Прав си, удряй! — извиках аз съвсем невъзмутимо. Бързата смърт щеше да ме избави от мъчителната болка. Но думите ми възпряха удара му.

— Аха! — каза той, потупвайки се лукаво по челото. — Искаш бърза смърт, така ли? Но не. Тя ще бъде бавна, бавна, бавна, та очите ми да се наслаждават на мъките, на които ще те подложат.

Капитанът се ухили глупаво в лицето ми, после ме заплю. Виждах, че настроението му е променливо като самото море. Всеки миг той можеше да ми нанесе смъртоносен удар, макар че в моментите на просветление искаше да остана жив — и да страдам.

— Ето къде трябва да влезе острието — каза той, като бодна кожата точно над сърцето. — Малко по-надълбоко, а? Така добре ли е? Не, не! Не бива да забивам прекалено надълбоко. Това значи да не страдаш вече, а аз искам да те виждам как страдаш. Искам да чувам как крещиш за милост, подъл злодей такъв.

И така мъчението продължаваше. Веднъж или дважд гневът му пламна така, че почти не можеше да се владее и вдигна ножа с намерение да ме убие. Ала всеки път отменяше решението си тъкмо навреме, за да спаси живота ми, наслаждавайки се на изтезанието, което търпях.

Най-после нервите ми престанаха да издържат повече. Кръвясалите му очи наедряха като стриди и изглеждаха като че се приближават все повече и повече, сякаш да ме погълнат. С вик на ужас припаднах.

Когато започнах да се свестявам, лежах на палубата, ръцете и краката ме боляха ужасно, но то беше нищо в сравнение със страшната болка, която цепеше главата ми. Отворих незакритото си око и ярката дневна светлина така заслепи зеницата ми, че незабавно пак го затворих и се замолих смъртта да ме избави от страданията.

Груби ръце поднесоха канче вода до засъхналите ми устни. Колко чудно ме освежиха тия няколко капки, които се процедиха в

гърлото ми. Аз лежах спокойно, докато болката постепенно премина, и се огледах да видя къде съм.

Слава богу, нито аз, нито другарите ми вече не бяхме вързани за мачтата. Те лежаха близо до мен и все още овързани като мен, но не толкова здраво, че да спре кръвообръщението в крайниците ни. Испанците бяха проявили известна милост към нас, като ни бяха преместили така, че да не ни достигат преките слънчеви лъчи.

Щом видях, че съм се свестил, старият Стан, който ми бе дал вода, се погрижи и за другите ми нужди. Той ми донесе храна и развърза ръцете ми, за да мога да ям. Въпреки болките си успях да преглътна няколко хапки осолено говеждо и да поема още една солидна глътка вода. През това време вече се бях съвзел достатъчно, за да полюбопитствувам какво се бе случило след припадъка ми.

— Къде е капитанът ви? — попитах стария Стан. — Защо все пак не ме уби?

— Не ти ли казах за третото пророчество на старата циганка? — отвърна той. — Ти ще бъдеш закаран до бесилката с този кораб, тъй рече тя, макар че корабът ни ще загине в деня, в който умреш.

— Но капитанът искаше да ме промуши с нож, готов съм да се закълна в това.

— Как можеше да се бори той със съдбата? Ръката му беше вдигната да те убие, след като ти припадна, не мога да отрека това. Ала преди да се спусне, дойде небесно знамение.

— А какво беше то? — запитах аз.

— Един скрипец се откъсна от такелажа и се сгромоляса на палубата зад него. Той се обърна и облещи очи, като че му се бе явило някакво видение. „Не е дошло времето“ — изрече и ножът се изплъзна от безжизнените му пръсти.

Няколко минути мълчах и не смеех да задам съдбоносния въпрос.

— Какво ще стане с мен? — успях да запитам най-последно.

— Не бой се, няма да се отървеш от наказание за престъпленията си. Както виждаш, корабът е в движение. Толкова бързо, колкото могат да ни носят вятърът и вълните, ние те водим към гибел на бесилката.

— Къде ме водите? Кажете ми — настоявах аз.

— В Санта Галма — отговори старият Стан и изрази учудването си, като видях как на устните ми се появи усмивка на задоволство. — С

нетърпение ли очакваш това, а — запита той, — та чак се усмихваш при мисълта, че ще увиснеш на бесилката, окован във вериги? Съвсем друго ще бъде изражението на лицето ти в деня, когато нозете ти престанат завинаги да се допират до земята.

Излишно е да разказвам за всичките ни страдания през това кратко пътуване до Санта Галма. Даваха ни само толкова храна и вода, колкото да не умрем. По половин час дневно ни развързваха един по един и ни позволяваха да походим насам-натам по палубата за раздвижване. През останалото време лежахме и се измъчвахме. Но поне аз бях щастлив, защото знаех, че нося на Санта Галма предупреждение, което щеше да послужи като известно изкупление за всички престъпления, които бях вършил на ония кървави кораби — „Страшни“ и „Нападател“.

Влязохме в пристанището на Санта Галма късно една вечер и капитанът не можа да дочака до сутринта, за да занесе на брега вестта за залавянето на прословутия Еднооки. Той заповяда веднага да се спусне лодка и с мъка слезе в нея, като ми напомни, че още на другия ден ще увисна окован на бесилката. Върна се към полунощ и прекара останалите тъмни часове седнал до мен, като ту ме обсипваше с всякакви ругатни, каквито му дойдеха на ум, ту описваше живо изтезанията, които щях да изпитам, и смъртта, която ме очакваше, щом бъда свален на брега, ту загубваше самообладание и едва не ме убиваше със собствените си ръце. В един от тези случаи насмалко не ме удуши, та загубих съзнание и когато отново дойдох на себе си, ужасно се страхувах, вирайки се в безумните му очи, че в последния момент може да ме убие и така да ми попречи да предупредя губернатора на Санта Галма.

Настъпи утро, спокойно и ясно. Лудият капитан нареди да ме измият, избърснат и облекат в една от неговите униформи. Искаше да ме представи на жителите на Санта Галма, това беше гордост за него и държеше да ме направи привлекателен в техните очи. В бързането си да ме отведе на брега, за да ме покаже на островните обитатели, той временно забрави за смъртта на бесилката, към която ме водеше.

Развързваха краката ми, същата „услуга“ направиха и на Лен Григс и Дългия Джон. Казаха ни да станем и да слезем в лодката, която чакаше до борда.

Вестта на капитана се бе разнесла мълниеносно. Когато лодката ни опря до кея, видях два реда войници, които чакаха да ни поемат, а от двете страни на улицата, откъдето трябваше да минем, се бяха стълпили безброй хора.

Какво ужасно мъчение е да вървиш между тълпи от себеподобни и да не чуваш нищо друго освен гневни ругатни и хули. Лудият капитан крачеше начело на малката процесия, съвсем обезумял от вълнение. За него имаше възгласи „ура“, примесени със смях, предизвикан от чудноватите му постъпки, защото от време на време той притичваше назад да ми удари плесница Или да ме заплюе. За тримата пленници имаше само псувни. Враждебни очи ни гледаха злостно, груби гласове ни ругаеха, мръсни пестници се размахваха към нас. Дори децата дюдюкаха подигравателно и с красноречиви жестове показваха какво ще ни сполети: като слагаха ръчички около гърлата си, изплезваха езици и въртяха очи, те имитираха човек, който се задушаваше.

Така вървахме около триста ярда. Тълпата жадуваше да види как ще страдаме след малко за престъпленията си и два пъти се опита да се докопа до нас. Охраняващите ни войници подхвърляха добродушни закачки на най-настойчивите зяпачи и ги отблъскваха, като спущаха прикладите на мускетите си върху пръстите на краката им или си служеха ловко с лакти. Само веднъж ме докосна друга враждебна ръка освен ръката на лудия капитан, но отговарящият за нас дребен офицер действа така бързо, че обезкуражи всякакви по-нататъшни опити да ме закачат.

Човекът, който посегна към мен, широкоплещест здравеняк с голяма рошава черна брада, бе изблъскал грубо настрана двама от войниците и се бе приближил до мен. Тъй като бях вързан, аз не можех да направя нищо, за да отбегна застрашителния му юмрук, но се постарях да посрещна очаквания удар с безстрашен поглед.

— Ти уби брат ми, измет такъв — кресна той прегракнало. — А сега, ей богу, ще...

Дребният офицер го прекъсна, като мушна цевта на пистолета си в корема му.

— Остави го на мира — каза офицерът спокойно. — Моята работа е да предам поверения ми пленник на губернатора. Не искам да му занеса труп — труп не може да се обеси!

Тъй като pistolетът беше много силен аргумент срещу всякакви своеволия, великанът бе принуден да се върне обратно в тълпата, оставяйки ме да се утешавам доколкото мога с мисълта, че ще бъда заведен при губернатора.

Преди да стигнем до губернаторската резиденция, стана нещо неочаквано. Неравният път, по който се движехме, вървеше малко по нанагорнище. Когато пресичахме под прав ъгъл една улица, едно от разклоненията на която водеше към брега, от ъгловите къщи изскочиха две групи хора. Те хукнаха към нас, размахвайки оръжия.

— На помощ! Да спасим Едноокия! — чух вик сред крясъците и разбрах, че наистина се опитваха да ни спасят. Това бяха бивши пирати и други, които прекарваха няколко седмици на брега, преди да продължат престъпния си занаят. Смятайки ме за член на тяхното братство, те се бяха сговорили да ме освободят. Разнесоха се викове „Дълги Джон! Стари разбойнико!“, които показваха, че някои от нашите бъдещи спасители действително бяха служили на „Страшни“, и неколцина от тях помощникът поздрави по име, докато те със сеч и мушкане си пробиваха път към нас.

Спасителната операция беше добре замислена и през първите няколко минути успехът ѝ изглеждаше сигурен. Повечето от спасителите оставиха на другарите си да се разправят с войниците и насочиха вниманието си към зрителите, които стояха наблизко. Хората бяха така напласнени от безмилостните главорези, които бродеха по моретата под знамето с череп и кости, че се пръснаха и побегнаха от страшните пирати, които ги подгониха с рев по същия път, по който бяхме минали, и ги изпроводиха със смесица от ругатни, подигравки и смях. В това време един отбран отряд пирати бе завързал ръкопашен бой с войниците, а трима, единият от тях негър исполин, без да обръщат внимание на опитите да бъдат възпрени, си запробиваха път към нас отстрани.

— Радвам се, че пак виждам теб, капитане! — извика негърът, ухилен до уши, като същевременно ме освобождаваше от въжетата с остър като бръснач нож. — Помниш последен път кога ние с теб биехме заедно, а?

— Да, да, Самбо! — обади се Дългия Джон вместо мен. — Тогава нападнахме бронирания кораб „Ел Нимфа“ и го намерихме празен като бутилка ром, след като двама като теб са локали от нея.

— Точно тъй, сър — съгласи все исполинът, освобождавайки помощника, докато един от другарите му правеше подобна услуга на Лен Григс. — Ама голям кеф беше, кога после изтезвахме екипаж. Ех, голям кеф, нали — и въртеше очи от захлас при спомена за тези страхотии.

Докато ни освобождаваха, няколко души от тълпата, хвърлена в паника от внезапното нападение на пиратите, започнаха да възвръщат смелостта си. Подкрепени от допълнителни войскови части, те се приближаваха бързо с твърда крачка, въпреки огъня, с който ги обсипваха пиратите, скрити във входовете и зад прозорците на близките къщи. Ала завръщащите се не смееха да стрелят, защото нашата първоначална охрана, предвождана от храбрия си дребен офицер, осигуряваше енергично защитата им, макар и при изключително неблагоприятни условия. Напълно ясно беше, че ще трябва да отстъпим бързо, и като изрева гръмогласно на съратниците си, Самбо ги поведе в лек тръс по другия път към брега. Предположих, че там те ще се пръснат из долнопробните кръчми, разположени от двете страни на кея, и ще чакат възможност да тръгнат отново по море.

Зарадвани много, че засега сме опасени, ние тримата тръгнахме подир Самбо, но точно в този момент се сетих за съобщението, което така силно желяех да предам на губернатора на Санта Галма. Спрях се, като оставих Лен Григс и Дългия Джон да продължат бягството си, защото не исках да им навличам участта, която вероятно щеше да ме сполети за моите престъпления по моретата. Най-много се страхувах да не би завръщащите се войници и граждани да си отмъстят за нападението, принудило ги да побягнат, като ме разкъсат на парчета.

Когато оставих оттеглящите се пирати да продължат, аз се скрих в един близък вход и видях, че здравенякът, който по-рано се бе опитал да се саморазправи с мен, но му бе попречило бързото действие на офицера, сега се кани да си отмъсти на този доблестен воин. В разгара на смелата си съпротива срещу нападението на пиратите офицерът бе зашеметен от удар с тояга по главата. Предполагам, че шапката му донякъде го бе спасила, и сега, когато пиратите бягаха, той се бе приповдигнал на лакът, за да стреля подир отстъпващите фигури.

Чернобрадият беше в първата редица на завръщащите се граждани и държеше в ръката си голяма сабя, която бе грабнал отнякъде. Обаче вместо да гони пиратите, внезапно той вдигна ръце

като прострелян и се строполи на земята близо до ранения офицер. Лежа там, докато другарите му, преследващи пиратите, отминаха, и тогава внезапно сграбчи офицера, който беше абсолютно неподготвен за такова нападение.

Нямаше да бъде леко на военния, ако аз не се криех близо до него. Тези от хората му, които можеха, се бяха присъединили към подкрепленията, преследващи пиратите, с цел да заловят избягалите пленници. Останалите, включително и лудият капитан, който ни бе предал на властите, бяха или в безсъзнание, или пъшкаха силно от раните си. Едрите ръце на брадатия, вкопчили се в гърлото на офицера, му пречеха да извика за помощ и сигурно щеше да бъде извършено убийство, ако не се бях притекъл на помощ.

— Ще те науча аз да не се месиш на Черния Джейк! — чух да мърмори побойникът точно когато скочих върху него.

Завърза се ужасна борба. Навремето често се борех на шега или наистина с хора от всякакви националности и с всякакъв ръст, но никога не бях се сблъсквал с такъв застрашителен противник. Преди всичко аз бях отслабнал от лошото хранене през време на пленничеството си. Освен това ръцете ми още бяха изтръпнали от стегнатите въжета, с които доскоро бяха вързани, и ми беше мъчително да си служа с тях. И най-после Черния Джейк беше не само по-едър и по-силен от мен, но и умееше по-добре да се бори и каквато и хватка да опитвах срещу нето, той я парираше лесно и отвърщаше с нова.

При първия си напор аз се озовах върху него, обгърнах с ръце раменете му и го сграбчих за китките. Той веднага пусна гърлото на офицера и в следния миг замахна така енергично със стиснати юмруци над главата си, че се освободи от хватката ми. Преди да успея да го сграбча отново, той изви гръб и ме преметна над наведената си глава.

За щастие паднах леко и се изправих отново на крака едновременно с него, заставах срещу му с разперени ръце, като пристъпвах на пръстите на краката си. Той не бе успял да вдигне сабята си, но се наведе да я грабне, тогава аз го ритнах с левия си крак така, че залитна.

Добре щеше да бъде, ако бях сложил ръка на оръжието, ала вместо това аз се устремих към противника си с намерение да го поваля, уверен в уменията си да се боря. За мое разочарование и ужас

той отбягна атаката ми, улови ме през кръста и ловко ме тръшна на земята.

Мигновено се изправих, напрегнах всеки мускул да отмъстя за падането си. Сега се въртях около него по-предпазливо, за да налущкам сгоден случай, но той ме изпревари и успя да прикове дясната ми ръка в тялото. Аз препънах лявата, мушнах лакътя си под брадата му и започнах да натискам главата му назад. Внезапно той промени хватката така, че ме накара да наведе тялото си и едва се задържах на крака и същевременно измъкна брадичката си изпод лакътя ми и заби остриите си зъби в месото.

Две-три минути се дърпахме и се олюлявахме, след което и двамата се строполихме на земята. Така подписах присъдата си. При падането ударих силно десния си лакът, вследствие на което тази ръка стана безполезна. Разбрал, че съм загубен, противникът ми обви дългите си крака около тялото ми и ме хвана с ръце за гърлото.

— Така свършва Едноокия! — злорадствуваше той и започна да изстиска живота от мен.

Преди да затвора окоето си, знаейки, че нямам повече сили, аз видях един уловен за цевта пистолет, надвиснал над главата на Черния Джейк. Главорезът, изглежда, усети опасността, защото извъртя глава, сякаш да избегне очаквания удар. Много късно! Пистолетът го улучи право в черепа и почти без да издаде стон, той се строполи тежко върху мен.

— Тъкмо навреме, за да ви се отплатя за услугата, която ми направихте — каза дребният офицер спокойно, като отмести едрото тяло от мен и ми помогна да се изправя на крака.

— За което сърдечно ви благодаря — казах аз.

— Жалко — напомни ми той, — че спасих живота ви само за бесилката.

— Не, вие направихте нещо повече. Аз исках да се видя с губернатора. Ако след това дойде бесилката, всичко ще завърши добре.

Офицерът ме погледна с малко съжаление.

— Да не би да мислите, че губернаторът ще ви помилва? Излишно е да му разправяте за въображаеми скрити съкровища. Той няма да пощади живота ви за такова нещо. Ако прецени, че има някаква истина в приказки от този род, той си има други начини да ви накара да издадете подобни тайни.

Опитах се да обясня на офицера, че желая да се видя с губернатора по съвсем други причини, но той смяташе, че възнамерявам да избягам, и не искаше да ме изслуша. Вместо това се огледа предпазливо, после се обърна към мен с дружелюбна усмивка.

— Въпреки славата ви като пират, Еднооки — рече той, — вие сте чудесен, мил човек. Никога не съм мислил, че джентълмен с вашата професия ще си направи труда да спасява човек като мен от кръвожадните ръце на такъв чернобрад злодей. А когато наблизко има само един ранен офицер, не мога да проумея защо човек с вашата смелост чака да бъде заловен отново.

Той явно ми предлагаше свобода, но макар и да не ми се мреше, бях решил да предупредя губернатора на Санта Галма. Ето защо стоях със скръстени ръце и не правех никакво усилие да избягам, въпреки че с крайчеца на окото си виждах, че войниците и гражданите, които бяха преследвали Самбо и неговите съратници, вече се връщат.

— Нахвърлете се внезапно върху мен — продължи офицерът. — Както съм ранен и обезоръжен, никой не ще ме упрекне, ако ме повалите. Стигнете ли веднъж до брега, ще имате добра възможност да се измъкнете, пък ако ви уловят, няма да бъдете по-зле, отколкото сте сега. Бесилото може да удуши човека само веднъж.

— Сър — отвърнах аз, — трябва да съм много тъп, за да не разбера думите ви, и ви благодаря, че ми предлагате свобода. Но нима не ще изпълните дълга си...

— Ей богу, прав сте. И като си помисля, че един пират трябва да ме учи какъв е дългът ми! — Офицерът взе от земята една сабя и я вдигна заплашително. — Опитате ли се да избягате — каза той, — ще ви съсека.

Не можах да се сдържа да не се усмихна на този внезапен обрат, макар и да разбирах подбудата му. След като опазих живота на офицера, той великодушно бе пожелал да ми се отплати, като ми дари свободата. Намекът ми за дълг обаче му бе напомнил колко опасен човек трябва да съм аз и че ако ме пуснеше, можеше да донесе големи беди на търговските кораби, плаващи из тия морета.

— Не се бойте, сър — казах аз. — Няма да се опитам да избягам. Искам само помощта ви, за да попречите на вашите съграждани да ме разкъсат на парчета, когато се върнат. Помнете, ваш дълг е да ме закарате при губернатора.

След няколко минути се зададе първата група граждани и войници, най-предните се приближаваха към мен много настървени. Споменът за бягството им при изненадващото нападение на пиратите ги караше да се срамуват от страха си, а сега, когато най-големият пират беше отново в ръцете им, те се мъчеха да прикрият този срам с перчене. Затова се втурнаха към мен с вдигнати оръжия, крещейки гръмко и смело, сякаш щяха да атакуват цяла армия.

Трябва да призная, дребният офицер се опита да ги възпре и шепа войници му се притекоха на помощ. Ала офицерът, все още замаян от удара, който бе получил при схватката си с пиратите, бе „изваден от строя“ почти веднага, а пък войниците всъщност нямаха никакво желание да ме защитят, особено след като неколцина от другарите им бяха убити при опита да бъда спасен. Разгневената сган положително щеше да ме пребие, а не за това бях отказал да избягам с Дългия Джон и Григс.

Като нададох вик, аз мигновено отблъснах тълпата, защото славата на Едноокия като боец изпълваше със страх челните редици. Множеството щеше незабавно да се нахвърли отново върху мен, но аз не бях луд да чакам. Точно отзад стоеше подканящо една отворена врата. С последен предизвикателен вик скочих към това убежище, затръшнах тежката врата подире си и запъхнах резетата в жлебовете им.

[1] Шпил — корабен механизъм за навиване на котвените вериги и вързаните въжета. — Б. пр. ↑

ГЛАВА XIV

СТОЯ ПОД БЕСИЛКАТА

За една мимолетна секунда облегнах гръб във вратата, която ме делеше от моите врагове. Прегракналите крясъци на претърпелите несполука преследвачи, мръсните им псувни и ударите, които започнаха да се сипят върху здравата врата, скоро ме принудиха да побързам да потърся по-безопасно място.

Като тичах към дъното на преддверието да диря заден изход, по пътя си срещнах, един чудовищно дебел човек, който стоеше зяпнал — същинска учудена планина. Нямаше време за вежливи обноски. Забих юмрука си с всичката сила, която можах да събера, право в изпъкналото шкембе. С тих стон на болка човекът се преви на две и падна напред на колене. Стъпих на широката му гърбина и го прескочих. Почти веднага се озовах пак на открито.

Неколцина от преследвачите ми, заобиколили къщата, в която бях намерил убежище, ме забелязаха, когато се катерех по осемфутовия зид, който опасваше градината, нададоха вой като цяла сюрня кучета и ме подгониха. Наведен низко, аз тичах покрай обратната стена на зида, докато стигнах до една врата и преди преследвачите ми да се прехвърлят през зида и да ме видят, се мушнах решително в друга градина.

Положението ми бе станало толкова отчаяно, че всякаква предпазливост беше безполезна. Пипнеше ли ме тълпата, нямаше да избегна смъртта, а Даго щеше да вкара флотата си в пристанището на Санта Галма, без да срещне съпротива, и да плячкоса града. Надявайки се на най-доброто, аз се вмъкнах бързо през задния вход на новата къща и се спрях там, питайки се дали са ме забелязали.

Чувах виковете на преследвачите си в далечината, ала в самата къща цареше гробна тишина. Крадешком се промъквах от стая в стая и установих, че къщата е пуста.

Дотук всичко вървеше добре, но аз исках не само да избягам от яростта на тълпата. Главната ми цел беше да се добера до губернатора

на Санта Галма и да му разкажа каквото трябва. Доколкото виждах, единствената ми възможност да сторя това бе, като се дегизирам, затова се огледах да потърся някакъв костюм, с който да заместя крещящата униформа, в която лудият капитан ме бе пременил.

Скоро диренето ми успя и след малко стоях облечен в чер костюм от памучно кадифе, чието сако имаше сребърна гарнитура. Обух светлосиви дълги чорапи и напъхах краката си в чифт непривични, добре излъскани обувки, украсени със сребърни токи. Един зелен пояс, в който затъкнах сабя и пистолет, и една триъгълна шапка, нахлупена на главата ми, ме накараха да се чувствавам доста добре дегизиран, особено когато магнах черното парцалче, представящо ме за Едноокия. Един поглед в огледалото ми вдъхна добра надежда, че няма да ме разпознаят като избягалия пират, когато след малко се осмеля да изляза на улицата, макар и да знаех, че страшно много приличах на мъртвия капитан Грим, независимо дали имах черна превръзка или не.

Хрумна ми да допълня дегизировката си, като се опитам да си сложа фалшивя мустаци, но благоразумно се отказах от тази идея. Такава добавка към дегизировката ми положително щеше да спомогне да ме разпознаят. В замяна на това се постарях да променя колкото може повече изражението на лицето си, макар и да беше съмнително дали това щеше да увеличи шансовете ми.

Убеден, че имам горе-долу добра възможност да се добера безпрепятствено до резиденцията на губернатора, аз скрих свалената униформа и реших, че да се бавя повече, значи да рискувам да ме открият. Промъкнах се до предната врата на къщата, събрах колкото кураж ми бе останал и минах през портала, който водеше към улицата.

Тълпата се стичаше покрай мен, всички устремени към една и съща цел. Отначало аз останах на мястото си, отчасти скрит, тъй като все още се колебаех дали да рискувам да се смеся с хората. Като ги гледах, забелязах дребния офицер, който минаваше, носен на рамене от няколко граждани и акламиран като знаменит герой, въпреки че ги ругаеше презрително и сквернословно. Възторжените викове на почитателите му почти заглушаваха гнева му и въпреки че това го ядосваше, тържественото шествие продължаваше да го носи.

— Дребосък, ама голям храбрец, нали? — каза един от прекланящите се пред героя войници, когато се мушнах в навалищата.

— Сам държал Едноокия да не избяга, докато един от гражданите го цапардосал изотзад.

— Интересно какво ли ще каже губернаторът, когато чуе, че Едноокия е отново на свобода? — запита друг.

— Сър Бенджамин ще ругае, та пушек ще се вдига, ама няма да му позволим да кастри храброто ни офицерче. Затуй го носим право в къщата на губернатора.

Водейки се от тази новина, аз реших да тръгна с процесията и добре постъпих, защото нямаше да ми бъде лесно да се измъкна от навалищата. За щастие всички бяха толкова увлечени да гадаят как Едноокия ще се добере до брега, че и не предполагаха той да се намира сред самите тях, затова се движех с тълпата, без да възбудя подозрение.

Началото на процесията се спря пред една дълга, ниска, варосана постройка, по цялата дължина на която минаваше веранда, където стояха на пост двама войници. Като видяха приближаващото се множество, те повикаха другарите си, а един офицер кресна на участниците в шествието да спрат.

— Трябва ни сър Бенджамин Уолпоул! Трябва ни губернаторът! — скандираше тълпата и тъй като искането ѝ не получи веднага отговор, повтори възгласа си двойно по-гръмогласно.

— Сър Бенджамин го няма — ревна офицерът почервенял. — Съветвам ви да се разпръснете, иначе ще сметна за свой дълг...

С каквато и заплаха да възнамеряваше да си послужи, тя бе пресечена от множеството, което скандираше все по-разпалено:

— Трябва ни сър Бенджамин Уолпоул! Трябва ни губернаторът!

Този възглас бе заменен със смесица от викове „ура“ и дюдюкания, когато губернаторът се яви лично на верандата, и командуваният охраната офицер, който бе заявил, че губернаторът го няма, много се сконфузи от това.

Сър Бенджамин Уолпоул беше нисък, мургав човек, понякога избухлив, но справедлив и енергичен при изпълнението на задълженията си и уважаван от повечето граждани и войници в Санта Галма. Така бях чувал да се говори за него и никак не се учудих, като видях, че тълпата престана да крещи, когато губернаторът вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Защо е тази врява? — попита той. — Капитан Хадфийлд, какво правите тук? Къде са пленниците ви?

Капитан Хадфийлд, офицерът, който продължаваше да седи на яките рамене на неколцина от гражданите, колкото и да му беше неприятно, наведе глава, сякаш той беше виновен за изчезването на Едноокия. Някои от хората, които стояха най-близо до верандата, се помъчиха да обяснят на сър Бенджамин какво се бе случило, но тъй като всички говореха едновременно, губернаторът не можеше да разбере нищо от разказа им и скоро с гневен жест ги накара да млъкнат.

— Ако позволите на капитан Хадфийлд да слезе, той ще може да дойде при мен и да ми докладва — произнесе той с леден глас.

Няколко ритника от капитан Хадфийлд накараха поддържащите го да решат да се съгласят с предложението на губернатора и да позволят на малкия офицер да се спусне на земята. За известно време той се загуби от очи, ала тълпата му стори път и скоро капитанът се изкачи по стъпалата на верандата и застана пред своя разгневен началник.

— Той съвсем не е виновен — ревна глас от най-гъстата част на тълпата. Други също изказаха гръмогласно подобни мнения, но губернаторът рязко им заповяда да млъкнат.

— Аз ще преценя дали е изпълнил дълга си или не — каза той. — Когато чуя доклада му, ще реша какво да предприема. Ако тълпата продължава да се меси, ще наредя на войниците си да опразнят площада!

Тази заплаха донякъде възстанови реда и пред очите на цялото множество капитан Хадфийлд започна доклада си, но толкова тихо, че гласът му почти не се чуваше от мястото, където стоях. Наведената му глава и дълбокото чувство на срам, което се четеше в позата му, показваха, че не умее да се защити добре, и тъй като от минута на минута губернаторът изглеждаше все по-ядосан, реших да си пробия път напред и незабавно да разкрия самоличността си.

Предполагам, че рядко на избягал престъпник му е било толкова трудно да се предаде отново на правосъдието. Мнозина в тълпата възнегодуваха от усилията ми да изляза напред, някои дори се опитаха да ме възпрат. Но тъй като бях силен и отчаяно исках да сложа край на цялата тая работа, аз не се двоумях на удара да отвърщам с удар и

макар че при моето преминаване новият ми костюм доста пострада, стигнах до стъпалата на верандата точно когато капитан Хадфийлд завършваше разказа си.

Губернаторът явно не беше никак доволен.

— Вие сте виновен поради неподобаващото си за военен поведение — каза той — и за да изпълня дълга си, би трябвало да ви поставя незабавно под арест. При това положение ще ви дам срок до вечерта да заловите главния си пленник. Другите не са толкова важни, но ако не хванете Едноокия, ще ви изправя пред военен съд!

— Мен ли търсите? — запитах високомерно, промъквайки се по стъпалата. Двама часови кръстосаха мускетите си, за да ми препречат пътя, но аз продължих: — Пуснете ме да мина, глупци такива. Аз съм човекът, който избяга от капитан Хадфийлд.

При думите ми сред тълпата се възцари дълбоко мълчание. Хората не виждаха лицето ми и чакаха озадачени да видят какво ще направи губернаторът.

Той ме огледа изпитателно; щом заговори, в гласа му имаше съмнение.

— Искаш да кажеш, че ти си прословутият Еднооки? — попита той.

На този въпрос отговори един човек с безумен поглед, който носеше прашна униформа и имаше кървава превръзка около главата си. Когато този индивид се измъкна от тълпата, познах, че е лудият капитан, който ме бе докарал като пленник в Санта Галма.

— Чакайте да го видя! — ревна той. — Аз съм човекът, който го плени. Той именно уби сина ми. Бих познал злото му лице, където и да е.

По даден от губернатора знак капитанът бе пуснат да се качи на верандата и щом видя лицето ми, скочи към мен като дива котка.

— Убийте го бързо! — изкрещя той. — Не му позволявайте пак да избяга. Убиец! Убиец!

Двама от стражата го спряха да не се нахвърли върху мен, задържайки го с мъка въпреки възрастта и хилавостта му. Сър Бенджамин се обърна и ме загледа с любопитство.

— Ако вие сте Едноокия, както казвате, какво ви кара да се предадете?

— Не съм казал, че съм Едноокия, но ме докараха на брега, смятайки ме за него. Ако сложа това парченце плат на окоето си, може би ще ме разпознаете по-добре.

Отново си поставих черната превръзка, която ме превърна в капитан Грим, и се обърнах към тълпата. Веднага екнаха проклетия и към мен неистово се размахаха юмруци. Най-предните от тълпата дори успяха да ме достигнат, но бяха задържани от войниците, които образуваха кордон около мен, като си служеха безразборно и енергично с прикладите на мускетите си. Междувременно капитан Хадфийлд и офицерът, който командуваше стражата, застанаха от двете ми страни и ме обезоръжиха.

— А сега — каза губернаторът — може би ще ми обясните защо се предавате, след като веднъж избягахте.

— Тъкмо това исках да направя — рекох аз и му разправих колкото можех по-накратко какво се бе случило, след като за пръв път се качих на кораба на Едноокия. Не се опитвах да оправдая престъпленията си, а разказах всичко както си е било, като наблегнах особено на проектираното нападение на Даго и флотата му срещу Санта Галма. Докато говорех, сър Бенджамин ме гледаше внимателно, почуквайки с дългите си заострени нокти по зъбите си — имаше такъв навик, когато размишляваше.

Разказът ми свърши и аз зачаках да чуя присъдата си. Не можех да очаквам нищо друго освен смърт въпреки предупреждението ми, което можеше да спаси Санта Галма от плячкосване, но това не ме безпокоеше особено. Губернаторът не ме държа дълго в неизвестност; когато заговори, в гласа му имаше сурова нотка, която показваше, че не ми вярва.

— Чудна история — рече той. — И преди колко време пиратският адмирал реши да нападне тази крепост?

Размислих бързо и му казах: преди около пет седмици.

— Нима досега не е имал време да изпълни плановете си? Странно е, че на вас ви е било нужно толкова много време, за да донесете предупреждението, а още по-странно е, че Даго толкова дълго бави нападението си.

— Казах ви истината — възразих разпалено, на което той се изсмя презрително.

— Звучи правдиво, както ви изтъкнах. Все пак странно е, че предвижданото нападение не е станало. Кога според вас корабите на Даго ще влязат в пристанището и ще започнат да обстрелват с гюлета нашите укрепления?

— Може би още днес — отговорих разпалено — и ако ви изненада и ви завари неподготвени, това ще се дължи само на вашата непреклонност.

Раздразнителният губернатор просто почервения от яд и заподскача насам-натам толкова възмутено, та наистина си помислих, че иска да ме удари. Криво-ляво той обузда гнева си, макар че когато заговори, гласът му стана писклив, а очите му ме гледаха така, като че с голямо удоволствие на часа би ме обесил. Обаче сър Бенджамин беше справедлив човек и думите му доказваха, че желае да се отнесе честно и почтено с мен.

— Ти си предаден в ръцете ми като един от най-върлите разбойници, които вилнеят из тия морета. Повечето от хората тук те разпознаха като Едноокия, а ти се перчиш пред мен с маскировката си. Днес някои от твоите хора предприеха безразсъден опит да те измъкнат от ръцете на моите войници. Аз имам властта и волята да те обеса незабавно. Ти твърдиш, че носиш предупреждение за проектирано нападение срещу този град, макар че, откровено казано, не вярвам нито думица от това. Но аз съм човек, който не обича да върши неправди, нито пък имам намерение да позволя на един негодник като теб да ми попречи с измама да изпълня дълга си. Това е решението ми: ти ще бъдеш държан в затвора седем дни. Ако през това време Даго и корабите му наистина нападнат Санта Галма, твоето предупреждение ще ни послужи да му устроим горещ прием. Ако обаче разказът ти се окаже абсолютно неверен, тогава на седмия ден ще бъдеш обесен, окован във вериги като предупреждение за хора като теб. Доволен ли си?

През цялата дълга реч на губернатора множеството бе запазило мълчание, слушайки внимателно всяка дума. Сега, когато той свърши, аз огледах лицата, обърнати към мен. Враждебни очи ме пронизваха заплашително; стиснати юмруци се размахваха към мен. Не виждах никакви признаци на съжаление. Ала тук-там имаше грубовати на вид хора, много подобни на ония, които бяха направили всичко, за да ме спасят тази сутрин. Ами ако някои от тях са шпиони на Даго,

помислих си аз. Ще му занесат вестта, че Санта Галма е предупредена, и тогава нападението ще бъде изоставено. Смутен от тази мисъл, аз се обърнах отново към губернатора и казах:

— Дали съм доволен? Какво друго би могъл да направи един пленник, освен да се примири с участието си, която му отреждат тия, в чиито ръце се намира? Нека бъде по волята ви. Но искам да ви кажа нещо поверително, ако е възможно.

Като даде знак на застаналите от двете ми страни офицери да ме държат здраво, сър Бенджамин се приближи и аз прошепнах на ухото му останалото, което исках да кажа.

— Даго има много шпиони в Санта Галма. Ако някой от тях му съобщи, че сте предупредени за замисляното нападение, вероятно той няма да го предприеме.

— Бъди спокоен — отвърна сър Бенджамин. — Ако има някаква истина в твоя разказ, аз ще се погрижа никакви шпиони да не напуснат Санта Галма през следващите седем дена, за да предупредят Даго, че сме подготвени. Капитан Хадфийлд, отведете го!

Дребният офицер издаде няколко кратки команди и аз се озовах в средата на отряд войници, чиято решителност показваше, че е малко вероятно втори опит за спасяване да успее. Много от гражданите отново ни придружиха, но повече посегателства срещу мен не станаха, само от време на време се чуваше по някоя ругатня. Все пак аз изпитах известно облекчение, когато ме затвориха в една голяма варосана килия, осветена от прозорче с решетка, разположено на около осем стъпки от земята.

Капитан Хадфийлд не бе забравил помощта, която му бях оказал при схватката сутринта, и правеше всичко възможно, за да ми бъде удобно. Благодарение на него аз можах да махна от себе си повечето следи от преждията си през деня. След това ми донесоха печено пиле и няколко вида пресни плодове — наистина царска храна за осъден на смърт затворник, особено след неколкодневни пости под строгия режим на лудия капитан.

Благодарение пак на капитан Хадфийлд научавах какво става навън. Макар че сър Бенджамин Уолпоул смяташе разказа ми за низ от лъжи, все пак той вземаше специални предпазни мерки в случай, че Даго и флотата му наистина нападнела Санта Галма, както бях предрекъл. В укрепленията, към които щеше да бъде насочено

главното нападение, бяха монтирани нови оръдия и денонощно пазеше двойна охрана. Освен това губернаторът не възнамеряваше да позволи шпиони да съобщят на Даго за приготовленията му. На никакви кораби не се разрешаваше да напускат пристанището и през тъмните нощни часове пред входа му сновяха лодки, за да попречат на който и да било шпионин да се опита да се добере с кану до Даго.

Тази новина ме зарадва много. Преди всичко тя означаваше, че нападението на Даго ще се състои, както бе замислено, и то може би в течение на тези седем дни, дадени ми да живея. Това беше извънредно важно за мен, защото, макар и да се разкайвах много за деянията, извършени от „Нападател“ през времето, когато бях предрешен като негов капитан, все пак никак не ми се мреше. Аз никога нямаше да забравя хората, за чиято смърт бях виновен, и винаги щях да мисля с отвращение за себе си, когато си спомнех за пиратските си подвизи; но основателно или неоснователно чувствувах, че донякъде съм изкупил вината си, предупреждавайки губернатора на Санта Галма за опасността, и исках да доживея да изкупя още повече прегрешенията си.

Но надеждата ми получи жесток удар на третия ден от моето затваряне. Точно след смрачаваме от желязната решетка, която служеше и за прозорец, се чу тихо подсвирване. След като се ослушах внимателно, за да се уверя, че близо до вратата няма часовой, аз се качих на ниската пейка, която ми служеше за легло, с лице, обърнато към решетката.

Отвън беше Дългия Джон.

— Нямах представа, че не си се спасил с нас — каза той веднага, щом ме видя. — Сигурно си помислил, че Лен Григс и аз сме жалки страхливци, та сме се измъкнали и сме те оставили да сърбаш сам попарата. Но, кълна ти се, Бърт...

— Не се тревожи, Дълги — побързах да го успокоя, — аз можех да избягам много лесно, ако исках. Сам съм си виновен, че се намирам тук сега, и много се радвам, че ти и Лен сте още на свобода.

— Хубава работа! — промърмори той. — Ние сме свободни да правим каквото си щем, а ти си затворен в кафез като кокошка, която чака да и откъснат главата. Хич не е справедливо. Ти всъщност никога не си бил пират, а аз съм газил до колене в кръв. И сега, ако трябва да си получа заслуженото...

— Стига, Дълги Джон, не говори така! Мислиш ли, че ще бъда обесен? За нищо на света. Няма да мине много време и флотата на Даго ще нахълта в залива, оръдията ще зареват аз ще бъда освободен и ще оберва всички лаври, загдето предупредих Санта Галма.

— Мислиш ли, че Даго ще пъкне главата си в примката? Ако чуе, че сър Бенджамин е предупреден, смяташ ли, че ще извърши нападението така, както го е кроил?

— Но той няма да чуе нищо. На нито един негов шпионин не ще бъде позволено да напусне Санта Галма...

Дългия Джон щракна презрително с дългите си пръсти.

— Мислиш ли, че губернаторът може да накара копоите си да следят всяка миша дупка в града? — запита той. — Шпиони винаги могат да се доберат до Даго; фактически той вече очаква такъв човек. Нощес един шпионин се измъкна и знаем със сигурност, че е минал съвсем спокойно покрай часовете на губернатора.

При тези думи сърцето ми примря и за пръв път почувствувах как сянката на бесилката пада над мен.

— Няма защо да губиш кураж, Бърт — каза Дългия Джон, като видя унието ми. — Флотата на Даго се крие в едно заливче на по-малко от сто мили оттук и чака вест от своите хора на брега, преди да нападне. Самбо ми съобщи това и смятам, че говори истината. Добре, че не знае за твоето скарване, или по-право за скарването на Едноокия с адмирала, нали?

— Но ако е заминал шпионин, той ще доложи на Даго, че съм предупредил губернатора — възразих аз. — И тъй като не е глупак, Даго няма да тръгне. А аз...

— Млъкни, човече — прекъсна ме помощникът. — Да не мислиш, че съм толкова луд? Веднага щом Самбо ми каза, че Даго чака вест, преди да започне нападението, аз размърдах мозъка си, доколкото го имам. „Първо — си рекох, — Даго трябва да извърши нападението си в седемдневен срок, иначе Бърт Дебнъм ще увисне на бесилката. Второ — си рекох, — ако Даго не получи оттук съобщение, че всичко е наред, няма да дойде. Трето — рекох си, — ако неговият шпионин му каже, че ти си предупредил губернатора, той ще вдигне котва и ще отплава към по-безопасни краища!“

— А нима шпионинът, който се добере до него, няма да му каже, че Санта Галма е предупредена? — запитах аз нетърпеливо.

— Не! — отговори Дългия Джон тържествуващо. — Шпионинът, когото пратих, ще разправя на Даго такива неща, че той ще се втурне към Санта Галма с пълната скорост на своите кораби.

В тона на помощника звучеше такава увереност, че неволно й се поддадох и зачаках по-обнадежден да ми обясни думите си.

— Ето какво е положението — продължи Джон, наслаждавайки се от все сърце на своята хитрост. — На брега има двајсетина души от моя занаят, много от тях платени агенти на Даго. Един от първите, когото зърнах, след като Самбо ме освободи, беше моят стар приятел Том Дървения крак. Двамата с него като пирати сме плавали толкова много пъти по море, че вече не ги помня, тъй че можем да си имаме пълно доверие. Но знам, че макар да е платен агент на Даго, той никак не обича адмирала. Че кой ли го обича, ако става дума за това? Освен туй колегите на Дървения крак се държали много лошо с него, когато загубил крака си, а сега същите тия хора сав екипажа на Даго. Ето защо той нямаше нищо против да направи това, което му предлагам, а именно да се промъкне до мястото, където чака Даго, и да му съобщи, че в Санта Галма може да се проникне лесно като в загнила стрида.

— Значи благодарение на теб, Дълги Джон, има вероятност Даго да нападне Санта Галма, преди да настъпи време да ме обесят?

— Вероятност ли каза? Та това е толкова сигурно, колкото че току-що слязъл на брега моряк ще го удари на гуляй. Не губи кураж, Бърт, тук ти си в безопасност така, като че никога не си чувал оръдие да гръмне.

Когато Дългия Джон ме остави, аз бях много насърчен и смятах спасението си за сигурно. Но четвъртият и петият ден минаха, настъпи шестият, а флотата на Даго все още не бързаше да връхлети върху Санта Галма.

Дългия Джон, който ме навестяваше всяка нощ, бе позагубил оптимизма си, когато ме повика да се покажа на решетката същата вечер веднага щом се смрачи.

— Том Дървения крак навярно не е успял да се добере до Даго — рече той. — Не мога да си представя да е чак такъв мръсник, че да ме изиграе.

— Не се безпокой — казах аз колкото можех по-смело, — има още двајсет и четири часа. Доколкото разбрах, екзекуцията е определена за утре вечер.

— Вече са издигнали бесилката — промърмори помощникът унило, като че не аз, а той беше жертвата, която щеше да понесе това наказание.

От тази новина по цялото ми тяло полазиха студени тръпки, сякаш ме лъхна леден вятър. Когато най-сетне заговорих отново на помощника, се стараех гласът ми да звучи твърдо, но за жалост не успях.

— Мислиш ли, че ще те оставя да гниеш тук и да се утешаваш с надеждата, че Даго ще дойде? — запита Дългия Джон с внезапна разпаленост. — Още тази нощ ще те измъкна от килията ти, момчето ми. Трябва само да подслушваш на вратата, за да ме предупредиш, ако иде някой. По-добре веднага се тръшни на нара си, ако чуещ стъпки.

След това той заработи с пила върху пръчките на решетката, като си служеше с обилни дози смазка, за да намали звука от стърженето, а около ръката и уреда си увиваше дебел плат, за да заглушава изобщо всякакъв шум. Очевидно бе следил внимателно движенията на пазачите през предишните нощи, защото от време на време прекъсваше работата си и се отдръпваше.

— Не бой се, Бърт, няма да те изоставя — каза ми той, когато се върна след първото от тези изчезвания. — Аз забелязвам главата на часовая върху небесния фон дълго преди той да стигне дотук и имам предостатъчно време да прибера инструментите си и да се скрия, колкото е нужно.

Работата беше бавна и мъчна, ала Дългия Джон се трудеше неуморно. Няколко пъти поисках да го сменя и да постържа пръчките отвътре, но той не ми даваше.

— Страх ме е, че откъм твоята страна може да ни усетят, пък и съм много по-спокоен, когато подслушваш на вратата — каза той. — Аз се справям блестящо с тази работа, а ти ще провалиш всичко, ако вземеш да ми помагаш.

Около един час преди зазоряване Дългия Джон ми прошепна, че е почти готово. Точно когато говореше, долових зад вратата шум на приближаващи се стъпки. Едва успях да го предупредя „Тихо!“ и да легна на койката, в ключалката изщрака ключ и вратата се отвори. Влезе капитан Хадфийлд.

Той дойде до койката и задържа над лицето ми фенера, който носеше. Естествено, аз се престорих на заспал и успях да го измамя.

— Горкият — чух го да си мърмори. — Лоша новина ще чуе, като се събуди. — После сложи ръка на рамото ми и ме раздруса.

Когато отворих очи, сякаш току-що се бях събудил, видях, че той ме гледа със съчувствие, изписано върху всяка чертица на лицето му.

— Какво има? — запитах аз. — Пристигна ли най-сетне флотата на Даго?

— Подготви се за лоша вест — отвърна той. — Часът на екзекуцията ти е ускорен. Ти ще умреш в зори.

Спокойните му думи, произнесени сериозно, ме накараха да залитна назад, като че ли ме бе ударил. Някак си бях толкова уверен, че Дългия Джон ще успее да ме освободи. А вместо това веднага бях изведен от килията, за да намеря смъртта си на бесилката.

Може би има хора, които отиват невъзмутимо на сигурна смърт. Аз обаче не съм от тях. Хвърлете ме в разгара на битката със сабя в ръка и ви гарантирам, че ще се бия храбро като другите. Вихърът на боя и горещата кръв, която кипи във вените, крясъците на сражаващите се и звънът на кръстосващи се оръжия или гърмът на пистолети — всичко това заедно разпалва смелостта. Ала да те повикат в най-мраковития час на зората, за да умреш, без да можеш да опитаеш да се освободиш — не беше по силите ми да посрещна това е желаното спокойствие. Невъзможно ми бе да хапна нещо. Като видя отчаянието ми (което се стараех всячески да прикрия), капитан Хадфийлд нареди да донесат чаша вино, което малко възвърна толкова нужния ми кураж.

— Готов съм — казах на дребния офицер колкото се може с потвърд глас.

— Само че аз не съм! — долетя глас от прозореца и в следния миг иззад един насочен пистолет се показа гневното лице на Дългия Джон. Точно навреме дръпнах капитан Хадфийлд на земята и куршумът се удари в отсрещната стена.

Отвън се чува мускетни изстрели и тропот на тичащи стъпки. Дребният офицер скочи на крака, придръпна нара ми под решетката и като се качи на нея, първо стреля с пистолета си подир бягащата фигура на Дългия Джон, а после подвикна на стражата да подгони беглеца със смесица от ругатни и викове „ура“. Възползувайки се от моментната бъркотия, аз се стрелнах към вратата. Всякакви надежди за бягство обаче бързо се разсеяха, когато се натъкнах навън на редица войници, строени и готови да ме поведат към бесилката.

— Два пъти вече спасихте моя живот — каза капитан Хадфийлд на излизане от килията ми. — Бих искал да мога да направя нещо в отплата. Във всеки случай се надявам, че ще ми простите за това, което трябва да извърша, за да изпълня дълга си.

Отвърнах му с кимване и принудена усмивка — защото в момента не можех да говоря — и събрах сили да тръгна смело по пътя към позорната смърт. Преди да, напуснем затвора обаче, успях да запитам капитана дали Дългия Джон е избягал.

— Боя се, че избяга, дяволите да го вземат! — бе отговорът му. — Макар че — добави той с усмивка — без малко не успя да направи това, за което почти с готовност бих подал оставка, за да го извърша.

Въпреки ранния час новината за предстоящата екзекуция се бе разпространила и много граждани на Санта Галма надойдоха да видят как ще умра. Пръв ме посрещна лудият капитан, който ме бе довел в пристанището. Повече от всякога съжалявах за злината, която му бях причинил, като видях колко го бе обладала лудостта. Как се бе променил смелият капитан на екипажа, съпротивявал се отчаяно срещу нападението на връхлитащите пирати! Дрехите му бяха мръсни и развлечени, лицето — небръснато, очите — кръвясали. Носеше някаква пародия на униформа и бе увил около себе си като наметало едно оръфано от много битки пиратско знаме, така че ужасният череп лежеше ухилен на сърцето му.

Когато се появих, той ме посрещна с вулгарни насмешки и се опита да се приближи до мен, за да ме заплюе, но войниците му попречиха. Много други зрители също сипеха гръмогласно проклетия, подигравки и закани, но аз бях под добра охрана и никой не се опита нито да ме пребие, нито да ме спаси. Много скоро стигнах до стълбата на бесилката и се качих на високата платформа, която цялата тълпа можеше да вижда.

Далеч пред мен се простираше синьото море, наглед много спокойно и мирно от такава височина.

Очите ми се зареяха натам, но за кратко. След това загледах надолу и наоколо множеството мъже и жени, насъбрали се да видят как ще умра. Някак си не можех да повярвам, че смъртта е близка. Някакво безразсъдство ме караше да очаквам да бъда отвлечен от бесилката навреме, за да спася живота си. Ала нямаше и следа нито от Самбо, нито от Лен Григс, нито от Дългия Джон.

Един свещеник се изкачи по стълбата към бесилката, за да ми даде утеха, доколкото можеше. Около платформата стояха войници, неподвижни и безстрастни, сякаш изваяни от камък. Зад тях — любопитната тълпа, с вдигнати нагоре лица, странно бледи под слабата светлина на зората; после — варосаните къщи и уличката, която се виеше надолу към кея; укрепленията, пазещи входа на залива, където знаех, че са монтирани оръдия и стоят на пост артилериисти, в случай че Даго ги нападнеше. Накрая очите ми отново се зареяха нататък към морето. Плод на въображението ми ли беше това, или ония платна наистина се виждаха на хоризонта?

Посочих към океана и заговорих на свещеника. Той поклати глава. Капитан Хадфийлд, който стоеше на стъпалата на бесилката, дълго и жадно се взира, ала със съжаление ме осведоми, че съм се излъгал.

Тишина легна над множеството, когато палачът, закрил лицето си с черна маска, бавно се заизкачва по стъпалата, следван от помощниците си. Дойдоха нови отряди войници и отвориха през народа път, по който тръгна сър Бенджамин Уолпоул. Когато пристигна на мястото, той заповяда да се прочете на народа прокламация, в която се изброяваха престъпленията ми и се отсъждаше. „Прословутият капитан Грим да бъде обесен като предупреждение и пример за други черни злодеи.“

Аз коленичих и се опитах да измоля прошка за злодеянията, които бях извършил, особено когато плавах с „Нападател“, преоблечен като Едноокия. Преди още да успея да формулирам думите, които исках да изрека, грубата примка от конопено въже се плъзна около шията ми.

Писклив глас наруши гробната тишина.

— Обесете тоя негодник, без да се церемоните! Той уби сина ми... Ха! Ха! Ха! Ха! Ха!

Въжето се затегна около шията ми. Очите ми отново затърсиха из океана. Никакво платно не се виждаше освен корабите, намиращи се в пристанището. Затворих пак очи и зачаках страшното потъване в смъртта.

То не дойде. Вместо него от три страни на площада екна сигнал от тръби и биене на барабани. Хората се спогледаха, после хукнаха да

бягат. В същото време един запотен кон долетя в галоп на площада.
Ездачът скочи на земята.

— Пиратите ни нападат! — извика той.

ГЛАВА XV

НАПАДЕНИЕТО СРЕЩУ САНТА ГАЛМА

Докато пререже въжето, което се точеше нагоре от шията ми, капитан Хадфийлд се позабави да поведе хората си да отблъснат нападението на пиратите. Губернаторът вече бе тръгнал, крещейки команди на офицерите, които тичаха към него, и правейки всичко възможно да предотврати безредието. Жените и децата, които пищяха от ужас, бяха отведени бързо в близките къщи, а на мъжете бе наредено да застанат рамо до рамо с войниците и да се бият за живота си. През цялото това време от различни посоки ехтяха тръби и барабани.

Въпреки усилията на губернатора и подчинените му офицери около мен цареше такава голяма суматоха, че не ми беше трудно да избягам. Само палачът се опита да ме спре, но аз го блъснах назад и той щеше да падне, ако свещеникът не бе го уловил за дрехите тъкмо навреме. Побягнах по стъпалата, ала най-долу се изправих лице в лице срещу лудия капитан.

— Значи искаш да се изплъзнеш, така ли! — изкрещя той и замахна към мен с ножа си. Бързо отбягнах удара, ала няхах нито желание, нито сила да се бия. Спаси ме неочакваното появяване на Дългия Джон.

— Какво казала циганката, а? — подхвърли той насмешливо, като хвана лудия изотзад. — Днес корабът ти потъва! — И с тези думи метна нещастника на една страна и като ми подвикна да го следвам, побягна, с дълги скокове.

Аз бях толкова объркан от внезапния и неочакван обрат на събитията, който ми бе възвърнал свободата, че известно време тичах слепешком подир Дългия Джон. Скоро той ме поведе по една тясна уличка, където позабавихме крачка, за да си поемем дъх.

— Защо бягаме? — попитах задъхан. — Щом пиратите нападат Санта Галма, аз ще бъда помилван. Нека се върнем да помагам за отбраната на града.

Дългия Джон ме изгледа с онова свое обичайно учудено изражение, когато е извършил нещо изключително хитро.

— Мислиш ли, че силите на Даго са нападнали града? — попита той, смигайки. — Това беше добре нагласена измама, разбираш ли? Знаеш ли колко души са заградили площада? Общо двайсетина, но имат нареждане да вдигат такъв шум, като че са цяла орда. И, бога ми, добре си свършиха работата.

Той извади свирката, която винаги носеше със себе си, и я наду пронизително. През следващите минути грохотът на барабани и ехтежът на тръби престанаха и се чу отечно изсвирване, последвано от други. Дългия Джон се обърна към мен, доволен от смайването ми.

— Има едно скривалище, което чака само теб — каза той. — Нашите приятели също ще се оттеглят и ще се изпокроят в дупките си. Сигурен съм, че войниците на площада не ще посмеят да се покажат почти цял час от страх да не попаднат в клопка. През това време всички ние ще се спотайваме на уютно местенце, докато тревогата премине.

Той ме поведе към една голяма стая, където обесниците, които бяха измамили губернатора и войската му с шумотевицата си, заидваха по двама по трима. Какво им бе разказал помощникът, за да ме посрещнат тъй сърдечно и почитателно, след като бях предупредил губернатора за проектираното нападение на Даго, така и не узнах. Може би ги бе уверил, че аз просто играя роля в някакъв хитро скроен план. При това, изглежда, никой не мислеше, че аз съм друг, а не капитан Грим, макар и положително да знаеха, че имам две очи. Вероятно смятаха, че нося черната превръзка само за да си придавам зловещ вид, защото нямаше нищо необикновено в това капитани на пиратски кораби да се издокарват по ексцентричен начин или в чуждестранна носия.

Каквото и да бе казал Дългия Джон, всички се отнасяха към мен с един вид груба сърдечност, като истински пирати, на които можеш да разчиташ само докато главите им не са пламнали от алкохол. Оправдавайки се, че трябва да поспя, скоро аз успях да се измъкна от задимената стая.

— Кога ще влезе Даго с корабите си в Санта Галма, капитане? — попита Самбо малко преди да изляза.

— Не бих се учудил, ако чуя оръдията му да бъртят укрепленията още, преди да се мръкне — отговорих аз, без да подозирам колко близко съм бил до истината.

И действително един час след смрачаване се чу грохот на много оръдия, който ни накара да препашем оръжията си колкото можем по-бързо и да излезем на открито.

Лен Григс (който вече ме бе поздравил за завръщането ми), Дългия Джон и аз скоро се отделихме от основния отряд на пиратите и според плана си се запътихме към съкровищницата, накъдето Даго лично щеше да поведе хората си. Аз исках да се срещна лице в лице с пиратския адмирал и да му покажа кой е по-силен и главно по тази причина се насочихме натам. Но след малко видяхме капитан Хадфийлд, който предвождаше бегом група войници към брега, и след кратко съвещание решихме, ако ни позволи, да се присъединим към отряда му.

В това време грохотът на оръдията се бе засилил и непрекъснатите проблясъци от дулата им озаряваха залива, като че някакъв великан си играеше с огниво и прахан. Тътенът ехтеше непрестанно и къщите трепереха от силата на канонадата. Нощта беше сравнително светла и внезапната сутрешна тревога бе послужила за тренировка на гарнизона. Сега нямаше безредно тичане насам-натам. Войскови части и въоръжени граждани се движеха с определени задачи и ми се струваше, че, нападението на Даго ще се провали напълно.

Следван по петите от Дългия Джон и Лен Григс, аз настигнах капитан Хадфийлд и заставах до него. Той тичаше на десетина крачки пред хората си. Лицето му светна, когато ме позна.

— Добре, че ни попречиха да те обесим тази сутрин — успя да ми каже той, макар че едва си поемаше дъх. — Не ще и дума, ти не ни излъга и благодарение на теб тоя адмирал Даго ще си има големи неприятности.

— Можем ли аз и другарите ми да се бием под ваше командване? — попитах аз.

— Нищо по-хубаво от това. Ние сме тръгнали да заловим тайфата на Даго, ако тя слезе на брега с лодки според плановете, които ти разкри на губернатора.

— Отлично — рекох. — Тъкмо с Даго искам да се срещна, ако всичко върви добре.

Щом стигнахме до морето, капитан Хадфийлд накара хората си да се разгърнат по брега, като нареди да атакуват веднага, щом някой от тях сигнализира, че се приближават лодки. В това време ние залегнахме зад ниските насипи, издигнати след предупреждението ми, в случай че нападението действително стане, както бях, предрекъл.

Докато чакахме врага да се приближи, за да можем да вземем участие в боя, ние можехме да наблюдаваме битката, която вече се водеше. Пълната жълта луна осветяваше залива, а планетата Венера озаряваше с блясъка си полесражението и макар да не бе светло като ден, повечето от това, което ставаше, се открояваше ясно. Доколкото можеше да се разбере, Даго не бе променил плановете си, които изложи пред своите капитани в деня, когато посетих флагманския му кораб. Част от флотата му атакуваше южното укрепление, но се оказа, че това е мнимо нападение за заблуда на противника. Повечето от артилерията му беше съсредоточена срещу северните укрепления, които вече горяха на няколко места. Пет кораба, минали през кръстосания огън на укрепленията, влязоха в пристанището, приближиха се до бордовете на закотвените там съдове и скоро яростни викове и шум от бой ни показаха, че тези кораби са нападнати чрез абордаж.

— Сигурно ей оня там е „Нападател“! — извика Дългия Джон. — Или са се помирили с Даго, или пък е бил заловен.

— Ето че и третото предсказание на циганката се сбъдва — рекох аз. — В деня, в който застана под бесилката, корабът на лудия капитан ще загине! Те са го подпалили. Къде ли е сега нещастният му капитан?

Едва по-късно научих, че тая нощ той бил на кораба си и предпочел да загине в пламъците, отколкото да се опита да избяга. Когато димът и пламъците го обгърнали, все още се чувало да вика името на убития си син.

Преди горящият кораб да експлодира, което стана малко по-късно с такъв мощен трясък, че заглуши страшната канонада, ние успяхме да различим лодки, които се придвижваха към брега една до друга в гъст строй. Капитан Хадфийлд даде тихо уговорения сигнал и хората му се събраха предпазливо на мястото, където бяхме залегнали.

Лодките се приближаваха при гробна тишина, яки ръце работеха с греблата. Добре знаехме що за пасмина са тия, които седяха в тях, стиснали саби между зъбите си и с горящи от боен плам очи. Те бяха хора със същата безумна смелост и издръжливост като ония, които бяха минали с Морган през Провлака^[1], през смъртоносни тресавища и гъсти гори, до славния град Панама и го бяха разграбили, въпреки испанската войска, изпратена да ги пресрещне. Тези хора не искаха милост, нито я проявяваха, и мисля, че сърцата на всички ни тупаха побързо, когато носът на първата лодка се заби в песъчливото дъно и като пазеше същото злокобно мълчание, екипажът ѝ се прехвърли през планшира и заджапа към брега.

Те бяха на петнайсетина крачки от мястото, където бяхме залегнали, и напредваха в разгънат строй, сякаш не подозираха, че се готви да ги посрещне войска, когато капитан Хадфийлд даде заповед за стрелба. Тозчас ечна дружен залп и много от пиратите паднаха на място. Главорезите се поколебаха само за миг, изненадани от смъртоносния залп. После една слаба фигура изскочи пред тях, като ги ругаеше, че са страхливи жени, и с предизвикателно „ура“ оцелелите се устремиха подир предводителя си към нашите насипи.

Аз се въздържах да стрелям, тъй като възнамерявах да убия Даго, когато се явеше пред мушката ми. Не се страхувах от него — най-голямото ми желание беше да се срещнем лице в лице. Но знаех, че докато Даго е жив, хората му ще го следват; знаех също, че няма да даде заповед за отстъпление; докато не сметне, че всичко е загубено.

Тъй като в този момент Даго предвождаше нападението, аз се прицелих с мускета си право в гърдите му. Само по чиста случайност не улучих, ала това накара някои от защитниците да го помислят за неуязвим. Стана така, че когато натиснах спусъка, Дългия Джон, който бе залегнал до мен, се изправи, но се препъна и без да иска, блъсна ръката ми. Вместо да достигне набелязаната мишена, куршумът профуча безцелно във въздуха.

Тогава хората на капитан Хадфийлд направиха фатална грешка. Тъй като нямаха време да презареждат мускетите си, а и пиратите връхлитаха срещу им, войниците скочиха върху насипите, за да им се възпротивят. Даго веднага се спря и изкрещя кратка команда. Подобно на добре обучена рота от личната охрана на краля, пиратите също се спряха, коленичиха с единия крак и изпразниха мускетите си с

опустошителни последици. После незабавно се изправиха пак и продължиха неудържимия си щурм.

Нашите загуби от близкия залп бяха ужасни. Войниците, така да се каже, опираха о дулата на пиратските мускети и двадесетина сигурно бяха паднали мъртви или смъртно ранени. Капитан Хадфийлд вдъхна кураж на останалите с думи и с пример и скоро по цялата фронтова линия се завързаха ръкопашни схватки.

Аз исках да кръстосам сабята си с Даго, но един великан с четвъртитата черна брада се втурна към мен, стреля с пистолет и ме улучи някъде в шията. Раната не беше сериозна и мина известно време, докато разбера, че съм улучен. Моят пистолет видя сметката на един пират, който бе притиснал здравата капитана, а после трябваше да напрегна цялото си внимание, за да се защитя от нападението на Чернобрадия, така че в течение на няколко напрегнати минути нито знаех, нито се интересувах какво става с другарите ми.

Противникът ми беше много силен човек, който не мислеше да се отбранява, а се стремеше към бърза победа чрез мощни странични удари със сабята си. Аз щях да го съсека още през първите няколко минути, ако кракът ми не бе се подхлъзнал, когато отскочих от оръжието му. При това положение само с бързо навеждане на главата можах да се спася от обезглавяване. Обаче въпреки всичко краят беше гибелен за него. Щом се изправих отново на крака, аз отбих два от мощните му напора, после го съсякох с един удар, който разцепи на две черната му брада.

Нямаше време за отдих. Веднага ме нападнаха двама други пирати, чиито първи схватки навярно бяха завършили благополучно за тях, защото сабите им вече не лъщяха на лунната светлина. И двамата бяха необуздани, но опитни бойци и чувствувах, че не ще мога да се справя с тях. Отдръпвах се бавно, стъпка но стъпка, но те не ми даваха отдих и внезапно усетих, че падам заднишком в една яма, от която бе извадена пръст, за да се построят насипите.

Единият от противниците ми скочи след мен, за да нанесе смъртоносния удар, но аз вдигнах сабята си, доколкото можеше да ми стигне ръката, и той се наниза на нея. Раненото му тяло прегъна десницата ми надолу и той падна върху мен, но тъй като лявата ми ръка беше свободна, успях да завърша двубоя с две бързи мушвания с нож. Нужни ми бяха няколко секунди, за да се освободя от трупа на

пирата, и не можех да не се учудя защо другият ми противник не ме настигна и не ме уби. Когато след малко изпълзях от ямата, видях, че той е нападнат от Дългия Джон и двамата се налагат здравата.

Един поглед наоколо ме убеди, че нашата страна надвива. Тъй като не исках Даго да се изплъзне, аз се хвърлих отново в центъра на боя с надежда да попадна на него. Пристигнах тъкмо навреме, за да видя как той повали капитан Хадфийлд с един юмручен удар и вдигна сабята си да го убие.

— Хей, Даго! — подвикнах аз, отблъсквайки удара му. — Както виждаш, все още не съм увиснал на мачтата ти.

— Едноокия! — изкрещя той със страшна злоба в гласа и мигновено се нахвърли върху мен, като скачаше насам-натам с невероятна ловкост и пъргавина.

Много бях слушал за храбростта на пиратския адмирал, ала никога не бях предполагал, че е възможно да съществува такава ловкост и сила в толкова мършаво тяло. Дълго време бях напълно объркан от неговата тактика и повече благодарение на късмета си, отколкото на уменията си, аз се спасих от няколко удара, които той смяташе за смъртоносни. А да отвърщам на ударите му изглеждаше невъзможно. По-лесно би било да уловиш блуждаещ огън или да затвориш сноп лунни лъчи.

Но постепенно започвах да долавям слабостите на противника си и чаках да се умори, за да предприема решително нападение. Тогава се случи нещо, което прекъсна двубоя. Докато се биехме, никой от двамата ни не обръщаше особено внимание на битката около нас. По всичко изглеждаше, че войниците надвиваха и изтласкваха обратно към морето ония от пиратите, които все още можеха да се съпротивляват, но упорито бранеха всеки инч земя по пътя си. Някои от войниците, виждайки пиратския главатар така откъснат, се обърнаха да ми помогнат, но безразсъдно издадоха намеренията си, като се развикаха.

Даго очевидно действуваше бързо не само с тялото си, но и с ума си. Той отскочи наляво, като още във въздуха се изви така, че да застане с лице към новите си врагове. Когато аз и един от войниците се втурнахме към него, той пак отскочи назад така, че ние се блъснахме един в друг. С подигравателен смях Даго съсече войника, който му се изпречи след това, и забърза да настигне хората си, които вече газеха до колене в морето.

Ако не бе дошла помощ, Даго и оцелелите от щурмовия му отряд щяха да бъдат унищожени напълно, защото явно възнамеряваха да се бият до смърт. Когато Даго хукна да се присъедини към хората си, аз вдигнах сабята, която бе избита от ръката ми при сблъскването с войника, и се втурнах да го гоня.

В плитката вода на залива се водеше отчаян бой. Мнозина бяха загубили или забравили оръжията си и няколко двойки противници се бореха на живот или смърт в мътните води. Съзрях Дългия Джон, който, сграбчил с яките си ръце шията на един от враговете, държеше главата му под водата, докато се удави. Когато скочих до колене във вълните, един пират ме удари и стана причина да загубя равновесие и да падна с главата напред. След като отново се изправих на крака, плюейки водата, която бях нагълтал, през смъдящите си очи видях злобно ухиленото лице на Даго. Замахнах с юмрук към него и го повалих. Но щом бръкнах под водата да го хвана, установих, че някак си се е измъкнал, макар и да не можах да видя в коя посока.

В този момент се случи нещо изненадващо, което сигурно щеше да вдъхне кураж на пиратския десантен отряд. Зад нас внезапно се чу шум на приближаващи се стъпки. Един от войниците извика, че ни нападат откъм тила! В този миг прозвуча гласът на Даго, който призоваваше хората си да направят още едно усилие. От всички страни върху нашите хора се посипаха удари. Един-двама извикаха, че всичко е загубено. Други захвърлиха оръжията си и се опитаха да избягат. Капитан Хадфийлд извърши единственото възможно нещо: извика на войниците си да го последват и ни поведе в атака, благодарение на която успяхме да пробием редиците на нападателите си откъм брега и да стигнем до безопасно място по-навътре в сушата, където можахме да се преустроим и да възвърнем смелостта си.

— Как, по дяволите, тия хора се появиха зад нас? — запита капитан Хадфийлд. — Трябва да е имало десант и другаде.

— Аз не мисля така, капитане — отвърна Дългия Джон. — Хората, които дойдоха, и то навреме, за да спасят Даго, са пирати, заселили се на брега. Те са в Санта Галма най-малко от една седмица.

— Тогава време е да ги прогоним — каза капитанът. — Хайде, момчета, и не бягайте този път. Що се отнася до теб, Еднооки, видях как ти ме спаси отново преди малко, когато бях повален. Можеш да бъдеш сигурен, че няма да забравя това.

Тътенът на пиратските оръдия, както и на тия от укрепленията бе поотслабнал, когато капитан Хадфийлд поведе своите изнемощели хора обратно към брега. Тогава откъм едно от северните укрепления ечна внезапно страхотен взрив, който изхвърли нагоре градушка от горящи отломки и надигна в пристанището такива вълни, които заклатиха намиращите се там кораби като при буря в открито море.

— Фюу! — подсвирна капитан, Хадфийлд, — нещата май не вървят много добре за нас. Струва ми се, момче, че губернаторът, ще ти бъде много признателен, дето с предупреждението си му даде възможност да се подготви. Ако Даго ни бе изненадал, каквото беше намерението му, сега повечето от нас щяха да бъдат леш.

Положението ни се стори още по-опасно, когато видяхме отново силите на Даго. До брега се бяха приближили и други лодки, които докарваха подкрепления, а пиратите се строяваха криво-ляво в редици, готвейки се за щурм към главната цел на нападението — съкровищницата.

Би било лудост капитан Хадфийлд да хвърли омаломощените си части срещу силния пиратски отряд. Той поведе бързо хората си към укрита и там се спря да се посъветва с Дългия Джон и с мен.

— Къде, казахте, възнамеряват тия главорези да извършат мнимо нападение? — запита той и когато му отговорих: „Срещу южните укрепления“, изложи плана си: щеше да заповяда на командувачия там офицер да изтегли хората си и да остави укреплението на пиратите, ако желаят да го завземат. След това изтегленият гарнизон можеше да се присъедини към неговия отряд и да побързат към съкровищницата, за да се опитат отново да премерят силите си с Даго и неговите хора.

— Това е отчаян план — рекох аз, — ала и положението е отчаяно. Мисля, че при сегашното състояние на нещата твоят план е най-доброто, което можем да направим.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Дългия Джон. — Ако питате мен, мисля, че ще успее. Пиратите, нападащи южните укрепления, вероятно няма да слязат на брега, дори и оръдията да престанат да стрелят, Те ще се страхуват от клопка и тъй като са малко на брой, не ще посмеят да направят десант. Оръдията им ще продължават да обстрелват брега и само толкова!

И тъй капитан Хадфийлд надраска набързо нарежданията си до командувания офицер и изпрати спешно куриер. На други заръча да тръгнат по следите на Даго и отреда му и да докладват какво правят. В това време ние, останалите, се проснахме на земята да отморим изнемощелите си крайници и да чакаме подкрепленията, които бяха толкова необходими, ако искахме да провалим нападението на Даго.

Ще ми се да имам дарбата да живописвам с думи, за да мога да дам действителна представа за сцената, която наблюдавахме, докато чакахме близо до брега. Гърмежите на оръдията от време на време озаряваха цялото небе с кратки, но ярки светкавици. Канонадата от укрепленията сега се засилваше и един, а може би и повече от пиратските кораби бяха жестоко разнебитени. Корабът на лудия капитан, който още в началото бе подпален, вече беше потънал донякъде и частта, която все още стърчеше над водата, бе нажежена до червено, като горяща, пръчка, когато пламъкът е угаснал. Друг кораб наблизко гореше ярко, пламъците пълзяха нагоре и поглъщаха мачтите и платната. При зловещата светлина, хвърляна от този страхотен пожар върху водите, можеха да се видят неясни черни точки — главите на плуващите — и тук-там черен силует на лодка. Все още не беше сигурно коя страна взема връх в двубоя. Във всеки случай пиратите се биеха изумително срещу един подготвен противник достойни за подвизите на самия знаменит Хари Морган.

Скоро оръденият огън от южните укрепления отслабна, а после спря. След десетина минути чухме приближаване на маршируващи нозе и един от часовите се върна със съобщението, че изтегленият гарнизон пристига.

Сега капитан Хадфийлд имаше на свое разположение между шестдесет и осемдесет души. Той действуваше бързо и решително, както изискваше положението, раздели силите си на три отряда, единия от които щеше да командува сам, Друг повери на единствения оцелял офицер от гарнизона, а третия постави под мое ръководство. Моят отряд се състоеше главно от ония, които се бяха опитали да попречат, на Даго да извърши десант, и след като ме бяха видели да се бия решително на тяхна страна, никой от войниците нямаше нищо против да ме следва, макар и да продължаваха да ме смятат за прословутия капитан Грим.

С мен дойдоха Дългия Джон и Лен Григс. Нашето желание беше Лен да участва в тази работа, тъй като в началото на схватката с десантния отряд бе получил удар със сабя по челото и дълго време стоя в безсъзнание. Обаче той настояваше да види завършека на боя. Планът за действие на капитан Хадфийлд беше следният: неговият отряд трябваше да стигне до пазарището, да си пробие път до вратата на съкровищницата и да се присъедини към тамошните защитници. В същото време аз трябваше да нападна с отряда си пиратите в тил. Ако, както се надявахме, тези внезапни нападения обърнеха пиратите в бягство, дълг на трети отряд беше да заеме позиции в къщите по пътя към морето и да повали колкото може повече от отстъпващите пирати с унищожителна мускетна стрелба. Но ако пиратите все още продължаваха нападението си срещу съкровищницата, щеше да дойде и третият отряд и да хвърли силата си в боя.

Огледах набързо хората си, за да видя дали са в добра форма за страшното сражение, и тръгнах. Бях много насърчен от решителния вид на войниците, които крачеха с мен. Те вече бяха водили ръкопашен бой с прочутите пирати и бяха доказали, че не са по-лоши бойци от тях. Сега бяха решили да дадат на пиратите такъв урок, че никога вече да не се опитат да плячкосват град, голям и добре защитен като Санта Галма.

Няколко войници, които се бяха откъснали от частите си, пътъм се присъединиха към нас и ни донесоха вести от други участъци на града. Северните укрепления все още се държели храбро. Един опит на пиратите да направят десант в друг район на пристанището бил отблъснат с тежки загуби. Фактически само отрядът на Даго извършил десант и точно в момента атакувал ожесточено съкровищницата, бранена лично от губернатора.

Докато се движехме по пустата улица, забелязвахме много признаци, които показваха, че пиратите са минали по тоя път. Тук-там лежаха едно върху друго тела не само на мъже, но и на няколко жени и деца, които, съсечени жестоко, свидетелстваха за свирепостта и яростта на главорезите. На половината път по улицата купчинка трупове говореше злоещо за героичен отпор. Имаше трима мъртви войници, а около тях седем убити пирати. Храбрата тройка бе загинала при опит да задържи дващсет пъти по-многоброен противник. По-

нататък открихме все още гърчещо се тяло на гражданин, набучен на сабя, забита в собствената му врата.

Войниците наблюдаваха всички тези ужасни сцени, без да проронят дума, но като погледнах застиналите им лица, разбрах напълно какви мисли за страшно отмъщение изпълваха главите ни. Ние забележимо ускорихме крачка, защото всички жадувахме да се вкопчим в ръкопашен бой с жестокия враг, който не се задоволяваше да се бие честно, а бе съсякъл невинни жени и деца. Никого нямаше да пощадим, когато положението се обърнеше в тяхна вреда.

Колкото повече се приближавахме към съкровищницата, толкова по-отчетливо чувахме пукота на мускети, звъна на стомана в стомана и яростните крясъци на хора, водещи смъртоносен бой, и аз с голяма мъка сдържах подчинените си. Бяхме се разбрали да не атакуваме, докато капитан Хадфийлд не влезе в нападението, защото ако те разбиеха пиратите сами, моите хора можеха да причинят още по-големи загуби на бягащите негодници, нахвърляйки се върху тях. Ето защо държах хората си скрити, докато добия по-ясна представа какво става при съкровищницата.

Като оставихме Лен Григс да поеме командването, Дългия Джон и аз запълзахме по корем напред, за да разузнаем. От първия наблюдателен пункт, който заехме, можахме да видим, че пиратите още не са се справили с гарнизона на съкровищницата. Всъщност те се бяха разпръснали около нея и под прикритие обстрелваха ожесточено амбразуриите, откъдето им отвърщаха смело. Много скоро след като се приближихме, група пирати изскочи от укритието си и бегом се устреми неотклонно към силно защищаваната врата на съкровищницата. Те носеха една дебела греда, взета кой знае откъде, която възнамеряваха да употребят вместо таран. Като видяха тия смелчаци, останалите пирати излязоха от скривалищата си и с яростни крясъци цялото пълчище се понесе като мощна вълна към незавладяната сграда.

— Промъкни се бързо назад, Дълги! — казах аз, мъчейки се да надмогна врявата, за да ме чуе. — Ако отрядът на капитан Хадфийлд не пристигне бързо, аз сам ще атакувам. Иначе те скоро ще нахълтат вътре и ще сложат ръка на съкровището.

Помощникът изхвърча като гюлле, а аз се обърнах пак да следя нападението. Гарнизонът на съкровищницата все още поддържаше

известна стрелба, ала мнозина от пиратите се бяха добрали до амбразури и стреляха през тях срещу бранителите. В това време таранът блъскаше непрекъснато здравата врата с разрушителен ритъм и щом някой от пазачите паднеше прострелян, друг се завтичаше да заеме мястото му. Аз виждах Даго, който ръководеше действията, избягвайки по чудо опасността сред урагана от куршуми, и така енергично разгръщаше нападението, че очаквах всеки момент съкровищницата да бъде завладяна.

Много скоро Дългия Джон се появи отново с хората, които се разгърнаха, използвайки всяко възможно укритие. Сега аз бях поставен в малко трудно положение, защото отрядът на капитан Хадфийлд не бе пристигнал, и ако чаках повече от предвиденото време, съкровищницата положително щеше да падне и пиратите можеха лесно да си пробият път до лодките с голяма плячка. Въпреки това не исках да провалям плановете на капитана с прибързани действия.

— Какво би направил ти, Дълги? — запитах аз. — Струва ми се, че е лудост да чакаме тук и да не вършим нищо.

— Във всеки случай според мен не е зле да им дадем някой и друг залп с мускети — беше отговорът му.

И тъй заповедта стигна до бойците и по даден знак нашите мускети гръмнаха и посяха смърт. Толкова много от хората, които насочваха тарана, бяха застреляни, че дебелията греда падна с трясък на земята. Когато пиратите се обърнаха към тази нова опасност, от гърлата на неустрашимите защитници на съкровищницата се изтръгна мощно английско „ура“. Друго „ура“ им отвърна някъде от дясната ни страна и в този момент видяхме войниците — те атакуваха бегом начело със смелия си капитан, който тичаше на десетина крачки пред тях.

Колкото и да се отвращава човек от жестокостите и престъпленията, вършени от пиратите, все пак не може да не се възхити от удивителната им храброст. Някогашната свирепост и дързост, с които са се отличавали пиратите, сражаващи се под командуването на Морган, които са били по-скоро част от английската флота, отколкото същински пирати, още се бяха запазили у тези хора и пренебрегвайки мирния договор между Англия и Испания, те все още обръщаха корабите и оръжията си срещу търговски кораби от всички

националности. Макар и покосени от нашия добре насочен и неочакван залп и принудени да посрещнат ожесточената атака и от още една страна, те не се поколебаха нито за миг. Вслушвайки се в бързите команди на Даго, те се строиха в редица, за да посрещнат новото нападение, и бойците така се вкопчиха един в друг, че по-нататъшна стрелба стана невъзможна.

— Не забравяйте жените и децата, които те избиха! — викнах аз и като скочих на крака, поведох отряда си напред. Яростен вик отвърна на думите ми и ние се устремихме с кипнала кръв към сражаващите се.

Макар че нашите сили превишаваха по численост тия на Даго, дълго време изходът от боя беше под съмнение. Пиратите имаха двоен подтик да се бият с пределна смелост. Първо, те бяха толкова близо до едно огромно съкровище, което, ако успееш да го отмъкнат и да избягат с него, щеше да им донесе по-голям доход от всяко друго начинание, предприемано от тях досега. Второ, ако бъдеха разбити сега, шансовете им да се доберат до лодките и до корабите си нямаше да струват и щипка емфие. А те знаеха много добре колко милост можеха да очакват, ако бъдеха принудени да се предадат.

Ето защо пиратите се биеха като демони и колкото и храбри да бяха войниците, трябваше да полагат големи усилия, за да устояват на страшните си противници. Самият Даго като че имаше силата на десетина, когато скачаше насам-натам и сееше смърт и опустошение по пътя си. Неведнъж се опитах да се добера до него, но все не успях, защото сражението бе станало толкова ожесточено, че беше невъзможно човек да избира противника си.

Изходът на боя бе решен, когато внезапно от съкровищницата изскочи нейният малък, но храбър гарнизон, предвождан лично от сър Бенджамин Уолпоул. Сега губернаторът имаше съвсем друг вид за разлика от онзи елегантен фронт, какъвто то видях за пръв път. Перуката му стоеше накриво, а по лицето му, почерняло от барутен дим, струеше пот и кръв. Той се издигна десеткратно в очите ми, като затича право към най-близкия пират и го промуши със сабята си, сякаш оня беше съвсем новак в боя. Насърчени от примера, даден им от губернатора, войниците се нахвърлиха още по-ожесточено отпреди върху пиратите и скоро един-двама от главорезите побегнаха от полесражението и се помъчиха да се скрият на безопасно място.

Щом един-двама напуснаха полесражението, и други направиха същото. Няма нищо по-заразително от отстъплението. Напразно Даго тропаше с крака и ругаеше, дори съсече един от бягащите си съратници. Все едно да се опитва да спре лавина. Оцелелите от отряда, който едва не бе завзел съкровищницата, единодушно изоставиха всякаква надежда да си присвоят съкровището и побегнаха по улицата, която водеше към кея, решили на всяка цена да спасят живота си.

[1] Става дума за Панамския провлак. — Б. пр. ↑

ГЛАВА XVI

ОБРАТНО НА ОСТРОВ ЧЕРЕП

Победилите войници искаха да ги подгонят незабавно, но резките команди на капитан Хадфийлд ги спряха.

— Не бързайте! — предупреди той. — Това може да е хитрост. В никакъв случай не бива да оставяме съкровищницата без охрана.

Но когато бе предложено губернаторът да се върне с гарнизона, той категорично отказа.

— Искам още веднъж да ги натупам — заяви той войнствено. — Кръвта ми още не е кипнала както трябва.

Ето защо оставихме един младши офицер да поеме отбраната на сградата и после, предвождани от губернатора, се впуснахме да гоним дезорганизираните пирати.

Войниците, заели позиции по къщите на улицата, по която се оттегляха пиратите, взеха доста жертви измежду техните редове. При преследването ние изпотъпкахме много сгърчени тела, а други пирати допълзяха до края на пътя само за да умрат там. Двама-трима, тежко ранени, но все още в съзнание, стреляха предизвикателно с пистолетите си срещу нас, когато префучахме край тях. В такива случаи един-двама от войниците свърнаха настрана, за да доубият тези нещастници.

Настигнахме най-задните от оцелелите пирати, преди те да успеят да се доберат до брега. Излишно е да ви описвам с всички подробности това, което се случи. Милост нито се даваше, нито се искаше. Настигнатите пирати се бранеха отчаяно и падаха с бой. Но от Даго, когото исках да видя наказан повече от всичките му хора, не виждах никаква следа.

Скоро слязохме на брега. Капитан Хадфийлд бе оставил един малък отряд да нападне пиратите, които пазеха лодките, но те бяха отдръпнати на десетина ярда от брега и войниците, колебаейки се дали да заплуват и да ги атакуват, се бяха задоволили да завържат мускетна престрелка с пазачите им. Сега тези лодки стояха близо до брега, за да

вземат бягащите пирати, ала ние тичахме по петите им така, че не всички успяха да се качат на тях. Гребците бързо се отблъснаха от брега и останалите там пирати заплуваха отчаяно подире им и с мъка бяха издърпани през планира.

Първата ми мисъл беше да нагазя във водата след лодките и да се опитам да заловя пиратския адмирал. Капитан Хадфийлд ми заповяда да не мърдам и видях, че е прав. Ако всички нападнем пиратите чрез плуване, щяхме да се поставим в много неизгодно положение. Ето защо капитанът изкомандува да се открие непрекъснатата стрелба с мускети към отдалечаващите се лодки и прати няколко от хората си по брега в двете посоки да потърсят лодки, които да използваме ние.

Колко ме ядосваше бездействието ни. Докато чакахме за лодки, пиратите гребяха към своите кораби с пълната скорост, с която гребла можеха да изтласкват водата. Оставехме ли ги да се качат отново на тях, щяха да се изплъзнат от отмъщението ни. Тогава не знаех, че всички пиратски кораби са завзети с изключение само на един. Комендантът на северните укрепления, като узнал, че Даго е извършил десант със своя отряд, и поради това предположил, че на корабите са оставени слаби екипажи, пратил абордажни отряди; те срещнали ожесточена съпротива, но пожънали успех. Само „Нападател“, който Даго взел отново за свой флагмански кораб, се спасил от пленяване, и то като избягал от пристанището.

Ако не беше едно злополучно обстоятелство, пиратите в бягащите лодки щяха да бъдат пресрещнати и потопени. За нещастие луната, която осветяваше бойното поле, намираща се в зенита си, внезапно бе затъмнена от слой гъсти облаци и поради това трудно можеше да се различи пристанището. След като намерихме лодки ние бързо се накачихме на тях и гребците размахаха с всички сили греблата, за да се опитат да настигнат пиратите. Ала вместо тях се натъкнахме на два от пиратските кораби, които бяха вече в ръцете на нашите хора, но отначало не знаехме това; те пък помислили погрешно, че сме отстъпващият отряд на Даго, и откриха огън срещу нас и двете страни дадоха известни жертви, докато се установи взаимната грешка. В това време пиратите, научили, предполагам, какво се е случило с повечето от корабите им, загребаха колкото можеха побързо към открито море. Там ги чакаше „Нападател“, който ги насочи към борда си чрез светлинен сигнал.

Когато накрая губернаторът узна, че някои от пиратите са избягали, страшно беше да се слушат ругатните му. Всъщност той имаше малко причини да се оплаква. Добре замисленото и силно нападение на Даго срещу Санта Галма бе претърпяло пълен провал; той бе загубил всичките си кораби с изключение на един и с шепя свои хора едва бе спасил живота си. Въпреки това сър Бенджамин Уолпоул, след като изпрати три кораба с пълен екипаж и пълно въоръжение да гонят „Нападател“, изпитваше единствено презрение към себе си.

— Аз бях тук — говореше той, — предупреден, че тоя адмирал Даго възнамерява да пъкне главата си в примката, и тъкмо когато я беше пъкнал, представете си, не успях да затегна примката. Глупак съм аз и дръвник, та заслужавам да бъда обесен.

Той се оглеждаше свирепо, сякаш подканяше някой да дръзне да му възрази че не е прав да се самобичува.

— А, добре, че се сетих — каза той. — Къде е тоя човек, Едноокия, дето ми донесе предупреждението? Видях го да се бие храбро на наша страна точно пред съкровищницата.

Капитан Хадфийлд, който бе седял до мен в лодката и не се бе отделил от мен, когато се върнахме обратно на брега, сега ме избута напред и обрисова така блестящо участието ми в нощния бой, че се изчервих, като го слушах как ме превъзнася. Обаче губернаторът, изглежда, сметна всичко това за вярно и като стисна горещо ръката ми и се извини, загдето едва не ме бе обесил, настоя — тъй като сигурно съм капнал от умора — да бъда заведен в къщата му и настанен на легло с най-фини бели чаршафи.

Събудих се късно на другата сутрин, след много ясен сън, в който преследвах Даго до остров Череп. Толкова бях сигурен, че именно това е мястото, където той ще избяга, че се облякох на бърза ръка и излязох от стаята си, за да потърся губернатора.

— Добре дошъл, герою на деня! — възкликна той, когато влязох.

Но не ми беше до комплименти и безцеремонно поисках награда за това, което бях извършил.

Лицето на губернатора помрачня; мисля, не защото му се свидеше да ме възнагради за услугите, а защото се бях издигнал много в очите му, но човек, който има добро мнение за някого, не обича да бъде разочарован. Ето защо губернаторът отвърна с лека въздишка на това очебийно доказателство за алчност у мен, но се въздържа да

направи основателната забележка, че би трябвало да се радвам, загдето се е отказал от намерението си да ме обеси.

— Е, каква награда искате? — запита той и всякакво дружелюбие бе изчезнало от гласа му.

— Подгответе ми един кораб, сър, и ми намерете безстрашен екипаж. Аз искам да гоня пиратския адмирал Даго и съм напълно сигурен, че ще го намеря, където и да се скрие той. Ако имам късмет, ще го доведа тук жив или мъртъв и така ще бъде сложен край на едно голямо пиратско котило.

Докато говорех, в очите на губернатора отново светна дружелюбие, а когато завърших, той скочи от креслото си и стисна сърдечно ръката ми.

— Знаех си аз, че сте човек на място — каза той. — Слушайте, я седнете да закусим и ми разкажете всичко за себе си. Смятам, че ще мога да ви дам наградата, която искате — ха-ха! Отначало помислих, че ламтите за златни гвинеи... но нали трябва да науча повече неща за вас, преди да ви поверя кораб и екипаж?

Така аз седнах отново да хапна като човек и подтикван от добрия губернатор, който ме насочваше с въпросите си, му разказах всички главни събития в живота си, без да крия престъплението, в което бях обвинен и заради което ме бяха лишили от командването на кораб. Няма да разправам тук тази история — сега тя е забравена и не ще се издигна в очите на ближните си, ако я припомням. След това му описах отново как съм попаднал в ръцете на Едноокия, как съм се дегизирал като самия пиратски капитан и престъпленията, които бях допуснал да се извършат, докато командовах „Нападател“.

— Горкото момче! — възкликна сър Бенджамин, когато завърших. — Досега животът ви е брулил жестоко, ала въпреки всичко вие показахте твърдата си воля и смелост. Дори не се опитвате да криете прегрешенията си, което е най-похвалното. Но преди малко споменахте за заровено съкровище. Защо не изчакате, докато се яви възможност да го изровите, за да се възползвате сам от него?

— Това беше първата ми цел — признах аз, — но в последно време осъзнах страшните злини, които причиних, като се присъединих към пиратския екипаж. Не искам да извърша още по-големи злини, като харча за себе си пари, натрупани с толкова много излишни страдания и кръвопролития. Аз ще прибера съкровището, ако мога, ала

ще го предам на кралските власти с надежда, че част от него ще бъде използвана за близките на хора, които са загубили живота си в схватки с пиратите.

— Как ще бъде оползотворено пиратското злато, не мога да кажа — отвърна губернаторът. — Но що се отнася до вас, няма защо да се срамувате от делата си в миналото. Във всеки случай вие сте направили много, за да ги изкупите. И мога да ви обеща следното. Ако успеете да убиете или да плените прословутия Даго, можете да получите офицерски чин в кралската флота, ако желаете.

Ще бъде нужно цял час писане, за да опиша всички съвещания, всички бързи приготовления, всички тичания насам-натам, всички команди и контракоманди през този ден. В течение на дванайсет часа бяха направени чудеса: закърпиха един разнебитен кораб, ремонтираха такелажа и артилерийската му част и качиха подходящ екипаж на борда му. Когато настъпи нощта, корабът ми, „Ловец“ (според мен подходящо име), вече излизаше плавно и гордо от пристанището. До мен на полуята стояха Дългия Джон — първият помощник-капитан, Лен Григс — вторият, и добрият ми приятел капитан Хадфийлд, комуто бе разрешено да участва с двайсетина подобрани войници в това опасно приключение.

Когато напускахме пристанището, оръдията на Санта Галма дадоха салют, а ние в отговор наведохме знамето си. После определихме курса и при благоприятен вятър се насочихме към остров Череп.

Със смесени чувства в сърцето загледах как островът се издига от морето и от неясно петънце на хоризонта се превръща в увенчан с палми бисер сред океана. Главната мисъл на всички беше: „Дошъл ли е Даго тук за съкровището си?“

Дългия Джон искаше да обиколим острова и да потърсим „Нападател“. Може би това беше най-разумният план, но краката ме сърбяха да стъпя отново на сребристия бряг и да тръгна по следата, водеща към съкровището на Даго. То беше стръвта, която щеше да примами Даго и да го доведе до гибелта му, и аз бързах да проверя дали скривалището ми не е вече ограбено.

— Аз ще слеза на брега, Дълги. След това ти можеш да обиколиш острова с кораба и да се върнеш да ме вземеш по-късно.

При тези думи и двамата помощници, и капитан Хадфийлд запротестираха енергично. Обаче аз не им обърнах внимание, само казах, че аз съм капитанът и искам да ми се подчиняват. Накрая, след много мърморене, Дългия Джон се съгласи да изпълни заповедта ми; една лодка ме закара на брега ѝ ме остави сам.

Няколко минути стоях загледан към морето. Следях как лодката се връща при „Ловец“ и видях вдигането ѝ на весилките. Тогава шхуната направи завой и аз продължавах да я следя, докато не изчезна зад един горист нос, връзан далеч навътре в синьото море.

— Ще се върне след няколко часа — промърморих на себе си и махнах за последен път с ръка, когато съзрях марселите на шхуната през една пролука в листака. — Нямам много време за губене.

Някак си бях сигурен, че корабът на Даго още не е достигнал остров Череп. Предполагах, че той ще се скрие на някое тайно място по-близо до Санта Галма, за да се ремонтира там и да задуши, дупките от гюлетата.

— После — рекох си аз — ще пристигне на остров Череп и Даго ще види, че го чака горещ прием.

Затова, без да се старая много да се движа предпазливо, аз тръгнах смело нататък и усещах как у мен се заражда странно чувство на ликуване. Извадих вехтото черно парченце плат, което беше главната част на маскировката ми, когато се представях за капитан Грим, сложих го на лявото си око просто за парадирание и закрачих важно с цялото високомерие, което може да се очаква от капитан на пиратски кораб. За да изпълнявам ролята си правдоподобно, аз запях тихо куплет от една моряшка песен, която бях чувал Едноокия да реве, когато беше „на градус“:

*И когато умра, ще ме намерите пак
на някой остров край американския бряг.*

Едва щом стигнах до последната дума, която изпях със смешно треперлив глас, аз изскочих от дървесния покров; под който бях вървял, и се озовах на една открита горска поляна. Там, с бледо лице и облещени от ужас очи, стоеше шпионинът на Даго, Сондърс Тъмния.

— Едноокия! — промърмори той полу на себе си, като ме видя.
— Едноокия, възкръснал, за да ме преследва като дух.

Веднага ми хрумна да използвам очевидните страхове на този човек и да го накарам да повярва, че наистина съм духът на пиратския капитан. Вдигнах десница и насочих показалеца си към изплашения човек, като същевременно изпях с треперлив глас следващите два стиха на песента, която капитан Грим толкова обичаше да пее:

*И добре ще ми бъде, но тежко на онез,
които ме мъчат и са ми врагове днес!*

Щом отзвуча последната дума, Тъмния падна на колене, сякаш ме умоляваше да не му сторя зло. Но когато с бавна и заплашителна походка запристъпях към свилия се пред мен мерзавец, внезапно той се раздвижи, скочи на крака и със силен писък на ужас, който проехтя над острова, побягна презглава.

Първият ми подтик беше да го подгоня, вторият — да се разсмея, и до известна степен направих и едното, и другото. Но внезапно чух груб глас, който заповядваше да хванат Тъмния, това прекъсна смеха ми и ме накара да потърся бързо някакво скривалище. Легнах по корем на земята и зачаках, изпълнен едновременно с радост и страх, защото гласът, който бях чул, беше на Даго.

Много скоро се показаха Даго и неговите хора, двама от които полуподкрепяха, полумъкнеха ужасения Тъмни.

— Казвам ви, че видях неговия дух, духа на Едноокия — виеше той. — Да не вярвам ли на очите си? — Натряскал си се здравата е ром и това е. Едноокия не е мъртъв. Аз се бих с него в Санта Галма. Точно така! И щях да го съсека на две, ако можех да продължа боя само още две минути.

— Но аз ти казвам, че Едноокия е мъртъв. Не ти ли разправих как го застрелях оная нощ, когато той донесе съкровището ти на брега? Не изровихме ли трупа му оттам, където оня тип Бърт Дебнъм трябваше да го е заровил? Внимавай да не сбъркаш. Това беше духът на Едноокия и той е тук, за да ни преследва и да витае около съкровището.

— Във всеки случай не знаех досега, че духовете оставят следи от стъпки — извика Даго с подигравателна усмивка, сочейки земята, по която бях газил. — Духът на Едноокия е май много „веществена“ личност.

От убежището си виждах как той се озърта, но смятах, че съм скрит добре. Все пак много се изкушавах да скоча на крака и да побягна, особено когато Даго даде кратка команда на съратниците си да се пръснат да търсят призрака.

— Защо не тръгнем по следите от стъпките му? — предложи един от тях. При тези думи той и двама други закрачиха право към мен. Да стоя повече, значеше непременно да ме уловят. Ето защо аз скочих на крака и хукнах с всички сили, приведен така, че да бъда колкото се може по-малка мишена на куршумите им.

Когато се показах, екнаха диви викове на гняв и няколко пистолета стреляха едновременно. Чух как куршумите изсвириха край ушите ми, но нито един от тях не ме засегна. Още по-зловещ беше шумът на тежки стъпки и пращане на храсти, който чувах: насъсквани от Даго, пиратите бързаха по петите ми. Не можах да устоя на изкушението да не се огледам и видях колко близо до мен са преследвачите ми. Това ме погуби. Кракът ми се закачи за един оплетен корен, който препречваше пътя ми. Политнах към земята и се проснах с цял ръст, полузашеметен. Дълго преди да успея да се съвзема достатъчно, за да помисля пак да скоча на крака и да продължа бягството си, пиратите бяха вече върху мен и ме сграбчиха силни ръце.

— Ето го твоя призрак, Тъмни — викна Даго презрително, когато цялата шайка ме наобиколи. — Пипни го, човече, и се убеди, че е от плът и кръв като всички нас.

— Едноокия е мъртъв — настояваше навъсено човекът. — Та нали го видях с очите си?

— Вържете го за някое дърво! — изкомандува Даго и хората му изпълниха заповедта толкова грубо и затегнаха въжетата около ръцете и краката ми тъй здраво, че само с голямо усилие на волята можах да се сдържа да не извикам от болка.

— А ти, Тъмни, по-добре си поспи, за да отрезвееш от рома — продължи пиратският адмирал. — Смятам, че когато главата ти се избистри, няма да продължаваш да твърдиш, че това е Едноокия.

— Аз не съм виновен — почти проплака човекът. — Едноокия е мъртъв. Видях го легнал в гроба, гледаше ме с празната очна кухня, от която беше махната черната му превръзка. Аз лично го застрелях!

За миг Даго ме погледна злобно, после пристъпи напред и улови ширита, с която беше привързано за окото ми черното парцалче. С внезапно дръпване той го скъса, така че главата ми се чукна силно в стъблото, за което бях вързан. С викове пиратите изразиха изненадата си, когато видяха, че имам две очи.

— Но това е Бърт Дебнъм! — извика Тъмния смаяно. — Този е човекът, който беше с Едноокия през нощта, когато той слезе на брега да зарови съкровището си!

— Колко пъти си носил тази черна превръзка? — изръмжа Даго. — Колко пъти си се представял за Едноокия?

— По-дълго време, отколкото те познавам, адмирале без флота — отговорих предизвикателно. — Преди още да дойда на кораба ти в деня, когато ти искаше да обесиш Белязания и мен. Но едва след като Едноокия бе убит от оня, Тъмния, аз станах завинаги Едноокия.

— Значи ти беше той, който се нахвърли върху мен в каютата ми и се измъкна невредим?

— Да, аз бях.

— И ти си бил той, който слязъл на брега с капитан Грим и със съкровището ми и след като той бил застрелян, си скрил богатството на друго място?

— Да, аз бях!

— И ти си предупредил Санта Галма за замисляното от мен нападение, тъй че укрепленията бяха подготвени и нападението се провали?

— Да, аз бях — отговорих за трети път.

— Тогава бих искал да имаш десет живота, които да мога да ти отнема, вместо един! — С тези думи Даго изтегли кинжала от пояса и го вдигна над главата си, готов да го забие в гърдите ми. Видях как острието проблесна ярко на слънцето, но бързо затворих очи, събирайки кураж да посрещна смъртоносния удар.

— Чакай, адмирале, чакай — настоя един от хората му. — Не забравяй, че този човек знае къде е заровено съкровището ти.

— Прав си, Ловки! Пък и защо да му осигурявам бърза смърт? Ще го оставя да се мъчи с часове, докато ме замоли да го убия. Ще

изпита на свой гръб какво значи да пречиш на адмирал Даго!

И побеснял от гняв при спомена за провала, който бе претърпял по моя вина, Даго вдигна една тояга, която се търкаляше в нозете му, и взе да ме налага безмилостно, удряйки където му попадне. Отначало хората му го гледаха със стоическо мълчание, но скоро един се осмели да възрази:

— Не го убивай, докато не каже на кое място е заровил плячката.

Първоначалната дива ярост на Даго бе преминала и той се вслуша в тези разумни думи.

— И този път си прав, Ловки! — каза той, като престана да ме удря. — Малко изтезание скоро ще развърже езика му!

Той се озърна, като че търсеше някакъв уред, с който да ме измъчва, но пак се обърна към мен с един внезапен въпрос.

— Къде скри съкровището ми? — запита той.

Аз не му отговорих. Бях решил да мълча. Каквото и изтезание да измислеше, каквото и мъчение да бъдех принуден да изтърпя, предпочитах да стискам зъби, отколкото да позволя на Даго да си възвърне съкровището, даже и да загинех с неизказаната тайна и придобитото нечестно богатство да останеше завинаги скрито.

— Няма ли си? — попита той, като ме гледаше свирепо. Аз пак не отговорих. Мълчанието ми като че ли го вбеси.

— Виждаш ли този пистолет? — запита той, спущайки лявата си ръка към пояса.

Тогава дадох един, глупав отговор, но опасността, последиците от падането и страхът от смъртта — всичко ми се бе струпало така, че ме бе разстроило.

— Дали виждам пистолета ти ли? — повторих аз. — Та нали имам две очи? Аз не съм капитан Грим, не забравяй това. — Точно тъй! — кресна Даго. — Засега имаш две очи, ала скоро няма да бъде така. — Той вдигна тоягата, която все още държеше в десницата си, и със страшен замах ме прасна по лявата страна на лицето. Улучи ме право в окото, което инстинктивно бях затворил при удара. Усетих, че ме прободете остра болка и когато се опитах да повдигна отново левия си клепач, не можах. През главата ми премина мъчителната мисъл, че вече няма да мога да си служа с това око.

— Едното око отиде! — злорадстваше вбесеният пират и пак вдигна тоягата. — Сега да видя какво мога да направя и с десния ти

илюминатор.

Аз го гледах като хипнотизиран със здравето си око. Той задържа тоягата си няколко секунди, наслаждавайки се на победата си. Но преди да успее да нанесе удара, проехтя мускетен залп, който повали двама от уловилите ме главорези.

— Залягайте. Скрийте се кой където може! — заповяда веднага Даго, забравил замисленото си злодеяние пред лицето на опасността. Хората му се подчиниха, тъй че вторият залп, който екна, не ги улучи и те откриха огън в посоката, откъдето идеха изстрелите. Но когато видяха капитан Хадфийлд, който изскочи от укритието си, следван от своите двайсетина войници, пиратите загубиха всякакво желание за съпротива. Оставяйки ранените си другари там, където лежаха, и пренебрегвайки неистовите команди на Даго да се бият като мъже, а не да бягат като деца, те се мушнаха бързо между дърветата и мигновено се изпокриха.

От неранените пирати бе останал само Даго. Той захвърли тоягата, измъкна кинжала си и пристъпи към мен. Един куршум, който изсвистя между неговото и моето лице, и бързото приближаване да войниците го принудиха да промени намерението си.

— Пак ще ми паднеш в ръцете! — изръмжа той злобно. След това с предизвикателен вик се обърна кръгом и последва хората си в гората.

ГЛАВА XVII

БИТКАТА ЗА КОРАБА

Докато хората му продължаваха да гонят наплашените пирати, капитан Хадфийлд побърза да пререже въжетата, с които бях вързан, а после ме спусна внимателно на земята.

За известно време загубих съзнание, а когато се свестих, усетих студена вода да облива лицето ми. Отворих здравото си око и видях, че хората на капитан Хадфийлд са се върнали и ме гледат със съжаление.

— Ах, тези дяволи! — мърмореше капитанът. — Същински зверове!

Чак тогава си спомних всичко, което се бе случило, и в главата ми проблесна въпросът: „Наистина ли вече не мога да виждам с едното си око?“ Решен да узная и най-лошото, аз помолих капитана да престане да ме мие и се опитах да отворя окото си.

— Ура! — извиках радостно, защото можех да виждам добре както и преди. Ударът на Даго бе нанесен през окото, но изпъкналата вежда бе спасила самото око от нараняване. Много седмици минаха, докато резката, която вървеше от челото към брадата ми, изчезне окончателно, ала зрението никак не беше засегнато. Това, което отначало ме бе накарало да помисля, че съм загубил окото си, беше болката от удара и подутината на бузата, ала най-ме изплаши съзнанието, че Даго възнамерява да ме лиши от зрение.

След като ми олекна на душата, аз бързо се съвзех и жадно заразпитвах капитан Хадфийлд каква бе причината за внезапното му появяване.

— С две думи, открихме кораба на Даго — обясни ми той, — макар че, откровено казано, двамата с Дългия Джон вече бяхме решили, че е лудост да те оставяме да скиташ сам из острова. Щом съзряхме върховете на мачтите на „Нападател“, които стърчаха между дърветата, устроихме военен съвет. Решихме аз да сляза на брега с хората си и да откроя дирите ти. Джон пък ще обикаля насам-натам и ще бди да не би „Нападател“ да се опита да се измъкне.

— Добре, че сте тръгнали по следите ми — бе искреният ми отговор. — Пристигнахте точно навреме. А сега остава още една работа: да очистим този остров от престъпните му обитатели.

— Най-напред ще трябва да завземем „Нападател“. Аз ще пратя някого от хората си на брега да даде на Дългия Джон уговорения сигнал. С останалите ще пребягаме до заливчето, където е скрит корабът. Ако побързаме, може да се доберем до него, преди Даго да е успял да събере хората си.

И наистина пристигнахме, преди хората на Даго да бяха успели да се върнат на кораба си, но се натъквахме на онези, които все още не бяха слезли от „Нападател“. Те бяха забелязали снежнобелите платна на „Ловец“, преди ние да стигнем до заливчето, и предполагам, че борческият им дух се бе изпарил на часа след поражението им при Санта Галма. Както и да е, те напуснаха кораба веднага. Когато изскочихме от едната страна на заливчето, лодката на пиратите тъкмо приближаваше сушата от другия край. Ние дадохме един безрезултатен залп в тяхна посока, на който те отвърнаха с подигравки и предизвикателни ръкомахания.

— Е, добре — каза капитан Хадфийлд, като залегна на земята. Примерът му бе последван от всичките му хора с изключение на двама, на които бе наредил да наблюдават зорко. — Вече няма защо да бързаме, ние имаме предимство. Плъховете са в дупките си, можем да ги измъкнем оттам, когато си поискаме, а после да ги избием.

— Аз пък не съм толкова уверен — отвърнах. — Даго е безумно смел човек. Той знае не по-зле от нас, че загуби ли веднъж кораба си, свършено е с него. Запомни думите ми, щом успее да събере хората си и да им вдъхне малко кураж, той пак ще дойде тук и ще се опита да си възвърне „Нападател“.

— В такъв случай, Бърт, по-добре да се кача с хората си на борда и да видим доколко войниците могат да заместят моряци. Така ще изведем кораба от заливчето, за да не може Даго да се добере до него.

— Това ще бъде първата ни работа — съгласих се аз, — а следващата — да завземем лодките на пиратите, за да ги принудим да останат на острова, докато се приготвим да ги разбием напълно.

Обаче когато потърсихме лодките откъм нашата страна на заливчето, не намерихме нито една. Разсъдихме, че ще ни бъде нужно много време, за да се прехвърлим на другата страна. Оставаше ни

един-единствен изход: да доплуваме до „Нападател“ и да се покатерим на борда му. За щастие всички войници умееха да плуват, с изключение на един, който предложи да остане на брега, като каза, че ще се качи и ще се скрие на някое дърво, ако пиратите се приближат до него.

Докато вдигахме котвата, при което войниците дърпаха здраво и пееха с цяло гърло моряшка песен, сякаш бяха истински калени морски вълци, капитан Хадфийлд, който наблюдаваше внимателно брега, вдигна тревога.

— Работете бързо! — добави той. — Даго е успял да ги събере. Трябва да са най-малко трийсет. Мислиш ли, че ще можем навреме да изведем кораба в открито море?

Измерих с поглед разстоянието до мястото, откъдето пиратските лодки, претъпкани почти до крайност, се насочваха към нас с най-голямата скорост, която можеха да развият гребци в претоварени лодки.

— Ще трябва да се бием — казах аз — и бая зор ще видим, докато трае боят. Но дори и „Ловец“ да не успее да влезе тук — защото мисля, че е твърде плитко за кораб с неговото газене, — той ще ни прати на помощ своите лодки и за по-малко от половин час те ще се озоват до борда ни.

И наистина преди пиратите да стигнат до нас, „Ловец“ спусна лодките си, които се понесоха бързо да ни помогнат. Очевидно Дългия Джон се страхуваше да приближи повече своя кораб, защото „Ловец“ промени курса си така, като че възнамеряваше да ни остави. Но аз познавах много добре другаря си и по-късно узнах, че той свалил малко по-надалеч на сушата друг отряд с надежда да отреже пътя за отстъпление на пиратите, когато бъдат отблъснати. Макар че този десантен отряд не пристигна навреме, за да се сбъдне надеждата на помощника, идеята беше добра и лесно можеше да сложи окончателен край на цялата банда.

Когато пиратските лодки приближиха, коленичилите зад насипа войници стреляха в претъпканите лодки толкова често, колкото сварваха да презареждат отново. Стрелбата им беше добре насочена и говореше красноречиво за отчаяната смелост на атакуващите пирати, които въпреки този унищожителен огън продължаваха да се приближават. Ония от тях, които не гребяха, стреляха ожесточено към нас, но поради клатенето на лодките нямаше нищо чудно в това, че

повечето от изстрелите им отиваха напразно. Всъщност ние бяхме дали само две жертви, когато първата лодка се допря до борда ни.

Как умееха тези пирати да се катерят по стръмния корабен борд! С ръце, с крака, със зъби, с чело — те изглеждаха способни да се вкопчат с всяка част на тялото си поотделно или с всички едновременно. Захапали оголените си саби, със святкащи свирепи очи, вдигнали загорелите си от слънцето лица натам, където ги чакаха, те се катереха по бордовете като диви котки. Нищо чудно, че техните предшественици, пиратите преди времето на Морган, бяха завладявали корабите, които по-късно образували тяхната флота, от крехките си лодчици, с които се бяха осмелявали да излизат в океана, нападайки чрез абордаж всеки испански галеон^[1], който забележат.

Само една здраво дисциплинирана сила можеше да устои на такъв страшен абордаж. Дори за изпитаните войници под командването на капитан Хадфийлд беше трудно да се справят с такъв напор. Някои от пиратите биваха изтласквани обратно в лодките им или в морето, но ако не бяха тежко ранени, те се връщаха пак, жадни за мърт.

Никога няма да забравя един от войниците, който се биеше близо до мен и когото наблюдавах с крайчеца на окоето си. Той бе сграбчил мускета си за цевта и го използваше като тояга. Веднъж, дважд, трижд цапардоса по главите двамата пирати, които се катереха нагоре към него. После замахна пак с оръжието си, но докато то беше още във въздуха, един куршум го улучи в челото. Залитайки, напред от инерцията на недовършения удар, той се преметна през борда и падна в кристално бистрата вода, долу.

Не всички войници се справяха така бързо с трима нападатели наведнъж. Въпреки енергичните ни усилия някои от пиратите начело със самия Даго успяха да стъпят на палубата. Щом се озоваха там, те започнаха да се бият така настървено, че не бяхме в състояние да ги изтласкаме. Много скоро към тях се присъединиха и други и стана ясно, че ще трябва да водим ожесточен бой, преди подкрепленията на Дългия Джон да ни дойдат на помощ.

Аз се опитах още веднъж да вляза в двубой с Даго, но ми беше невъзможно да се добера до него. Вместо това се озовах лице в лице с един тантурест дребосък, който изглеждаше роден по-скоро за добродушен свещеник отколкото за пират. Но въпреки това умееше

добре да си служи със сабя, което бързо установих, когато се нахвърлих върху него, заблуден от външността му, без да се старая особено да се отбранявам. Със завъртане на китката той отби ловко свирепия ми удар, после се впусна в светкавична контраатака, която едва не ме довърши. Можех да се изплъзна само с див скок назад. След това станах по-предпазлив и се отнасях към врага си с полагаемото се уважение. Струва ми се, че накрая щях да го съсека, защото скоро той се задъха и запъхтя като делфин, но друга двойка бойци се блъсна в нас, преди да успее да нанесе последния удар. Навярно смятайки, че е завършил схватката благополучно, противникът ми се отдръпна в друга част от палубата, а аз продължих усилията си да вляза в двубой с Даго.

Зърнах го в средата на кораба, гърбом към мачтата, където отблъсваше атаките на трима войници. Докато гледах, той подскочи внезапно напред и прободете с оръжието си средния от своите противници. Преди другите да успеят да му направят нещо, Даго се отдръпна, като мачтата беше зад него, а размахваната сабя го предпазваше отпред.

Намерението ми бе да се завтека към мястото, където се биеше Даго, да пратя войниците да си търсят врагове другаде и да премеря силите си със смелия пиратски адмирал. Но и този път ми бе попречено. Докато тичах по палубата, съгледах капитан Хадфийлд, притиснат здравата от двама пирати. Не ми оставаше нищо друго, освен да завържа бой с един от противниците му, като оставих капитана да се справи с другия, което той стори бързо, чисто по войнишки. Моят противник обаче се оказа костелив орех, тъй като беше много подвижен, макар и да владееше слабо сабята. Аз все още напразно се мъчех да му нанеса удар, когато отляво се чуха нови крясъци — хората от „Ловец“ се прехвърляха на борда.

При този внезапен приток на нови врагове пиратите разбраха, че вече нямат шансове за успех. Моят противник запокити сабята си към мен, обърна се и се преметна през борда, преди да успее да го догоня и да го съсека. Други пирати също последваха примера му и след няколко мига боят приключи, като нито един пират не остана на борда с изключение на тия, които бяха паднали в битката. Даго последен напусна кораба, като отскочи далеч от борда, крещейки предизвикателно, докато се отдалечаваше.

Войниците заредиха бързо мускетите си и се прицелиха в подаващите се над водата глави на плувците, но вероятно напрежението и суматохата на доскорошната схватка бяха разстроили нервите им, защото, струва ми се, нито един изстрел не попадна в целта. Мокрите пирати изпълзваха един по един от морето и изчезваха под покрива на дърветата. Последният, който изскочи, се обърна и размаха юмрук към нас. Един изстрел от набързо прицелен мускет прекърши някакъв клон, който увисна точно над главата му. С уплашен вик човекът забрави предизвикателството си и хукна като заек, стреснат в игра.

Палубата, на която се бе водила битката, представляваше потресаваща гледка. Навсякъде имаше кръв, а двама смъртно ранени пирати стенеха сърцераздирателно. Преброихме на палубата петима мъртви пирати, под водата се виждаха труповете и на още четирима, лежащи на песъчливото дъно на заливчето, а трима се бяха проснали в неудобни пози напърно на седалките на една от лодките. Нашият отряд също не бе останал невредим. Макар че бяхме загубили само четирима души, убити на място, още толкова бяха тежко ранени и щеше да се наложи корабният лекар да приложи цялото си изкуство, за да ги оправи.

Първата ни работа беше да се погрижим за ранените — както приятели, така и врагове. Можехме да си позволим да дадем на Даго и останките от бандата му известен отдых. Те Се намираха на острова, където бихме могли да ги изловим, когато пожелаем, а доколкото ни беше известно, нямаха начин да се измъкнат, тъй като сега „Нападател“ беше в ръцете и.

Скоро „Нападател“ навлезе в дълбоки води и щом се озовахме там, увихме в хамаци намиращите се все още на борда трупове, привързахме за краката им олово, за да ги притегля надолу, и после ги спуснахме зад борда. Не можах да се сдържа да не потръпна, когато, гледайки надолу в морето, забелязах широката глава и източеното тяло на една акула, която плуваше около кораба, сякаш чакаше лакомо близката гощавка.

След това трябваше да измием палубите, а под тях открихме разни замърсени предмети, навярно останки от краткото пътуване, което корабът бе извършил, след като Дългия Джон, Лен Григс и аз бяхме изоставени на остров Череп. Впрочем от един пленник научихме

как „Нападател“ отново паднал в ръцете на Даго. Отплавайки от острова, няколко дена по-късно „Нападател“ забелязал един търговски кораб и тутакси го подгонил. Скоро настигнал жертвата си и след кратка престрелка корабът се предал. Пиратите веднага се прехвърлили на безпомощния кораб, избили екипажа му до последния човек, накрая разграбили и подпалили и самия кораб. После „Нападател“ легнал на дрейф до злочестата си жертва, докато пиратите празнували първия си успех под командуването на своя нов капитан.

Можете да си представите колко алкохол се е лял. Предполагам, че при този нощен гуляй е бил изпит повече грог, отколкото за един месец под строгия режим на Едноокия. Когато платноходът, който прибрал Даго и хората му, след като Едноокия бе пленил неговия, се приближил, привлечен от горящия кораб, на борда на „Нападател“, нямало нито един трезв човек и повечето хора от екипажа му хъркали като свине. Даго тихомълком обезоръжил всички спящи, прехвърлил на борда своя екипаж и зачакал да се съмне, за да могат спящите да се съвземат донякъде от пиянската си оргия. Когато слънцето изгряло, той заповядал да насочат маркучите със силни струи вода към поспаливите и много скоро те се изправили на крака, олюлявайки се, като напразно се мъчели да се ободрят и да избягат от потока вода, който ги обливал от главата до петите, а от време на време ти събарял и ги помитал към шпигатите^[2].

Когато най-после това развлечение омръзнало на екипажа на Даго, полуудавените хора били доведени пред адмирала и разпитани строго за всичко, което се случило, след като Едноокия завладял „Нападател“ Очевидно две неща поглъщали вниманието на Даго: първо, той желаел да си възвърне съкровището; второ, искал да си отмъсти на капитан Грим. Трудно би могло да се каже коя подбуда е била по-силна у него.

За щастие на нас, изоставените на остров Череп, Даго вече бил уредил среща на корабите, които трябвало да тръгнат под негово командуване срещу Санта Галма, и дори жаждата за лично отмъщение, нито пък намерението му да си възвърне богатството не могли да го накарат да пропусне тази среща. Навярно и той като хората от „Нападател“ е мислел, че всички сме мъртви, макар че метежниците, които ни бяха оставили на остров Череп, не осведомили Даго какво са направили с нас. Така или иначе Даго отложил заминаването за остров

Череп за след срещата и когато най-послед пристигнал там, ние бяхме отплавали, както научихте, с кораба на лудия капитан.

— А какво стана с Черния Джим и Бабаита? — попитах аз пленника, който ни бе разказал всичко това. — Не ги видях при нападението срещу Санта Галма.

— О, Даго нареди да ги обесят на мачтата, пред очите на цялата му флота — бе отговорът, — като предупреждение към другите, за да не посмеят да се разбунтуват срещу своите капитани. Фактът, че самият Даго искаше да убие Едноокия, не даваше право на хората на Едноокия да го убият, нито пък да го изоставят на пуст остров.

Сурово правосъдие, помислих си аз, и все пак в него имаше голяма справедливост. Командуваните от Даго хора знаеха кажи-речи само едно да се подчиняват на оня, от когото се страхуват. Със суровата си разправа с бунтовниците Даго може би бе накарал всекиго, който ненавиждаше властта му, добре да мисли, преди да рискува с опит да го свали.

Едва пиратът успя да отговори на последния от въпросите ни, един от моряците се втурна в каютата много развълнуван.

— Наблюдателят съобщава, че някой сигнализира от брега — извика той.

Изскочихме бързо на палубата и като погледнахме към брега, съзряхме някаква фигура, която махаше с ръце оттам.

— Но той носи английска военна униформа — възкликна капитан Хадфийлд. — Аха, познах го! Това е войникът Винсънт. Оставихме го на брега, тъй като не умее да плува.

— Може би знае къде са се приютили Даго и хората му — казах аз. Тогава една лодка загреба с пълна скорост към брега и войникът бе докаран обратно при нас.

Когато се качи на борда, той отдаде чест на капитан Хадфийлд и без да чака въпроси, заговори възбудено.

— Те минаха точно под дървото ми, сър, ала не ме забелязаха. Изпървом помислих да стрелям към тях, но не можех да убия повече от един. Тогаз ми хрумна да ги проследя, та побързах да сляза от дървото. Ама свалих куртката си, да не би да ме издаде с яркия си цвят. А после, така да се каже, тръгнах по петите им, като внимавах да се крия добре между дърветата... и други подобни.

— Добре си постъпил, Винсънт — обади се капитан Хадфийлд, когато храбрецът се поспря да си поеме дъх и да обърше зачервеното си чело.

— Да, сър, ала веднъж един от тях едва не ме забеляза. Ама аз тутакси легнах по корем зад няколко високи растения и той си продължи спокойно нататък. Сега всички май са се скрили в горичката на върха на един хълм. Според мен няма да е лесно да се превземе тази горичка.

— Но скоро и това ще стане — вметна капитан Хадфийлд уверено. — И то преди да изтече много време. А сега, капитан Дебнъм, какво ще кажете, веднага ли да изпратим десантен отряд?

Така и сторихме. Като оставихме Дългия Джон (за голямо негово огорчение) да командува „Ловец“, за който „Нападател“ беше привързан, ние, четиридесет души войници и моряци, въоръжени до зъби и всеки горящ от желание да помогне да бъде унищожена шайката главорези на брега, загребахме към сушата. Водени от все още запотения Винсънт, закрачихме един зад друг през острова, държейки оръжията си готови от страх да не ни бъде устроена засада. Най-сетне войникът се спря на края на една горска поляна и ми махна да се приближа.

— Ето го там укреплението им — каза той, — на върха на оня хълм.

[1] Галеон — четиримачтов ветроходен кораб, създаден през XVI в. — Б. пр. ↑

[2] Шпигат — отвор за оттичане на водата от палубата зад борда. — Б. пр. ↑

ГЛАВА XVIII

КРАЯТ НА ДАГО

Мястото, където пиратите се бяха оттеглили и очевидно възнамеряваха да окажат оттам съпротива, беше добре пригледено от природата за отбрана. Върхът на едно хълмче беше обрасъл нагъсто с дървета, а пространството около тях на разстояние между петдесет и сто ярда беше почти голо и нямаше къде да се скрие човек. Когато разучих мястото с далекогледа, който бях донесъл от „Ловец“, аз установих, че то е допълнително подсилено с напречни греди, поставени между дънерите на външните дървета. Очевидно това беше пиратско укрепление, приготвено отдавна за всеки случай, и по всяка вероятност вътре в него имаше достатъчно припаси за много дни.

— Ще трябва да скроим хитър план, за да завземем това място — казах на капитан Хадфийлд, който коленичи до мен — Те са отчаяни хора и ще се бият до последен дъх.

— Така или иначе ще го завземем — отвърна той уверено — и колкото по скоро съставим плана си за нападение, толкова по-добре.

След известно обсъждане решихме да разделим силите си на три отряда, единият под командването на капитана, вторият — под мое, а третият щеше да бъде предвождан от Лен Григс. Моят отряд трябваше да атакува от мястото, където стояхме в момента, а другите щяха да се доберат незабелязано до други изходни позиции и общото ни нападение щеше да започне по даден сигнал.

— Жалко, че не можем да използваме оръдията на кораба срещу тази крепост — каза Лен Григс, преди да тръгне пълзешком — Няма да е зле да направим един-два пробива в отбранителните им съоръжения.

— Обектът е скрит, а и оръдията на „Ловец“ вероятно щяха да бъхтят еднакво и пиратите, и нашите хора — отвърна капитан Хадфийлд, който жадуваше да се хвърли в бой, въпреки че бе участвувал в толкова много сражения през последните няколко дена. — Не остава нищо друго освен да атакуваме незабавно.

Докато чаках другите два отряда да заемат позиция, аз разгърнах хората си така, че всеки да е на няколко ярда от другаря си. По този начин се надявах да сведа до минимум резултата от огъня на пиратите, защото знаех, че те ще правят всичко възможно да ни нанесат тежки загуби, докато прекосяваме откритото пространство.

Хората станаха много нетърпеливи, докато дам сигнала за атака, но не исках да развалям работата, като избързам със сигнала, преди другите отряди да бъдат готови. Откровено казано, аз бях не по-малко нетърпелив от бойците, но знаех, че ако атакувам преждевременно, целият огън на защитниците щеше да се съсредоточи върху един-единствен отряд — нашия, и поради това загубите щяха да бъдат огромни. Ето защо почаках, предоставяйки достатъчно време на капитана и на Лен Григс да заемат позициите си, а после чаках още четвърт час, за да се уверя напълно. И през цялото това време хората опипваха оръжията си и ме гледаха накриво, задето бавех работата толкова много.

Най-сетне дадох уговорения сигнал — два изстрела с мускет непосредствено един след друг. Веднага се чуха ответни изстрели отляво и отдясно, и в същия миг аз изскочих от укритието си. С мощно „ура“ бойците ме последваха, радостни като разпуснати ученици и решени да наваксат времето, през което ги бях карал да чакат.

Видях как най-близките флангове на другите два отряда излизат от гората на откритото пространство, макар че капитан Хадфийлд и Лен Григс бяха от другата страна на пиратското укрепление. Веднага щом започнахме атаката си, от горичката на хълма избухна ожесточен мускетен огън и въпреки че отначало никой не падна, когато се приближихме, току някой се строполяваше и оставаше да лежи неподвижен. Бяхме решили да не си губим времето със стрелба, докато не бъдем съвсем близо до укреплението, защото пиратите бяха толкова добре защитени, че нямаше голяма вероятност изстрелите ни да бъдат резултатни. Ето защо трябваше да се примирим с това положение и да тичаме с всички сили срещу ожесточения огън на неприятеля, без да имаме възможност да отвъръщаме. Не зная как се чувствуваха другите, но ако питате мен, аз ужасно се страхувах. Въпреки това стиснах зъби и хукнах напред, стараейки се да не гледам хората, които падаха наоколо докато напредваха атакуващите.

Предполагам, че всъщност за по-малко от половин минута стигнахме подножието на върха, на който се намираше пиратското укрепление. Ала ми се стори, че това ни бе отнело часове. Бяхме се разбрали отгук да обсипем с мускетен залп защитниците горе. Смътно виждахме движещи се фигури зад отбранителната линия, ала ги гледахме през облак дим, предизвикан от собствената им стрелба. По мой пример, приближавайки се, войниците коленичиха на един крак и стреляха колкото можеха по-бързо срещу неясните фигури горе. Когато всички оцелели от наша страна се събрахме, дадохме им минута-две да си поемат дъх и аз надух пронизително свирката си — сигнал, както се надявах, за последния щурм.

Колко добре помня тази ожесточена атака! Всички ревахме като пълчище демони и по този начин се настървявахме до такава степен на ярост, когато човек жадува да убива и само да убива. Лицата на другарите ми бяха изкривени в гримаси на страхотен бяс и предполагам, че и моето лице имаше същото сатанинско изражение. Повечето от нас захвърлиха мускетите си и сабите ни лъснаха на слънцето — бяхме решили да водим ръкопашен бой. И тъй продължавахме нагоре, като ту залягахме, ту ускорявахме крачка, ту се обръщяхме да махнем на другарите си. Никой и не мислеше да бяга малодушно въпреки тежките жертви, които продължаваше да ни причинява мускетният огън на пиратите. Земният насип пред укреплението беше целта, към която се стремеше неотклонно всеки от войниците.

На изстрелите ни отвърщаха предизвикателни крясъци от гърлата на пиратите. Като лъвове в капан те се бяха обърнали към нас, решени да се съпротивяват до последен дъх.

— Елате де, войници — долетя подигравателен глас. — Имаме изненада и за вас.

Така се и оказа. Когато нашите хора сгъстиха редиците си и ние се приближихме до върха на хълма, чух гръмогласен вик на Даго. Маскировката бе смъкната незабавно и се показаха няколко оръдия, разположени на промеждутъци около укреплението така, че държаха под обстрел най-лесните подстъпи към ограденото място.

— Залягайте всички, залягайте! — извиках аз, но преди мнозина да разберат заповедта или да я изпълнят, думата „Огън“! прозвуча с омразния глас на Даго и няколко силни гърмежа отекнаха над острова,

последвани от свистене на летяща стомана и стенанията на покосените, но не убити войници.

За един напрегнат миг всички, които бяхме оцелели, се поколебахме. Ако един-единствен бе дал пример за отстъпление, щяхме да побегнем и пиратите положително щяха да наизскачат от твърдината си и да ни отмъстят жестоко. За щастие сред нас все още имаше човек, когото внезапният и ненадеен залп на оръдията не бе зашеметил напълно. Като притисна бузата си с лява ръка, за да скрие кръвта, течаща от раната там, капитан Хадфийлд размаха сабята, която държеше в другата си ръка, и викна „Напред!“ така гръмогласно, че помете страха от нас, останалите, както грижлива домакиня помита паяжини с бърсалка.

— Напред!

Възгласът бе подет и с окрилящо „ура“ ние отново се устремихме напред. Нямаше време за презареждане на оръдията! След миг се озовахме върху насипа, събаряхме отбранителните съоръжения или кръстосвахме саби с хората зад тях, преди дори едно гюлле да успее да мине през пробива. Един от войниците ме повдигна и аз се покатерих на цапфата на оръдието, което бе повалило толкова храбреци от моя отряд. Изпитвах чувство на бурно ликуване и силна жажда да убивам. Пистолетът, с който се прицелих в Даго, направи засечка и аз с ругатня запокитих тази безполезна вещ в главата му, но не го улучих. Тогава скочих вътре в укреплението и се развъртях юнашки, за да дам време на някои от войниците да се присъединят към мен.

Мисля, че не повече от пет-шестима наши успяха да проникнат в ограденото място. Останалите бяха сметнали, че отбранителната барикада е прекалено висока, за да се прехвърлят през нея, или пък твърде здрава, за да я съборят, докато пиратите се биеха така свирепо, че правеха укреплението си наистина непристъпно. Колкото до нас, шестимата, които успяхме да проникнем вътре, оказахме се в опасно положение. Даго подвикна по име на неколцина от хората си да ни нападнат и ние се видяхме въвлечени в ожесточена схватка с някои от най-добрите бойци измежду пиратите. Двама от войниците паднаха почти веднага, а малко по-късно аз получих удар по главата и всичко ми причерня.

Не съм останал за дълго в безсъзнание, както научих впоследствие. И наистина все още не се бе мръкнало, когато дойдох на себе си и усетих, че главата ми се цепи от болка. Ала се чувствах така, като че голяма част от живота ми бе изтекла, докато съм бил в безсъзнание. Намерих се легнал зад някакви храсти, далеч от пиратското укрепление, капитан Хадфийлд промиваше челото ми и ме оплакваше на глас, тъй като ме смяташе за мъртъв.

— Нищо подобно — обадих се аз, когато го чух. — Само се чувствам доста зле и съм страшно отпаднал. Какво стана? Завзехме ли укреплението им?

В отговор капитан Хадфийлд стисна силно ръката ми, неизразимо зарадван, че ме вижда още жив, а после дръпна листната завеса, която ни закриваше. Като погледнах отвъд поляната, където се търкаляха няколко трупа, напомнящи ми за щурма, съзрях пиратското укрепление. Сега високо над него се вееха дръзко пиратското знаме и необикновенният символ, който адмирал Даго развяваше от мачтата на своя флагмански кораб.

— Значи са победили — изпъшках — аз. — Как се развиха нещата? Как успях да се отърва?

— Ти дължиш живота си на Лен Григс — каза капитан Хадфийлд. — Щом видях, че си обкръжен вътре в укреплението, той някак си успя да пробие отбраната им, макар че се съмнявам дали сам би могъл да ти опише точно как е извършил това. Когато те удариха, той беше вече достатъчно близо до теб, за да те прихване, преметна те през рамо и се измъкна обратно, преди аз да разбера, че си ранен. Само така можеше да бъде спасен животът ти. Пиратите бяха толкова силно укрепени, че не бяхме в състояние да се доберем до тебе вътре, а вследствие на жертвите, които дадохме при нападението, фактически те вече имаха числено превъзходство над нас.

Капитан Хадфийлд беше твърде скромнен, за да разкаже как той и хората му прикривали Лен Григс при оттеглянето му; как бойците му отстъпили едва след като станало ясно, че нищо повече не може да се направи; как се оттегляли, като бранели с бой буквално всяка педя земя; и как, когато Даго повел един отряд по петите на отстъпващите ни сили, капитанът строил хората си и оказал такава решителна съпротива, че пиратите побързали да се отдръпнат в своята твърдина. Всичко това научих по-късно. В момента, откровено казано, бях

изпълнен най-вече със смесица от огорчение и мъка, че Даго и хората му все още не бяха победени.

— Като си помисля, че черепът с кръстосаните кости и неговото ужасно знаме още се развяват гордо над острова — казах аз мрачно. Капитан Хадфийлд тихо се изкиска, което никак не съответстваше на настроението ми.

— Радвам се, че имаха неблагоразумието да развоят знамената си — рече той. — Току-що получих съобщение от Дългия Джон, че вижда развяващото се пиратско знаме, и пита да го простреля ли. Твърди, че артилеристите му могат да запратят гюлле на не по-малко от трийсет ярда около него.

— Тогава кажи му да започва — възкликнах аз. — Трябва да приключим тази работа, преди да се мръкне.

Дългия Джон явно бе уговорил някаква система за сигнализиране с един наблюдател на брега, защото дълго преди да стане възможно разпорежданията ми да му бъдат предадени устно, първото оръдие прати с грохот страховитото си послание и едно гюлле прелетя над пиратското укрепление и падна зад него. Последва го второ гюлле, този път по-близо до целта, но все още не пряко попадение. Когато бухна третото гюлле, не можахме да се сдържим и завикахме гръмогласно „ура“, защото то попадна право във външната отбранителна линия на укреплението и направи огромен пробив в нея.

— Още няколко такива — провикна се капитан Хадфийлд ликуващо, — и ще можем да нападнем отново.

— Поискахте ли подкрепления от „Ловец“? — запитах аз. — Добре. Тогава трябва да се разгърнем отново, за да обкръжим тази поляна, иначе Даго ще се опита да се измъкне. Решил съм, преди да се мръкне, да го имам мъртъв или в плен, дори ако трябва сам да атакувам укреплението.

— Ти не си в такова добро състояние, че да говориш за атака — възрази капитанът, но въпреки това аз настоях да стана на крака и макар че няколко минути главата ми се маеше и страшно ми се искаше да легна отново, скоро виенето на свят премина и аз пак се чувствавах силен и готов да доведе докрай разплатата си с Даго и неговите хора.

Четири от последвалите пет гюлета, изстреляни от кораба, паднаха достатъчно близо до укреплението, за да се смятат за преки попадения. След като по този начин установи разстоянието до целта,

помощникът задейства всички оръдия, които имаше на кораба, и островът се затресе от канонадата. Пиратите сигурно нямаше да могат да устоят дълго на такава силна бомбардировка и аз тръгнах от човек на човек около поляната, за да предупредя всеки да вдигне тревога веднага, щом забележи, че пиратите се опитват да се измъкнат от укреплението. В случай на тревога всеки войник, намиращ се по-далеч от мястото, откъдето пиратите се измъкват, трябваше да пробяга през поляната и да нападне главорезите в тил.

Най-после очакваният пробив настъпи и по рядка щастлива случайност аз се намирах точно срещу мястото, откъдето се втурнаха пиратите. Свирката ми изпищя пронизително и от всички страни заприиждаха войници. В сравнение със сутринта положението се промени коренно. Сега пиратите бяха принудени да се движат през откритото пространство, докато ние ги обстрелвахме под прикритие. Когато се приближиха бежешком, аз с радост забелязах как нашите хора ги обграждат от двете страни и откъм тила, като същевременно внимаваха да не бъдат толкова близо до тях, че да не можем да косим отчаяните пирати с мускетна стрелба.

Даго тичаше най-напред и неволно почувствувах съжаление към този човек. Когато за пръв път се бях срещнал с него преди няколко седмици, той беше на върха на могъществото си. Някога адмирал на флота, макар и разбойническа, сега той бе загубил дори собствения си кораб и отчаяно се мъчеше да спаси живота си. Нямах сили да го застрелям и предадох заповед на другите също да го пощадят. Ако Даго трябваше та умре, исках това да стане в честен ръкопашен бой между нас двамата.

Половината от останалите пирати бяха повалени от стрелбата ни. Изскочилите от укреплението на хълма бяха петнайсетина души (другите намерихме загинали от силната бомбардировка на корабите) и само седмина, между които и Даго, стигнаха до края на поляната. Ние незабавно ги заобиколихме с обърнати мускети и завързахме ожесточен бой с тях, размахвайки сабите си.

— Предайте се! — извиках силно, тъй като бях отвратен от пролятата кръв и желях силно да предотвратя по-нататъшно избиване. Даго се изсмя презрително и ми отговори с крясък точно в момента, когато съсичаше човека, който бе излязъл насреща му:

— Да се предадем, за да бъдем оковани и обесени? По-добре сабя или пистолетен куршум!

И така страшната игра трябваше да бъде изиграна докрай, защото хората на Даго отлично знаеха, че да се предадат, означаваше за тях позорна смърт на бесилката.

Бийки се непреклонно до последен дъх един по един пиратите падаха и умираха с презрителни ругатни на устата. Най-после останаха само трима, единият от които беше Даго. Устните му бяха извити в лека усмивка, докато се биеше, но в усмивката му имаше повече мъка, отколкото каквото и да е друго. Това беше усмивка на човек, комуто е отнето всичко, за което си е заслужавало да се живее, човек, изправен пред окончателен провал, човек, който не се бои от смъртта, понеже не му е останало нищо, заради което би избрал да живее. Ала свирепата храброст на Даго го подтикваше да продължава да се бие, сякаш бе решил да отнесе в гроба ведно със себе си колкото може повече от ония, които желяеха смъртта му.

Войниците знаеха за желанието ми да кръстосам сабя с Даго, затова ми сториха път и оръжията ни отново се срещнаха. Всичките му Другари вече бяха загинали, двамата с него стояхме един срещу друг, а наблизо нямаше никой, когото да нараним. Моите хора образуваха кръг около нас и докато наблюдаваха завършека на непримиримата ни вражда, отпуснаха оръжията си. Сякаш по общо споразумение Даго и аз насочихме върховете на сабите си към земята, докато той си отдъхне и се преценим взаимно.

— Значи ти си Еднооки втори — каза Даго. — Радвам се, че ще те погубя, преди да свърша със себе си, защото ти си причина за провала ми.

— Време е — рекох аз — и в известен смисъл съжалявам за това. Бих те пуснал, ако можех, ала...

— Стига приказки — отвърна той рязко. — Аз не се нуждая от твоята милост. Дните ми са преброени, но си отивам като храбър пират, а не като хленчещ пастор. Защиатавай се!

Сабите ни се кръстосаха и докато се въртяхме един около друг, зрителите напрегнато мълчаха. Всеки от нас двамата се взираше злобно и проникателно в очите на противника си, като търсеше указание каква ще бъде следващата му стъпка. Всеки на свой ред дебнеше сгоден случай, но срещаше само непреодолима защита.

По едно време Даго започна старите си номера подскачаше насам-натам във всички посоки, сечеше и пореше въздуха с голяма бързина и сила. Но от предишния си двубой с него аз много се бях научил ѝ вместо да стоя в отбранително положение предприех своя атака, тъй че го принудих да си служи със сабята по-често, за да отбива ударите ми, отколкото сам да ми нанася. Бавно, но сигурно го изтощавах и го из-тласва назад, ликувайки при мисълта, че доказвах превъзходството си над този пиратски главатар.

Ала мина много време, докато сабята ми успее да го нарани — такова ненадминато беше майсторството му. Всъщност, ако той не се бе препънал, щеше да избегне удара, с който и бих сабята му и забих своята дълбоко в рамото му.

Някакво безразсъдно чувство за кавалерство ме накара да се отдръпна, щом неговата сабя падна на земята извън обсега му, докато се наведе да вземе оръжието си. Изправяйки се отново, той направи крачка към мен, в знак, че желае да продължи боя; аз на свой ред също пристъпих към него. Ръката му с оръжието се вдигна и докато разбере какво прави, сабята му изсвистя по посока на главата ми.

С бързината на котка аз коленичих и оръжието профуча над главата ми без да ме засегне. Даго обаче не дочака да види резултата от своята хитрост. Войниците бяха толкова увлечени и погълнати от двубоя ми с пиратския адмирал, че бяха забравили да стоят в затворен кръг около нас. При бягството си Даго се мушна между двама от зрителите, като събори единия на земята и се изплъзна от ръцете на другия. После хукна и се мушна в храстите в неистово усилие да избяга.

Войниците нямаха нужда от командите на офицера си, за да го подгонят, те търтиха подире му с цялото удоволствие на деца, които играят на гоненица. И много се ядосаха и разочароваха, когато им подвикнах да се върнат обратно, предполагам дори, че някои бяха склонни да не се подчинят на заповедта ми. Аз обаче бях непреклонен, въпреки протестите на капитан Хадфийлд и Лен Григс и киселите изражения на войниците.

— Не, това е моя разпра. Позволете ми да ѝ сложа край както аз искам — казах и ги оставих да спорят. Чувах шума, вдиган от пирата, който си пробиваше път през храсталака, та не ми беше никак трудно

да вървя по следите му. След малко го забелязах и от този момент нататък не го изпуцах от очи за повече от няколко секунди.

Докато напредвах запъхтян, с разтуптяно сърце и все още замаяна от удара глава, аз не можех да не се удивя на необикновената издръжливост на пиратския главатар. Никой през този ден не се бе сражавал по-храбро от него; никой не бе положил толкова усилия. Въпреки това той тичаше пред мен така, като че не знаеше умора, и макар че съумявах да го държа под око, колкото и да се мъчех, не можех да го настигна. Дори по едно време ми дойде на ум да се откажа от преследването, да се тръшна на земята и да се отдам на блажена почивка.

Криво-ляво поддържах темпото, при все че усещах краката си натежали като олово и погледа си замъглен. Но се зарадвах, че волята ми беше дала сила да продължа, защото след като тичахме, както ми се стори, с часове, самият Даго се спря и се обърна към мен.

Щом като го настигнах, и аз се спрях и двамата стояхме и се гледахме един-друг, толкова изтощени, че не бяхме способни на никакво усилие повече. Аз поемах дълбоко въздух и се мъчех да възвърна донякъде силите си, за да се подготвя за смъртоносната борба, която знаех, че ни предстоеше. Дълго преди да се съвзема напълно, Даго се нахвърли върху мен и голите му ръце се вкопчиха в шията ми, а краката му се увиха високо около тялото ми, като приковаваха лявата ми ръка встрани.

При преследването аз бях захвърлил сабята си, така че и двамата бяхме невъоръжени, ако не се смятаха ръцете и краката ни. Даго ме държеше здраво и в главата ми смътно се мярна мисълта, че ако не освободя ръката си, той ще ме удуши.

По-скоро по инстинкт, отколкото поради нещо друго, дясната ми ръка се вдигна нагоре и отворената ми длан стисна брадата на Даго. С все сила се мъчех да отметна главата му назад. Той изкрещя и ухапа крайчетата на пръстите ми, които бяха в устата му. Въпреки това аз не отстъпвах и постепенно главата му се изви назад, така Даго бе принуден да отдръпне краката и ръцете си и да отскочи назад, за да се изплъзне от хватката ми.

Сега той се въртеше и дебнеше сгоден случай, а аз, вбесен, се опитвах да разбия жестокото му лице с юмруци. Два пъти го ударих много силно, а той ръмжеше като зло куче, заплашено да загуби кокала

си. При третия си опит да го поваля аз загубих равновесие и паднах с главата напред на земята. По-бързо от пепелянка, стрелкаща се да ухапе, той се хвърли върху мен.

Последва отчаян опит от моя страна да стъпя на крака и не помалка решителност от негова страна да не ми позволи да се изправя. Въртяхме се и се гърчехме насам-натам, но колкото и да се напругах, не можах да се измъкна и да стана.

Най-после се отказах от опитите си, тъй като силата ми почти се бе изчерпала. Ръцете на Даго пак се вкопчиха в гърлото ми и стиснаха гръкляна ми така, че — знаех — смъртта не можеше да бъде далеч. Нямах повече воля да се опитвам да се отскубна от хватката му. Вместо това аз на свой ред също го сграбчих за гърлото и започнах да стискам с все сила.

„Няма смисъл! Няма смисъл!“ — мярна се в главата ми. В края на краищата Даго се бе оказал по-силен от мен. Аз щях да се държа, да се държа доколкото можех, но нямаше да е за дълго. Губех съзнание червена завеса се спусна пред очите ми; сигурно това беше, смъртта; е, в края на краищата не е чак толкова страшно.

Събрах последните капчици сила, които ми бяха останали, и ги препратих по ръцете си към връхчетата на пръстите. Още един сетен, опит да удуша врага си. След това за втори път през този ден всичко се замъгли.

Когато се свестих, луната грееше. Някой се бе навел до мен и разтриваше ръцете и краката ми. Понечих да го уловя, тъй като помътеният ми мозък продължаваше да смята, че това е Даго.

— Спокойно — чух усмирителния глас на капитан Хадфийлд. — Всички тук сме приятели.

Изпървом, объркан, не отговорих. Легнах пак на земята и затворих очи. Постепенно паметта ми се възвръщаше. Бях водил с Даго бой на живот и смърт. Гърлото още ме болеше от задушавачата му хватка.

— Какво стана с Даго? — запитах аз и установих, че ми е много мъчително да говоря.

— Мъртъв е. Намерихме ви вкопчени един в друг за гърлата така здраво, както мида се прилепя за скала. Отначало помислихме, че и

двамата сте мъртви, но, слава богу, честният беше останал жив.

Значи в края на краищата аз бях победил! Тази мисъл ми даде сила да се привдигна на лакът и да се огледам.

— Да — продължи капитан Хадфийлд. — Едва успяхме да откопчим пръстите му от гърлото ти, а още по-трудно ни беше да изтръгнем твоите пръсти от неговото гърло. Клетникът! Оставихме го там, където беше паднал, а теб пренесохме до това изворче, за да можем да те свестим.

— Бих искал да го видя — едва успях да промълвя.

Мина известно време, докато възвърна силите си дотолкова, че да мога с чужда помощ да се върна на мястото на този ужасен двубой. Погледнах мъртвия си враг и ми стана жал, че толкова смел и изкусен в боя човек е бил обикновен пират. И като си спомних как едва не бях останал и аз пират завинаги, отправих благодарствена молитва, че съм се избавил от този кръвожаден занаят.

Постепенно се сетих, че мястото ми е познато. Да, ето всички ориентировъчни знаци, които бях запаметил! По ирония на съдбата Даго бе водил последния си бой там, където беше заровено съкровището му, а трупът му лежеше на няколко ярда от мястото, където беше скрито неговото придобито по нечестен път богатство.

Има още малко да се добави. С ходатайството на сър Бенджамин Уолпоул аз получих офицерски чин в английската флота и работих достойно за унищожаването на пиратството във водите около английските колонии. След известно време се пенсионирах и сега се ползвам с добро име в графството.

През време на службата ми във флотата и след уволняването ми аз правех всичко възможно, за да изкупя злините, които бях причинил като пират. Същото правеше и Дългия Джон, който завърши живота си, биейки се храбро под червения кръст на Англия^[1]. Но ако някога почувствувам склонност да се възгордея от сегашното си благополучие или изпитам прекомерно задоволство от даренията, които направих за благотворителни цели, няма да е нужно много, за да си възвърна подобаващата скромност, защото достатъчно е само да си спомня за дните, когато плавах под пиратското знаме на ония кървави кораби.

[1] На английското национално знаме е изобразен червеният кръст на свети Георги, смятан за покровител на страната. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.